

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I I

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ART AND
ARCHAEOLOGY
OF THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
100 Brookline Ave.
Cambridge, Mass. 02139
U.S.A.

1971

17 2 1971
BY THE
LIBRARY

100 Brookline Ave.
Cambridge, Mass. 02139
U.S.A.

Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. **Α**λλὰ σε, ὦ κάκιζε ἀλεκτρυών, ὃ Ζεὺς
αὐτὸς ἐπιτρίψει, φθονερόν ἔτω καὶ
ὀξύφωνον ἄντα, ὅς με πλατύντα, καὶ ἡδίστῳ
ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐ-
δαιμονῶντα, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοή-
σας, ἐπήγερας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γῆν τὴν πολὺ
σὲ μιαρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἰ-
γε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι
εὐσῇ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν
ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

MIC. **A**t te, scelestissime galle, Iupiter ipse
obterat, invidum adeo et clamorosum
animal, qui me diuitem, et iucundissimo in so-
mno versantem, et admirabili quadam felicitate
beatum, penetrabili illo tuo acutoque elamore
excitaueris, ut ne nocte quidem paupertatem,
multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum
tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio
est coniecere, et frigore quod nondum me, ut
Lac. Op. T. VI. A solet

ὥσπερ εἶωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ ἔτος
 ἀψευδές αὐτός μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) ἀδέ-
 πω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος ἔτος, ὥσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνᾶμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι
 πρᾶγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποστα, ὦμην τι χαριεῖ-
 σθαί σοι φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον δυνάμην,
 ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἤλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσαιτο, προσδὲ ἔση τέτο ἐς τὰ ἄλφι-
 τα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἤδιον,
 ἐγὼ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic peruigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vlsciscar enim te cum pri-
 mum illuxerit, et baculo tibi dispergam cere-
 brum: nunc enim negotium mihi facesseres ex-
 filiando in tenebris. GALL. Micylle, here,
 gratum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem *cantiu* anteuerteterem, vt posses,
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolueres: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnā perficias, lucro tibi iste labor ad
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωρότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ἓναρ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τέραςις, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξί-
κακε, τί τὸ κακὸν τᾷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάν-
λησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας
εἶναι δοκεῖ τὸ τοιαῦτον, εἰ ὁμύφωνος ὑμῖν εἰμι;
ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ
θεοί, τὸ δευρὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι
δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κοιιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι,
μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς
καὶ ὁ τᾷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ
χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέ-
σῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψώ-
δων,

equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mu-
tus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem,
excitatus deinde esurias.

2. MIC. O Iupiter prodigialis, o depulsor
malorum Hercules, quid hoc mali est? humana
voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi pro-
digium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce
vtor? MIC. Qui enim non sit prodigium? Sed
suerruncate Dii a nobis in alium. GALL. Vide-
ris mihi, Micylle, literatum omnino rudis esse,
nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus
Achillis equus, valere longum iussu hinnitu,
stetit medio in bello loquens, versus totos con-
suens,

δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προσθέσπιζε, καὶ ἔδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποι-
 εῖν, ἔδὲ ὁ ἀκέων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγόμενος τὸ ἄκκσμα.
 καὶ τοὶ τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργῆς τρέ-
 πης ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφωνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἔρπασας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα
 καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ
 δέ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὦν, λαλιζάτε καὶ λογιω-
 τάτε

fuens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulforem malo-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis ca-
 rina locuta esset, vt quondam illa Dodonae fagus
 sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et boum carnes mugientes, semiaffas et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio af-
 fiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo
 Deo-

I. αὐτόφωνος] Quid hoc fit, et quando O-
 racula dici coeperint αὐτόφωνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iuuenies. *du Soul.*

τάτα θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος
 ὑμῖν καὶ σύντροφος, ἔχαιπε ἔμελλον ἐμα-
 θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-
 μυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, ἂν ἂν ὁκνήσαιμί σοι
 τὴν ἀληθεσέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁ-
 μοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτω λαλεῖν.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐσιν, Ἀ-
 λεκτρυὼν ἔτω πρὸς ἐμέ διαλεγόμενος; εἰπέ δ'
 ἔν πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο
 σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ
 πρὸς ἑδέναν ἔρῳ, τί σε χρὴ δεδιέναι, τίς γάρ
 ἂν πισεύσειέ μοι, εἴ τιμι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυό-
 νος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἀκουε
 τείνυν.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis
 vester atque convictor, non multum laboraturus
 eram in addiscendo vestro sermone. Si vero lan-
 ctum mihi silentium promiseris, non pigrabor.
 veriore tibi causam meae cum sermone vestro
 communionis dicere, et vnde sic loqui mihi
 contigerit.

3. ΜΙΚ. Verum nonne somnium et hoc est,
 gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mer-
 curium, optime, quae etiam alia tibi sit loque-
 lae causa. Ut vero taceam, et ad neminem
 quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam
 qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ οἶδ' ὅτε
 λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτοσί γάρ ἐ νῦν σοι ἀλε-
 κτρυῶν Φαινόμενος, ἔ πρό πολλῶ ἄνθρωπος ἦν.
 ΜΙΚ. Ἦκησά τι καὶ πάλα τοιᾶτον ἀμέλει πε-
 ρὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος φίλος γέ-
 νοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνει τῷ θεῷ καὶ συγ-
 κωμάζει, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε
 γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ
 Ἄρης, ἐπάχυσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ
 ἐπειδήπερ μάλισα τὸν Ἥλιον ὑφωρᾶτο, μὴ
 κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς
 ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰετὸν τὸν νεανίσκον, μὴ-
 νύσσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα πατὲ κα-
 τακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῶ-
 ναι

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione ef-
 fe, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic
 enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita
 multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam
 tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuue-
 nem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et
 comissatum iuisse, et amoribus illius subseruuisse.
 Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii
 caussa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem
 praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vul-
 cano enunciarret; extra ad ianuas reliquisse sem-
 per iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol ap-
 pareret. Tum obdormiuisse aliquando Gallum,
 suum-

νοι τὴν Φρερὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόν-
 τα ἐπισηῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιθεύειν τὸν ἄλε-
 κτρύνα μηνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἔτω τὸν
 Ἥφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τὸς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δε-
 σμοῖς, ὃ πάλα μεμηχάνητο ἐπ' αὐτὰς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείδη] 2) τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῷ Ἀλεκτρύνοσ, καὶ μεταβαλεῖν
 αὐτὸν εἰς τὰτὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀν-
 τὶ τῷ κράνῃς τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τὰτὸ ὑμᾶς ἀπολογεμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δέν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animaduersum adstitisse Veneri et
 requiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adueniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse,
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsa
 cum armis in auem cognominem mutasse, vt pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob caus-
 sam vos, vt excusetis vos Marti, cum nihil iam
 A 4 prodest,

2. ὡς ἀφείδη] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφεθέντα, vt vix
 mihi temperarium, quin contra Edd. omnes
 eiecisseni. Sed ne temerarius videar, vncis
 vt suspectum seclusi. Reitz.

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλῆ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτῆ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ παῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχοῦς εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῆτο μάλισα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μὴτε κρεῶν γεύεσθαι, μὴτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδισον ἐμοὶ γὰρ ὄψον ἐντραπέζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώ-

prodest, cum sentiat orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege suauissimum mihi quidem pulmentum, et facillimum concoctu, a mensis remouit*: qui praeterea persuasit

3. γὰρ — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπογον. *Fler. Ed. ante ἀποφαίνων. du Soul.* Dues habeo de hoc loco coniecturas: vnam, vt ἀπογον transponamus, et adiiciamus copulam,

ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ.
 Ἴσθι δῆτα καὶ κῆνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου.
 Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ
 τερατεργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἀλεκτρυῶν. ΑΛΕΚ.
 Ἐκείνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥς
 παύς, ὡς ἀγαθὲς, λοιδορούμενός μαι, καὶ ταῦτα,
 καὶ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τᾷτ'
 αὐ

suasit hominibus, ut per quinque annos inter se
 non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud
 quoque, cum ante Pythagoram fuisse Euphor-
 bum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato-
 rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse
 ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone
 vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus
 moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γὰρ ὄψον
 καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpreta-
 tione posui. Altera est, an fortē legendum
 sit ἄπωνον, qua ratione locum servare pos-
 set suum, et iungi cum ἐκτετραπέζον. Nem-
 pe ἄπωνον significare puto contrarium no-
 minis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat
 facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fue-
 rit, quod non prostat venale, nec proinde
 facile emi potest. *Gesner.* Si καὶ additum
 vsquam inuenissem, transpositionem *Gesneri*
 etiam in textum recepissem. Iam vero satis
 habui lectionem *Fl.* reuocare, sensum opti-
 mum exhibentis. *Reitz.*

αὐτὸ μακρῷ ἐκείνῃ τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν Φι-
λόσοφος. εἶπε δὲ ὁμῶς, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ
Σαμίᾳ Ταναγραῖος 4) ἀναπέφηνας; ἔπιθανά
γάρ ταῦτα, ἃ δὲ πάνυ πισεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ
δύο ἤδη μοι τετηρημένα δοκῶ πάνυ ἀλλότρια
ἐν σοὶ τῇ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ.
"Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιω-
πᾶν ἐς πάντε' ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον
δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἔγὰρ ἔχων ὅ, τι
σοὶ παραβάλοιμι, κυάμους χθῆς, ὡς οἶσθα,
ἔχων, ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας
αὐτῆς."

portentofius, gallus philosophus! Verum dic ta-
men Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine
avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde credi-
tu facilia, cum *praesertim* duo iam mihi obser-
vasse in te videar plane a Pythagora aliena.
GALL. Quanam? MIC. Vnum, quod lo-
quax es, et clamosus; at ille tacere quinque,
puto, annos solidos hortabatur: alterum autem
omnino etiam legibus *illius* aduersum. Cum
enim non haberem quod tibi obicere in *cibum*,
fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, et tu
nihil

4. Ταναγραῖος.] Nimirum Tanagram Galli pa-
triam suam non minus ac Rhodum nobilita-
runt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτάς· ὥς ἡ ἐψεύσθαι σε ἀνάγκη, καὶ ἄλλων εἶναι, ἡ Πυθαγόρῃ ὄντι παρανενομηέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσθενηέναι κυάμας φαγόντα, ὥς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὶ ἐδιδόκει.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τῶν, οὐδὲ τὰ πρόσφρα ἐκάστω βίῳ· ἐγὼ δὲ τέτε μὲν ἐκ ἡσθιον τῶν κυάμων, ἐφίλοσάφην γάρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθική γάρ· καὶ ἐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τρεφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκου πῶς ἐκ Πυθαγόρῃ τῶτα νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότουσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολάουσα ἐκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὥς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὰ ἄκχσμα γένετο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam; et aequè factum impie, cum fabas deuorasti, quàm si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mycille, quae sit horum caussa, neque quae unicuique vitae conueniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et quid ex vnaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me peruenerit. ΜΙΚ. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest iucundum

γένοιτο, ὥς εἴ τις αἴρῃσιν προθῇ, πότερον
μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκχεῖν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος,
ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὖθις ὀρεῶν,
τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, ἐκ οἶδα, ἐπότερον ἂν
ἐλοίμην, ἔτῳς ἀδελφὰ ἡγάμαί τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
στοις Φανῶσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. "Ετι
γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅσις ποτὲ ὁ
Φανῶς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα μάταια δια-
φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὥς ὁ ποιητικὸς λόγος,
ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. 'Αλλ' ἔδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
κτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. ἔτῳς μοι
πολύ

dum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optio-
nem proponat, vtrum malim te audire talia enar-
rantem, an illud beatum vndique somnium,
quod paullo ante *mihi obrigit*, rursus somniare,
nesciam vtrum praeoptem: adeo geminos arbi-
tror tuos *sermones* visis iucundissimis, et in ae-
quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
tractas illud somnium, quodcunque demum fuit,
quod tibi oblatum est, et vana quaedam simula-
cra illius seruas, inanem, et poetico verbo fuga-
cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. ΜΙΚ. Ego vero nunquam, galle, obliui-
scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
melle

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος κα-
 ταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφα-
 ρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὐτοῖς κατασπώμενα.
 ὅσον ἂν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφό-
 μενα, τοιῷτον γάρχαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώ-
 μενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα Φῆς
 τὸν ἔρωτα τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς
 Φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον,
 ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει
 ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ
 ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι οἷός
 τίς ἐσιν, ἔτω σοι τριπόδητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐ-
 τοίμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνησθαι τι, καὶ
 διεξιέναι τι περὶ αὐτῷ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυ-
 θαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ.

melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae
 illo palpebras, in somnum rursus tractas. Qua-
 le quid igitur conuersae in auribus plumae effi-
 ciunt, talem illa visa praestitere mihi titillatio-
 nem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras,
 amorem insomni; si volucre cum sit, et termi-
 num sui volatus somnum habeat, iam transilit li-
 neam, et apertis oculis commoratur, mellitum
 adeo, et manifesto conspiciendum se praebens.
 Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit
 desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suae
 enim est recordari, et aliquid de illo narrare:
 tu vero, Pythagora, quando de mutationibus
 expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν 5), εἴτε διὰ τῶν
 κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἐτέρας τέτων, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, ἃδὲν εἰ-
 δότα ὀνείρων πέρι. εἰ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ
 τῶν τοιᾶτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος ἐώρα,
 ἃδὲ πάντα σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶντινων πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο, χρυ-
 σᾶς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare
 desieris, et deterferis inel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, vti audiam, vtrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolauerit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. *Sunt
 geminae somni portae* etc. Reitz.

σῆς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημέ-
νος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίου. Α Λ Ε Κ.
Παῦε, ὦ Μίδα βέλτισε, χρυσιολογῶν. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνε σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον,
καὶ μέταλλα 6) ὅλα χρυσίῳ κεκοιμήσθαι μοι
δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίου εἶδον,
πολύ· πῶς οἶει καλόν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπα-
σράπτον; τίποτε ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτῆς
ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅπο-
τε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίου θαυ-
μάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῆ καλλίστης
τῶν

et auro vestitum vndique, multum quoque auri
secum adferens. GALL. Define, bone Mida,
aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto
istud tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi,
multum: quam putas pulchrum! quo splendore
fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude
dicit? in memoriam me reponc, si nosti, cum
vbi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratur, bene ille quidem, in principio statim pul-
cherri-

6. μέταλλα] Metalla Latinis et Graecis scri-
ptoribus sunt loca, vnde metalla effodiuntur.
Graevius.

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκείνο
ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθρόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλάττει;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τέτο. ὥσπερ γὰρ τέμνον
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινεῖ τὸ
χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκυσον,
ὥ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος
ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλάσιος
ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super incluta munera Pluti est.

ΜΙΚ. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse, no-
sti. Eucrates enim dives in foro me cum vidis-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

8. GALL.

7. λασάμενον] Vers hic observatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me*. Reitz.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τῆτο, πεινάσας παρ' ὄλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκας ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε θεινοὺς κυάμους κομίζων, ἔ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρονίον ἀθλητῆ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανήλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δειπνῆν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνον ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lauram Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certauerit Olympia. MIC. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrasia diuinum*, vere, *somnium gdesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, et coenam qualis fuerit, et conuiuii rationem vniuersam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, et tamquam somnium

ἐκείνους προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. "Ωμιην ἐνοχλήσεν, καὶ ταῦτα διηγόμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὲ δειπνήσας ἐν ὅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσεπιπῶν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθεον, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ κατασχύναμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῇ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ Μικυλλέ, Φησι, θυγατὸς τήμερον ἐσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τὰνα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδεπνεῖν μεθ' ἡμῶν,

σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et tu vis, fane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud diuitem coenassetem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassetem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum;

tu

σὺ αὐτὸ ἐκείνῳ ἦνε λυτάρμενος, ἣν μὴ ὄγε κλη-
 θεὶς αὐτὸς εἶπη ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμφί-
 βολός ἐστι. τῷτο ἀκέσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
 ἀπῆειν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς ἡπίαλόν τινα, ἢ
 πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακί-
 ζομένῳ ἐκείνῳ, ἔ' ἐφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος,
 καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτρῶ,
 αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν 8),
 ὅποσάπεν τὸ σοιχεῖον εἶη, καὶ πηνικά' ἤδη λε-
 λῆσθαι ἔειπεν. καὶ περὶ δὲ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
 πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
 est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
 est. His ego auditis, illoque adorato, discessi
 vota faciens omnibus Diis, ut febricolosum hor-
 rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
 immitterent, cui subsessor ego, et coenae vica-
 rius atque successor vocatus eram. Atque tem-
 pus illud usque ad balneum, saeculum computa-
 bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
 umbra solaris esset, et quando me lotum esse
 oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-
 ler-

B 2

leri-

8. ἐπισκοπῶν] *respiciens, quot pedum esset so-
 laris umbra.* Veteres enim tempus metie-
 bantur pedibus ad proprii corporis umbram.
*Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαί-
 ροιτο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῶ·*
ἢ καὶ σοιχεῖον ἐκάλουν. Graecula.

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχουμαι,
 κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ
 τριβώνιον, ὥς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ
 ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε
 πολλὰς, καὶ δὴ κακῶν, Φοράδην ὑπὸ τεττάρ-
 ρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνοῦν ἔδει, τὸν
 νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλῃ δὲ πονήρως ἔχων.
 ὑπέσενε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο
 μύχιόν τι, δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὧν ὅλος, καὶ
 διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
 γετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μη-
 ράνια φλυαρῶντων. ὁ γὰρ πῶγων μάλ᾽ τρα-
 γικὸς

leriter me in pedes coniicio, ab eo, in decentem
 maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
 vt purior pars extra obuersa esset.

10. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
 tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
 in lectica gestatum, cui ego substitutus conuiua
 esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
 et manifestum erat illum male habere; subinde
 enim ingemiscebat, et tussiebat ex imis recessi-
 bus, ita vt prope ipsum accedere metueres, pal-
 lidus torus, atque tumidus, sexagenarius circi-
 ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
 nere, qui garrere solent apud adolefcentulos.
 Barba quidem ei plane caprina erat, supra mo-
 dum

γκός ἦν, ἐς ὑπερβολὴν καρῶν· καὶ αἰτιωμένα
 δὲ Ἀρχιβίβις τῷ ἱατρῷ, διότι ἔτις ἔχων ἀφί-
 κето, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχρη προδιδίναί,
 καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι
 ἐμποδῶν ἰσῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 βῶσαι πρὸς ἡμῶν. ἔμεγεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαινέσται σε, ἦν ὅμοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον
 ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 αναχρημαζάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ Φλέγμα-
 τος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματι· ἐφί-
 σαται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελαμένος,
 καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τῷτο γὰρ ὁ φιλόσο-
 φος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίη-
 σας αὐτὸς ἡκὼν πρὸς ἡμᾶς· ἔμειον δ' ἄν τι σοι
 ἐγένετο,

dum tonforem inuitans. Atque accusante illum
 Archibio medico, quod ita sese habens veniret,
 officium, inquit, non decet deserere, virum prae-
 sertim philosophum, si vel sextenti morbi obsistant:
 contemtuum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin;
 dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius
 mori velis, quam in conuiuium ipsam cum pituita
 animam extuffiens. Ille quidem magnitudine
 quadam animi se audisse dictum dissimulabat.
 Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns
 Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus,
 Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos
 cum venisti: sed nihil damni facturum eras, nam

ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο αὐν. καὶ αἶμα λέγων εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπηρειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐσιαθῆναι, ὥς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῆειν οὖν μάλιστα λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν ἀισχυρόμενος ὅτι ἐδόκεν ἐξεληλακέναι τῷ συμποσίᾳ τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτης. καὶ περὶ κατὰ κλίνεσθαι καὶ ῥὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθρεσαν τὸν Θεσμόπολιν, ἐκ ἀπρραχμόνως, νῆ

Δία,

absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et cum his verbis intrat manus illi praebeens seruis insuper innixo.

. II. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, *Accede, inquit, tu etiam Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaecoonizide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupo, erubescens quod conuiuio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuue-

Δία, πάντες, οἶμαι, νεανίσκοι ἐμμεγέθεις, ὑπ-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάνταθεν, ὡς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν
 δύναιτο. εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένῃ πλησίον κα-
 τακλῖσθαι αὐτῷ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντες,
 ὡς ὁμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τὸν τεῦθεν ἐδειπνῶ-
 μεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυόψον τι καὶ ποιμίλου
 δεῖπνον, ἐπὶ χρυσᾷ πολλῇ, καὶ ἀργύρε· καὶ ἐκ-
 πώματα ἦν χρυσᾷ, καὶ διάκονοι ὠρεῖοι, καὶ
 μουσουργοί, καὶ γελωτοπαιοί, καὶ ὅλως, ἡδί-

57

iuvenes bene magni, cervicalibus illum falcien-
 tes undique, ut eo situ maneret, ac durare ali-
 quandiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenau-
 mus, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 auriq̃ue multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniuersum, suauissime tem-

B 4

pus

9. ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle
 Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nem-
 pe mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 15.
Hæus etiam mensas consumimus. Gesner.

ση τίς ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει
 ἔμετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
 τινα πρὸς με διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατὰφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἔκ ἐστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ μέ-
 ρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἔ-
 δὲν δομένῳ προσφιλοσοφῶν συνεχέει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἔκ ἐὼν ἀκέραια τῶν
 κίθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τῆτο μὲν σοι, ὦ
 ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἦδισον,
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γὰρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, ἔκ οἷδ' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non mediocriter molestus mihi
 Thesimopolis; qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque, negationibus duabus vnam
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta, philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsanti-
 tibus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbis nescio quomo-
 do,

ἀποθνήσκων, εἴτα προσκαλόμενά με, καὶ δι-
 θήκας θάμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων
 ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν
 δὲ παρελθόντα εἰς τὴν ὕσιν, τὸ μὲν χρυσίον
 καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
 λαις, ἀέναον τε καὶ πολὺ ἐπιέρχον· τὰ δ' ἄλλα,
 τὴν ἐσθῆτα, καὶ τροπάζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
 διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶδος, εἶναι. εἴ-
 τα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκᾷ ζευγες, ἐξυπτιαζων,
 περιβλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπὶ φθονος·
 καὶ προσέθεν πολλοί, καὶ περιίππευον, καὶ εἴ-
 ποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνην
 ἔχων, καὶ δακτυλίας βαρεῖς ὅσον ἐκατάδεκα ἐξ-
 ημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐξίσσιν τινὰ
 λαμ-

do, moribundus aduocare me, et testamentum
 condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
 paullo post mori. Me autem adita hereditate
 aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
 magnis haurire, perpetuo et copiose adfluens:
 reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
 stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
 qui me viderent, et inuidendus. Ac praecurre-
 bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
 tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
 lius et anulos, quam graues! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam conuiuium quoddam splendi-

λαμπράν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑπόδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκός, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο 10), καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τᾷτῳ ὄντα μὲν, καὶ φιλοποσίας προκίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκίετο τῶν παρόντων, ἤδη τᾷ πλακῦντας εἰσκομιζομένους, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνστάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλῆτον ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον Φέρεσθαι παρεσκεύασας. ἄρα σοι ἀλόγως

dum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam instaurabatur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; iam placenta efferebatur, cum tu intempestiuo cantu perturbasti nobis conuiuium, mensas euertisti, diuitias illas dissipasti, et ut ludibrium ventis volaret effacisti. Numquid

10. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo conuiuiae ad laetiores inuitatiunculas et pocula vberiora transeunt. Itaque probaui lectionem Ald. 2, et Hagen. ἐκκομιζομένους. Gesner.

ως ἀγανακτῆσαι κατὰ σὲ δοκῶ, ὡς τριέσπε-
ρον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὰν ὄνειρὸν μοιγεόμενον;

ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἴ καὶ Φιλόπλε-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῆτο ἐξ ἅπαντος
θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμων εἶναι πολὺ κεκτῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῆτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐ-
φορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος.
τῶν βαςρύχων, ἐξήεις πολέμῳ τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μάλα καὶ
ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἤξίας
χρυσῷ διαδεδεμένος τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυνεύεις. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦ-
το Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας,
ὅτι

quid sine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque divi-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achiuos exhibas, in
bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum
praeftabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cincinnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse
comas

ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο· μακρὰ
 γὰρ ἀμείνας δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεράν ἐφαίνον-
 το συναναπεπλεγμένα τῷ χρυσίῳ, καὶ συνα-
 πολάμπυσσας μετ' αὐτῷ. καίτοι τὰ μὲν σὰν ὧ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθ' υἱὸς ὢν, ἐτί-
 μας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ,
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἤρα-
 σθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, ἐκ ἔχων
 εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, ἐδὲ
 ὅπως ἂν διαφθείρειε τῷ Ἀκρίσιᾳ τὴν Φρουρὰν,
 αἰκέας ἤδη πᾶ ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς
 διὰ τῷ τέγγει, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥς τε
 ἂν σοι τὸ ἐπὶ τ' τῷ ἐτι λέγοιμι; ὅσας μὲν
 χρεῖας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ;
 καλὰς

comas tuas Homerus, quod argento constringe-
 bantur et auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur et amabiliiores, implexae auro et cum
 illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-
 cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti.
 Verum ille Deum pater atque hominum, Satur-
 ni ille et Rheae filius, qui quondam Argolicae
 illius puellae amore captus est, cum non habe-
 ret in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii
 custodiam quomodo corrumpere, iam audisti
 alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas,
 cum amasia congressus sit. Quid ergo post il-
 lud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates
 praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros
 ipsos

καλὰς τε αὐτὰς, καὶ σοφὰς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀσιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τὸν ἐμτέχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃ πρὸ πολλῶν δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔθνος ἦψεν τοῖς Κρονίοις, δύο τέμμεν τῷ ἄλλαντος ἐμβαλῶν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραιεῖν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχστο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μένον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μικυλλε. ΜΙΚ. Οὐκᾶν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς τυσφύτους, ἀλλὰ τί ἐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε.

ipſos et ſapientes et fortes reddat, honore ipſis conciliato et gloria? quamque ex obſcuris ignobilibusque interdum conſpicuos breui reddat ac celebres?

14. Noſti enim vicinum meum, artificij mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt, cum mecum coenauit, cum coquerem ex fractis leguminibus pultriculam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine fruſtis. GALL. Noui, ſimum illum, breuem, qui fictilem quam ſolam habebamus patellam furatus, et ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde peierauit Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle,

ὃ ἀλεπτρυὼν, ληΐζομένους ἡμᾶς ἐρῶν; ΑΛΕΚ.
 Ἐκδοκῶζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τι
 δ' ἔν ὁ Σίμων; ἐώκει; γὰρ τι περὶ αὐτῶ ἐρεῖν.
 ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλῆσιος ἐς ὑπερβολήν,
 Δριμύλος τῆνομα. ἔπος ζῶν μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ἔ-
 δωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ἐδὲ αὐτὸς ἤπτε-
 το τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον,
 ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων 11.)

ὁ τὰ
 galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cu-
 curriebam, quod solum tum potesim. Quid
 ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus ali-
 quid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus,
 Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
 obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui
 nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero
 nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo
 ille

11. ἅπαντα ἐκείνα — Σίμων] Illud, ὁ τὰ
 ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut
 qui illi ereptum eat, non nosse virum vi-
 deatur. Sed neque non commode (in su-
 toris praesertim semidocti sermone familiari,
 et ad sapientiam ostendendam abrupto)
 iungi videntur ista ἅπαντα ἐκείνα ἐξελά-
 νει. Quae absconderat Drimylus; quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon *exigir*,
 protrahit e tenebris et prodire in lucem at-
 que conspectum iubet, dum illis qua domi
 qua in publico vitur etc. Si τῷ ἐξελά-
 νει placeat solemnem illam in equo vel curru
 proce-

ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλεί-
 χων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλεργῇ καὶ ὑσγινωβα-
 Φῇ (2) ἀμπεσχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ
 χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
 ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος, οὐδὲ
 προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἑναγχος γὰρ ἐγὼ μὲν
 ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ
 ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πετωχῷ, μὴ
 κατασμικρύνεν μου τοῦμομα· οὐ γὰρ Σίμων,
 ἀλλὰ

ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligur-
 riebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus et
 hyfgina, seruos, et bigas, et aurea pocula, et
 mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab
 omnibus, nos neque respiciens amplius. Nu-
 per enim ego procedentem videns, *Salve*, dice-
 bam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit,
mendico, *meum nomen ne deminuat*: neque enim Si-

11018

procedendi significationem servare: tunc
 ἄσμενος illud iungendum cum περιλεί-
 χων, et intelligendum ad ἅπαντα ἐκείνα,
 et quae sequuntur, verbum ἔχει. *Gesner*.
 12. ὑσγινωβαΦῇ] *Aelian*. V. H. III. c. 9. φλό-
 γινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγινωβαΦῇ. Vbi *Pe-
 ritz*. ex *Salmas*. Exerc. Plin. p. 272. docet,
 colorem ὑσγινωβαΦῇ medium fuisse inter
 coccum et purpuram, propiorem tamen
 purpurae. *Reitz*.

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. - τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῇ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερβοῶν, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλθὼς ἐς αὐτὰς, αἱ δὲ ἀπειλᾶσιν ἀντελεῖν αὐτὰς, ἀμελόμεναι. - ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τὰς ἀμόρφους, καὶ ἑρασμίας ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκείνος κενός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας (3). καὶ, Χρυσὸς γὰρ ἐστίν, ἔς βροτῶν ἔχει κράτη. ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ALEX.
non vocor, sed Simonides. Maximum vero illud est; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: et alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam refingit, et, ut poëticus ille cecus, reddit amabiles. Audis vero et poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; et,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL.

13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. *Quios.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, *Aurum res iucundissima mortalibus.* Reitz.

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 ἐν τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλεσίων. οἷδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βίῃσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης
 καὶ πλεσίου πολλὰκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίᾳ πεπειραμένος* μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴσῃ ἑκάστω. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καίρῳ γὰρ ἦδη
 καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ συνοισθαί τῷ
 βίῳ ἑκάστω. ΑΛΕΚ. Ἄκαε, τοσούτον γε προ-
 σδῶς, μηδὲνα μὲ σὲ φθαιμονέστερον βιοῦντα
 διακάνῃ. ΜΙΚ. Ἐμᾶ, ὦ Ἀλεκτρονί, ἔτι
 σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι
 ἄλλα εἰπέ ἀπὸ Εὐφώρβου ἀρξάμενος, ὅπως
 84

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa diuites. At illi, bene noris, mul-
 to miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et diues saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 rum hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui vitaret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irritas enim me, vt tibi maledicam.
 Verum die ab Euphorbo inde facto initio, quo-

ἐς Πυθαγόραν μεταβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τῆ ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελέσας, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἄτε ὅσιον ἄτε ἐμοὶ εἶπέν, ἔτε σοὶ ἀκάνειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἶπες, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα ΜΙΚ,

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diuersis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea deuolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος] Seruat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, vt crederent, se esse Apollinem. Vid. Iamblichus s. 177 et Porphyry. s. 28. Gesner.

ΜΙΚ. Τίς ἔν' ἐν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γάρ
 τῷτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς
 τῶν τὸ χρυσίου ἀνορυπτόντων. ΜΙΚ. Εἴτα
 ὤνεν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν
 ἐς τὸν βίον, ἐξ ἡμεῖς ἐπισιτιστάμενος (1); ἀλ-
 λά καὶ τί μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἰπὲς εἰκὸς γάρ
 εἰδέναι σε. οἱ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπὸ λήξομαι
 ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῆ πατρίδα, ἐφ' ἧς σὺ ἐσηκας.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο ἄδεμκῷ μηχανῇ.
 Πλὴν

MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 volo enim hoc scire. GALL. Tu fornicia Indica
 de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
 Tum pigritus sum miser, paucarum micarum
 sumto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit,
 surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 insistis, clauo me suspendam. GALL. Nullo
 istud modo resciscas.

C 2

17. Ve-

15. ὄνεν — ἤκειν — ἐπισιτ.] Nihil deest
 ad sensum, modo aliter construantur verba,
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione iuuentur, ad quam *Gesneri* versio
 pronum iter monstrat. Conf. supr. *Alex.* c.
 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἄρκεντα, infra
Icar. c. II. *Bis Accus.* c. 28. ἐπεὶ δὲ ἡνα-
 γῶς ἐπεσιτίσατο. Vnde videbis, non esse
 alo, comedo, ut vulgo, sed in *viaticum* capio,
 i. de frumento mihi prospicio. *Reira.*

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεῖπερ Εὐφορβὸς ἐγενόμην (ἐπὶ
 ἀνέμῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ) ἐμαχόμεν ἑν' Ἰλίῳ, καὶ
 ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυ-
 θαγόραν ἦκον. Τῷ δὲ περιέμενον ἄοικος ἐσῶα
 ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθητά μοι τὸν οἶ-
 κον. ΜΙΚ. Ἀσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;
 ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. εἰδὲ γὰρ εἶδει τέτων, ἢ μόν-
 ω τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἔντα ἑν' Ἰλίῳ πρό-
 τερόν μοι εἰπέ τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος
 γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστα-
 το, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιγνομένων ἐκείνων, κάμη-
 λος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσῶτόν σοι φημι
 ὑπερφυῖς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαν-
 τα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem,
 ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfe-
 ctusque a Menelao; interiecto aliquo tempore
 veni in Pythagoram: interim vero sine domo
 mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domici-
 lium. MIC. Cibine, o noster, expers et po-
 teps? GALL. Nimirum. neque enim indige-
 bat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid er-
 go res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt,
 quales gestas esse Homerus ait? GALL. Vnde
 iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Ca-
 melus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi
 dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec
 fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Hele-

τα ἔτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτω
καλὴν, ὡς οἶονταί. εἶδον γάρ λευκὴν μὲν τινα
καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰπάξεν κύκνῳ
θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δέ, πάνυ πρὸς βῶτα,
ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναίῳ εἶχε, κατὰ τὸν
Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἰ-
λε Τροίαν κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
μάλισα. διηγείτο γάρ μοι ὁ Πάνθος ταῦτα,
κομιδῇ μετράκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡ-
ρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιῆτος ἦν
ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθη, ὦ Μί-
κυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τε
παρὰ

Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi
enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut
cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum,
et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
mum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Her-
cule vixit. Hercules autem prius Troiam cepe-
rat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter
aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
cens, visum a se, puero admodum, Herculem.
ΜΙΚ. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
tissimus undique? an haec quoque temere confi-
da? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit,
Micyllen. Neque possim tibi accurate adeo, quae
C 3 apud

πρὸς ταῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτροκλον ἔχων χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχέρετον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἰκνῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάληθῃ λέγειν. ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαίδευτος ἐδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρῶ καὶ Ἰσίδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traieci, interemi. MIC. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

13. GALL. In uniuersum; Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros et Isis edidici: tum rursus nauī in Italiam delatus, eo adduxi Graec-

ἐκεῖνα Ἑλλήνας 16), ὥς τε θεὸν ἤγον με. ΜΙΚ.
 Ἦκιστα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι
 ἀποθανόντων, καὶ ὡς χρυσῆν τὸν μηρὸν ἐπιδείξασθαι
 ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπέ; τί σοι ἐπῆλ-
 θε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάγκη τὰ τοιαῦτα,
 ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τῇ ἀλήθειαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἐδὲν ὄνειν ἐχρῆν
 λέγειν πρὸς ἀνδρᾶ σύνοικον, καὶ Φίλον· δεσπό-
 την γὰρ ἐκείνῳ εἵπομαι ἔτι. ΑΛΕΚ. ἐδὲν ὑγιᾶς,
 ἐδὲ

Græcos illius regionis, vti me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audiui ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, vt legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicū; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-
 C 4 hñ

16. κατ' ἐκεῖνα Ἑλλήνας] L. Bos de Ellipsi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκεῖνα δι-
 ci pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeo-
 que reddendum, Græcos, qui isthic erant.
 Reitz.

ἐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα ἐπισπάσομαι τὰς ἀνθρώπους εἰς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι 17), τοσούτω καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσσεσθαι. διὰ τῆτο καυνοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθ' ἅπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὅραϊς; καταγελαῶς μὲ καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει 18) τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομέ-

hil neque sapiens erat, Sed videbam, si consueta et eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas et Metapontinos et Tarentinos, et reliquos, qui multo te sequebantur, adorabant-

17. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει. Reitz.

ἀπομένων, καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ
πατῶν ἀπολιμπάνοις.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μυστή-
ριον φιάσω μετ' αὐτόν; Α Λ Ε Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτης ἑταῖραν. ΜΙΚ. Φεῦ τ' ἄ λόγῳ,
καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγό-
ρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὡστάνεις
ὡ ἀλεκτερόνων γενναρότατε, καὶ συνῆσθα Περ-
ρικλεῖ, Ἀσπασία ἔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐταῦ,
καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρέον κατῆγες, καὶ ἐγυ-
νακίζε ἐς τὸ ἐταρκεῖν; Α Λ Ε Κ. Πάντα ταῦ-
τα ἐποίησ', ἃ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τηρεσίας πρὸ
ἐμῆ, καὶ ὁ Ἐλάτῃ παῖς ὁ Καίνευς, ὥς ἐπόσα
ἀν' ἀποσηκώψης εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνῳ ἀποσηκώψας
ἔση.

rabantque, quae tu inambulans relinqueres,
vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea in-
duisti? GALL. Aspasiam, meretricem Mile-
siam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter
alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando,
ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissi-
me. Consecuisti itaque cum Pericle, quum ef-
fes Aspasia? et vterum ex eo gestasti, et lanas
carpsisti, et deduxisti fila, et meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equi-
dem, non solus, sed etiam Tiresias ante me,
et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in
me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. MIC.

ἔση. ΜΙΚ. Τί ἔν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοὶ ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπυεν; ΑΛΕΚ. Ὅρῳς, οἷον τῷτο ἡρώτησας, εὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκῆσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιαῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θεοὶ παρ' Ἀσπίδα ζῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, ἅπ' εἰς μακρὰν ὠδύνεσαν· ἔση γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγχῃ, ὦ ἀλεκτρικὸν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ ἔν Φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel patere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse, aut Samios. Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras esses et forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyrannum.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐ-
 θις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικός Κράτης.
 ΜΙΚ. Ὡ Διοσκόρω, τῆς αἰουσιότητος, ἐξ ἐταί-
 ρας Φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα
 πέντης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἱπ-
 πος, καὶ κολοῖος, καὶ βάρβαρος, καὶ ἄλλα μυ-
 ρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο κατὰ χροῖον ἀποδο-
 ῖν· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρῶν πολλάκις·
 ἥσθην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δε-
 λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλευσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι κατὰ γελῶν
 ὁσημέραν σὲ ποτνωμένον καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ
 πενίᾳ, καὶ τὰς πλευσίας θαυμάζοντος, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείνῃς προσάντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ᾔδεις

20. *Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae
 mulier denuo proditi? GALL. Cynicus Cra-
 tes. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo,
 ex meretrice philosophus. GALL. Tum rex,
 deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde
 equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia.
 Sed longum fuerit enumerare singula. Denique
 vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 et apud multos alios serviens, reges, pauperes,
 diuites; postremo nunc tecum vivo, deridens
 quotidie te conquerentem et deplorantem tuam
 paupertatem, et admirantem diuites, ignorantia
 malorum quae ipsis adfunt. Si enim scires eurus
 illo-*

ἦδεις τὰς Φραντίδας αὐτῶν, ὥς ἔχουσιν, ἐγβ-
 λασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερβυ-
 δαμονεῖν αἰεὶ τὸν πλάσιον. ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ
 Πυθαγόρα, ἢ ὅ,τι μάλισα χαίρεις καλῶμενος,
 ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλ-
 λον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν ἔδέν, ἦν τε
 Εὐφορβον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν
 καλῆς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἶ-
 μι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τῆτο, ἀλεκτρυόνα
 ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις
 εὐτελές εἶναι δοκῶν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τας-
 αὐτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ ἀλεκτρυόν, ἐπειδὴ ἀπάν-
 των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπεράθης, καὶ πάντα
 οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
 prius putaveris ex omni parte beatum semper
 esse diuitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo
 maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
 nem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil qui-
 dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
 ram, siue Aspasiā vocaueris, siue Cratetem:
 omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
 nunc videor, gallum nominaueris, melius fece-
 ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
 detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope
 vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
 mihi

οἶσθαι, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν
 πλεσίων, ὅπως βιάσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ.
 ὡς μάθω εἰ ἀληθῇ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονέζερον
 ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ. Ἴδὲ δὴ
 ἔτῳς ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πό-
 λεμα πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι
 ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν 19) ἐμβαλόντες 20), ἢ τὸν παράδεισον
 συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλ-
 λά τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μένον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενοι χρὴ
 σωθῆναι

mihī iam diserte et separatim tum diuitum ra-
 tiones, quomodo uiuant, tum pauperum; ut
 cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem
 me diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli
 non multa cura est, si dicantur hostes inuadere
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculcent, aut excin-
 dant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

19. τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et segetes, quas hostis succidit. *Reitz.*
 20. ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτὰς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, ut fere
 perpetuo sic absolute ponatur, quando pro
 inuadere, s. iniicere se aliquo, ponitur. *Reitz.*

σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐ-
 λαβένται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται. δὲ
 ἑρῶντες ἀπὸ τῶν τευχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν 21)
 δέη, μόνοι καλεῖνται· ἦν τε ἐπεξιέναι, προκιν-
 δυνεύουσι στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχῶντες· σὺ δὲ
 οἰσιῖν ἄσπινδα ἔχων, εὐσταλὴς καὶ κῆφος εἰς
 σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐσιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπει-
 δὲν θύῃ ὁ στρατηγὸς νεκρικῶς.

Εν

caussa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et tibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, in agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum sit, vocantur
 soli; et si erumpendum, priui lubeunt, vel toto
 ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula.
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac leuis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple *χερή-
 ματα εἰς τὸν πόλεμον*, vt *Plutarch.* in casu
 non abfimili. Non inusitatum tamen est
 pro *tributum soluere*, solum dicere, *εἰσφέ-
 ρειν*, sine vlla adiectione. Atque hinc est
 quod *εἰσφορά* sit idem ac *τέλεσμα*, *tribu-
 tum*. Leedes.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὦν, ἀνα-
βὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων, οἱ
δὲ Φρίττεσι, καὶ ὑποπτήσῃσι, καὶ διανομαῖς
ιλάσκονταί σε. λατρεῖ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀ-
γῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα διαρκῆ ἅπαντα
ἐκεῖνοι πονῶσι, σὺ δὲ ἐξετασῆς καὶ δοκιμασῆς
πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, καὶ λόγῳ μεταδιδῶς 22)
ἐνίοτε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάζησας αὐτῶν
ἀφθόνως τὰς λίθας, ἢ τὰς ἀσίας αὐτῶν ἐδή-
μευσας· ἔτε δὲ συκοφάντην δέδicias αὐτὸς, ἔτε
λησῇν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς
τὸ θρηγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὕτε
πράγματι.

22. In pace rursus tu quidem, de plebe vnus
in concionem escendens tyrannidem exerces in
diuites; at illi horrent, et metuunt, et placant
te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et cer-
tamina, et spectacula, et reliqua quantum satis
est, elaborant illi omnia; tu vero exactor atque
censor acerbus, tamquam dominus, ne sermo-
nem quidem interdum illis impertis. Et cum
tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut
bona illorum publicas. Neque vero calumnia-
torem ipse metuis, neque latronem, ne aurum
tibi vel lorica domus superata, vel pariete per-
fossio,

22. καὶ λόγῳ μεταδιδῶς] Ad ostracismum
puto, et tacita illa testarum, vt Romae ta-
bellarum, suffragia respicit. Gesner.

πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ
 τοῖς καταράταις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ
 πρὸς τσσαύτας Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ
 κρηπίδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολὰς τὸν μισθὸν
 ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δαίλην ὄψιαν, λατράμενος
 ἐν δοκῇ, σαπέρεδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομα
 μύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνει
 αὐτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πε
 νίᾳ προσφιλοσοφῶν.

Ὡς διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἐξήρῃσαι τὸ
 σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρεῖος. οἱ πό
 νοι γὰρ σε παραθήγοντες ἐκ εὐκαταφρόνητον
 ἀνταγωνισὴν ἀποφαίνεσι πρὸς τὰ δοκῆντα τοῖς
 ἄλλοις ἀμαχαεῖναι. ὥς ἔδέν σοι τῶν χαλεπῶν
 τέτων

fosso, surripiat: neque molestias habes putandi
 rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis
 dispensatoribus conflictandi, nec inter tot curas
 distraheris: sed perfecta crepida, septem obolo
 rum mercedem habens, circaferam vesp̄eram sur
 gens, et lotus, si videtur, saperda aliqua emta,
 aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capiti
 bus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum, opti
 ma illa paupettate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robu
 sto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim
 acuunt te, et aduerſarium non contemnendum
 reddunt contra ea, quae inuicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis in
 fidia-

τέτων νοσημάτων ἐπιβλεῦει. ἀλλ' ἦν ποτε
 κῆφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπε-
 ρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμε-
 νος τῇ αἰτιᾷ, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς
 σὲ· ψυχρὰ τε ὀρῶν ἐκφορέμενον, καὶ μακρὰ
 οἰμῶζεν λέγοντα ταῖς ἱατρικαῖς περιόδοις 23).
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ
 ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευ-
 μονίας, καὶ ὑδέρεις; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν
 ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐ-
 τῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτὰς,
 καὶ πλησιάζαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εἰδότες ὅτι κη-
 ρῶ

fidiat. Sed si quando levis te febricula inua-
 dat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius mi-
 nisterio vsus, statim iterum depulso per inedia-
 morbo exilis. Nempe e vestigio ille fugit, te
 metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bi-
 bere, et plorare iubere medicos illos circuitus.
 Verum isti per intemperantiam suam miseri quid
 malorum non habent, podagras, tabes, et pul-
 monis inflammationes, et hydropes? haec enim
 suntuosarum illarum coenarum suboles. Itaque
 alii illorum Icarum instar cum multum se sustule-
 re, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi
 compa-

23. περιόδοις] Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἱα-
 τροῖς-περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Ricz.
 Luc. Op. T. VI. D

ρῶ ἤρμος αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν
 πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος
 ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πᾶ-
 νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρένησαν, ἀλλὰ πρόσ-
 γεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸν κη-
 ρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.
 ΜΙΚ. Ἐπεικῆς τινὰς καὶ συνετὰς λέγεις. ΑΛΕΚ.
 Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὧ Μίκυλλε, τὰς ναυα-
 γίας πάνυ αἰσχρὰς ἰδοὺς ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος πε-
 ριτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχη Πέρ-
 σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διόνυσος
 καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμ-
 ματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίᾳ
 συλλαβίζεν ἀναγκάζων.

ΜΙΚ.

compactum esse illud alarum remigium, ma-
 gnum non nunquam strepitum, praecipites in
 mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar
 non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicinā
 terrae, ut marina adspargatur nonnunquam ceras,
 illi fere secure transuolant. MIC. Aequos nem-
 pe et prudentes viros dicis. GALL. Verum cae-
 terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
 sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
 rogam adscensu; aut exstincta tyrannide Diony-
 sius Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
 perium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC.

ΜΙΚ. Εἶπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπό-
 τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλευσσαι).
 ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίῃ; ἦπερ παν-
 ευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ
 δὲ ἀναμνήσῃς με, ἰὼ Μίκυλλε, ἔτω τρισαΐθλιος
 ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ἔπερ εἶφησθα,
 πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶ ἀ-
 νείας συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παραδόξα
 γάρ, καὶ ἐκ πάντων πρὸς Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον
 μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου
 τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν
 πόλεων ἐν ταῖς μάλισα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πο-
 ταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέτομένης, καὶ θα-
 λάττῃ

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses,
 nam regnasse etiam te dicis, qualē illam exper-
 tus es vitā? Ecquid ex omni partē beatus fui-
 sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha-
 beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
 adeo ter infelix tum eram, quī, cum externis
 omnibus, quod inodo dicebas, beatus vndique
 viderer, innumerabilibus intus conflictarer mīleriis.
 MIC. Quibulnam illis? mira enim dicis et vix
 credibilia. GALL. Imperabam equidem regio-
 ni non paruae, Micylle, fertilissimae, et ob mul-
 titudinem hominum, vrbiumque pulchritudi-
 nem, admirandae vt quae maxime, quae flumi-
 nibus perlueretur navium patientibus, et portuoso
 D 2 vtere-

λάττη εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολ-
 λή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν
 ἀκ' ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆ-
 θος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ καίλος πάμπολυς
 καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ἐς
 ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥς, ὅποτε πρᾶίσιμι,
 οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύναν, καὶ θεὸν τινα ὀρᾶν
 ᾔοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθρον ὀψόμενοι
 με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ
 ἐτίθοντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεύγος, τὴν
 ἐφεσρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας,
 τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἡνία καὶ
 ἔσρε-

uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus
 exercitissimus, satellitium non paruum, trire-
 mnes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri cae-
 lati plurimum, et aliud imperii choragium ad
 excessum usque exaggeratum. Itaque si quando
 procederem, vulgus quidem me adorare, et
 Deum se quendam videre arbitrari, et alii super
 alios ad me videndum concurrere: alii etiam te-
 stis conscensis, magnum putabant accurate vidisse
 bigas, togam, diadema, praecedentes, sequen-
 tes. Ego vero, quot me res angerent ac torque-
 rent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est
 regii fastus choragium, omnia, quibus reges
 superbiunt, et suam ostendant potentiam.
 Graevius.

ἔσρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίνω-
σκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλεεν, ὅμοιον ὄντα τοῖς με-
γάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷα ἢ Φειδίας, ἢ
Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐπείνων γὰρ
ἕκαστος, τὰ ἐκτός, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐς
πάγκαλος, χρυσῷ 25) τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργ-
γασμένος, κέραυνόν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν
ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδο-
θεν, ὄψει μυχλὰς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἤλας
διχμπαῖς πεπερανημένους, καὶ κορμὰς καὶ σφῆ-
ρας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τι-
νὰ

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam
ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui simi-
lis essem magnis illis Colossis, quales Phidias,
aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum
enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut
Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elabora-
tus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem
tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes
quosdam videas et paxillos, et clavos per inte-
riora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et
picem lato mixtam, et multam intus habitantem

D 3

iii

25. χρυσῷ] MS. Graecii ἐκ χρυσῷ. Quod
vulgata habet ἐλλειπτικῶς, id MS. plane
exhibet. Solent nempe Graeci saepissime
materiam, vnde quid factum sit, ponere in
secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ
vel ἀπὸ. Iensius.

καὶ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικνεῖσθαι· ἐὼ λέγειν
 μυῶν πληθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίοτε. τοιᾶτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μοχλὰς, οἳ τινες εἰν τῆς ἀρχῆς,
 ἀδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν.
 ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσού-
 των ἄρχοντα, καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως,
 ἔοικεν ἔτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. θεσπέ-
 σιον γάρ τι καὶ τᾶτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδόν ἡδὴ
 τῇ Κολοσσᾷ λέγεις. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰπώ-
 σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

In eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem, aut mustelarum, qui ciui-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. ΜΕC. Nondum dixisti lutum, et paxil-
 los, et vectes, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae fit, deformitatem. Nam illud inuehi
 in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossaeo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac
 pro-

καὶ ἐπιβλαῆς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλέγον,
ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνει-
ρεται, καὶ εἰνοίας πολυπλόκας, καὶ ἐλπίδας ἀπὸ
πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνθήματα, καὶ λογισμὰς; ὅφ' ὧν οὐδὲ
ἔναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδὺς ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπνος ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ἐρμαινόντα.
καὶ ταῦτα βεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. Λυ-
πεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὧν· τὸν Πέρ-
σιν δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ
Δίῳν.

propter ista somni parum, idque ipsum non pro-
fundum et placidum, et plena terroris insomnia;
et ipse semper malus: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conventio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere unum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atreiden

Somnus habet dulcis, voluentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolorē au-
tem afficit Lydum inutus filius; Persam Clear-
chus in Cyri gratiam peregrinum militem le-

Δίων, πρὸς ἕς τιςι τῶν Συρακασίων κοινολογάμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινέμενος, καὶ Περδίκκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σελυκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρεσα, καὶ ἀποσησέσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέταρτος τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὰ δὲ μέγιστον ὑφορεῖσθαι δεῖ τὰς Φιλτατὰς μάλισα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἦξεν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φερμαίων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρωμένης, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέκλεβεν.

MIK.

gens; alium Dion cum Syraculanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdiccam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Selucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si amasius coactus praebeat, et alio gaudeat pellex, et si defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, et ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

26. MIC.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίδα vid. supra *Tyrann.* c. 3. ἐλπίζω Long. *Past.* I. p. 7. de quavis expectatione: ὅταν εἶδεν, ὃν ἤλπισεν. Reitz.

ΜΙΚ. Ἀπάγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλσ-
κτρώων. ἐμοὶ γὰρ πολλὸν ἀσφαλέςτερον σκυτο-
τομεῖν ἐπικεκυφῶτα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιά-
λης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν Φι-
λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολι-
σθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρται τῆς τομῆς τῆς
ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τῶ δακτύλῳ ἐντε-
μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχῶνται,
καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες, εἴτ' ἐπειδὴν
πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγι-
κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως
μὲν Κέρροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαν-
τόκω-

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
corpore scindere coria, quam aurea in phiala bi-
bere temperatum cicuta et aconito amicitiae po-
culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
scalprum, et a recta incisione aberret, cruentare
vulnuscule parvam partem digiti: at illi, ut nar-
ras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis
versantur in malis. Deinde cum cecidere, simil-
limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
videre est aliquandiu quidem, Ceeropes nempe
cum sunt, aut Silyphi, aut Telephi, diademata
habere et gladios eburneis capulis, et iuvam flu-

τόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαμύ-
δα χρυσόπασον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται,
προσπράσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέση, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσώπῳ μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ
ὑποκριτῷ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμναμέ-
νων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
ῥάκια δύσῃκα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ἰπό-
δεσιν ἀμορφωτάτην, καὶ ἔχῃ κατὰ λόγον τῷ
ποδός.

Quantem, et chlamydem auro distinctam. Si
vero, quaelibet multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnorum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.
Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est coma
promissa, quae flagellat ceruices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. Pollux
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ
δὲ ἐπίσεισῳ σφατιώτῃ ὄντι, — ἐπίσειον-
ται αἱ τρίχες. Milii vero, qui a coma di-
cebatur ἐπίσεισος, — mouetur seu vibran-
tur capilli. Graevius.

ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάξεν ἐδίδαξαις ἤδη,
ὦ βέλτισε ἀλεκτηυν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιού-
τον τι ὠφθη ἔσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς,
ἢ βάρβαρος ὅπαστε γέναιε, πῶς ἔφες ἐκείνην
τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ. Μακρὸν τέτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιρῶ, πλὴν τόγε κεφα-
λαίον 28), εἴδεις ὅσας ἐκ ἀπραγμονέσσας τῶν
βίων ἔδοξέ μοι τῷ ἀνθρωπείῳ, μόναις ταῖς φυ-
σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἐμμεμετρημένος.
τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάρβαρον,
ἢ σο-

Vides quomodo iam me quoque similitudine uti
docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut ca-
nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
tulisti commemorationem?

27. GALL. Longum hunc sermonem mo-
ves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
caput est, nulla harum vitarum non magis,
quam est hominum, tranquilla mihi visa est,
quippo quae solis se naturalibus cupiditatibus
et necessitatibus metiretur. Publicanum vero
equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
stam

28. τόγε κεφαλαίον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
λαίῳ summum est. Quom. Hist. c. 28. αὐ-
τὰ δὲ κεφάλαια, ipsa capita et summa.
Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομέ-
νων. Reitz.

ἡ σοφιστὴν κολοῖον, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κί-
ναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπι-
τῆδεύετε, ἐκ αὐτῶν ἰδοὺς ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυόν.
ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ
λέγειν. εἰδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλάσιος γενέσθαι·
ἀλλὰ μοι καὶ τὸνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἔσηκεν, ἐπιθεκνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα
ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνέγομαι, τρυ-
φῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσάτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε
ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ ἔτι νῦν ἔστιν,
ἐξαναστὰς ἔπε μοι, ἀπάξω γὰρ σε πρὸς αὐτὸν
ἐκείνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλκ-

stam graculum, aut coquum culicem, aut cinae-
dum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis,
in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero
quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-
bescō. Nondum possum dediscere cupiditatem,
quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi
et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum
ostendens, et maxime de execrabili illo Simone
angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL.
Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox
est, surge, sequere me. Abducam enim te ad
ipsum illum Simonem, et in aliorum divitum
domos,

πλυσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῦ
 ἔσι. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο, κεκλεισμένων τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τειχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερός
 ἡμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τῆτο, ἣν τις τὸ ἔ-
 ραιον πτερόν τὸ μήκισον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπι-
 καμπές ἔσι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔσι σοι τοιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλομαι,
 ἀνοίγειν τε ὁ τοῖστος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ἔχ ὀρώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ᾧ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὦν
 ἡμοὶ δ' ἔν ἦν τῆτο ἅπαξ παράσχης, ὅψει τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα·
 μετοί-

domos, vt videas, qualis sit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc claudis ianuis? nisi forte
 parietes perfodere me cogas? GALL. Minime.
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longissimam in cauda pen-
 nam, quae propter mollietiem inflectitur. . .
 MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igi-
 tur si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperite ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non visus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 huc translata breui tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις περι-
 τρώζεται ἀποπίνων 29) τὰ καττύματα.
 ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῆτο. παρήγγει-
 λε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιᾶτόν τι ἐργάσηται ὁ
 ἔχων τὸ πτέρυν, ἀναβοήσαντά με κατὰ Φωρᾶσαι
 αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην
 τὸν Ἑρμῆν αὐτόν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τῷ
 τοιᾶτῃ. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ᾽ ἑμοῦ γὰρ τῷ
 χερσὶ, ἦν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλόν, ὦ
 Μικυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῆτο; ἄμ-
 Φω

enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus
 arrodet, dum producit, soleas. GALL. Ne-
 fas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercu-
 rius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
 cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.
 MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem
 Mercurium ipsum inuidere illud aliis. Sed ta-
 men abeamus, abstinebo enim auro, si potero.
 GALL. Euelle prius, Micylle, pennam. Quid
 hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futorum crimen est,
 ore illos et dentibus extendere coria. *Mar-
 tialis* de futore, quem *Simonis* huius *Lucia-*
nei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74.
Dentibus antiquas solitus producere pelles,
Et mordere luto putre vetusque solum. E-
 quidem non dubito, dedisse *Lucianum*
 ἀποτεινών, quod inter dictantem et scriben-
 tem facillime in ἀποπείνων mutari potuit.
 Certe sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέςερον ἔτως, ὥ
ἀλεκτρυών, καὶ σαί ἦττον ἀμορφον τὸ πρᾶγμα
ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ἐραῆς
μέρους.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπα-
μεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλησίων; ΜΙΚ.
Οὐ μένην, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δι-
συλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλατήσας, εἶναι
ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ἂν
ποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτε-
ρὸν ἐπὶ τὸ κλειθρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δὴ, ὦ Ἡρά-
κλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.
ΑΛΕΚ. Ἡγὲ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀ-
γρυπνῶντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὅρῶ, καὶ
Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ δολῶσαν τὴν θρυαλ-
λίδα,

hoc? euellisti ambas. MIC. Sic tutius est,
galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudi-
ces alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abi-
mus, an ad alium quendam diuitum? MIC.
Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo
quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat.
Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post
haec agam? GALL. Admoue pennam ad se-
ram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est
velut clauis ianua. GALL. Praecede porro, vi-
den' illum vigilantem et subducentem rationes?
MIC. Video, per Iouem, ad obscuriusculam
quidem

κίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν ἐκ οἷο' ἐπόθεν, ὥς
 ἀλεκτρυών, καὶ κατέσπληκται ὄλος, ἐκτετηκώς
 ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, ἃ γὰρ νοσεῖν ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἃ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ἔθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκὲν τάλαντα μὲν
 ἐβδομήκοντα ἐκείνα πᾶν ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ κατορώσκειται, καὶ εἰδὲς ὅπως εἶδε· τὰ
 θεῖ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκό-
 μος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅπως
 γυνεὶ περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, ἃ πᾶν ἐπιμελής
 ἄλλως, εἰδὲς Φιλόπονους ὦν· εἰκὸς δὲ διηρηπᾶ-
 σθαι πολλῷ πλείω τέτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βιος τὰριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς;
 ἐλέγε-

quidem et sitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio unde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occul-
 tare sub praesepio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum
 obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam
 inau-

ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλθόντιον ἐκνήσθαι πέντε
 δραχμῶν· ὅλως τὰ μὲν ἔτοι σπασθῶσι τῷ καὶ
 κοδαίμονος. ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφα-
 λεί μοι ἀπέκνεται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ
 μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦ-
 τα. πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβελύσκει μοι,
 καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νῆ Δία,
 σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μά-
 λης ἀπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωρέσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γὰρ ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἀπα-
 σαν περίεμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔστος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὐ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὐτίς

inaurem emisse contubernali suae drachmis quin-
 que. Omnino mea infelices isti per luxum dis-
 perdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pa-
 riete, ea subducatur. Multi invident mihi et insi-
 dianter, et maxime Micyllus vicinus. ΜΙΚ.
 Ita me Iupiter: tui nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens ab eo. GALL. Tace, Mi-
 cylle, ne adesse nos deprehendat. ΣΙΜ. Opti-
 mum igitur fuerit, ut somno me abstineam;
 omnem surgens circumeo domum. Quis hic?
 Equidem te video perfosso parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columba es, bene ha-
 bet.

αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τι με πρῶην διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλα-
δὴ πολιορκῆμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω πινά; θά-
πτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὴν ἔσιν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίαν· ἐχθροῖς ἔτω
πληττεῖν γένοιτο· κατὰ κόρρης γένε πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθεῖν βέλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λησεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ὁμοιος γίγνε τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ.

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem viuit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereor! MIC. Plora et vigila, et similis
quantum ad colorem auro tuo euade, illi inta-
hescens.

χρυσῶ, πρόσετῃκώς αὐτῶ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ,
ΓνιΦωνα τὸν δανεισὴν ἰδόμεν, εἰ μακρὰν δὲ καὶ
ἔστος οἰκῇ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ὅρᾳς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον
ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας, καὶ
τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα 30), ὃν δεήσει
μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σιλΦην,
ἡ ἐμ-

bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem vi-
deamus danistam: non procul autem hic etiam
habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc prae-
curis, computantem vsuras ad digitos, aridum
tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce
E 2 omni-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληκότα] Tole-
rabile forte diuiti incommodum, si digiti
foli occallescant, tractanda multum pecunia.
Sed blatta, culex, musca fit, et iam est, hic
Gniphon, totius contabuit, ἐκτέτηκεν ὅλος,
vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt
hic digiti? ad computationem pertinent vsu-
rarum. Puto nempe legendum, quod in-
terpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας
κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui audax nimium
videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δυοῖν
iuncta ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας καὶ τὰς
δακτύλους. nam reuera et vsuras et digitos
nummerat, qui vsuras computat digitis vel
ad digitos. Gesner.

ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, εἰ δὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἀμεινον βιζέντα; ὡς δὲ καὶ ἄτος ἐπτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥς εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἐμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἐνείραπολεῖς τὸν πλῆστον; ὁρᾷς γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσβύτην ἄνθρωπον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία, καταπυγοςύνην τινὰ, καὶ πασχητισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπίνου.

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum et dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice, melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo. MIC. Ista haec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo hominem senem? MIC. Video, ita me Iupiter, paedicationem, et morbum pathicum, et libidinem

την· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθε ὑπὸ τῆ μαγείρου
μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί ἔν ἐθέλοις ἂν καὶ τῶτων κληρο-
νομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχεν τὰ Εὐ-
κράτης; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρῶν· λιμῶ
πρῶτον ἀπολοίμην ἢ τοιῦτόν τι πείσωμαι.
Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δαῖπνα, δύο ὀβο-
λοι ἔμοι γε πλεῖτος ἐστὶ μάλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμέρα γάρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγές αὐτὸ, ἀπίω-
μεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις
ᾔψει, ὦ Μίκυλλε.

nem non humanam: uxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valeat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a fer-
vis. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.

Μένιππος καὶ Ἑταῖρος.

MEN. Οὐκὲν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σά-
διοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶ-
τος ἡμῶν σαθμὸς. τὸν τεύθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον
ἄνω παρασαγγαίη πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ
τῆς εἰς αὐτὸν ἔδῃ τὸν ἄρανόν, καὶ τὴν ἀκρό-
πολιν τὴν τῷ Διὶ, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ αἰετῷ μιᾷς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦ-
τα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ
ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι
σε παρακολυθῶν, ἡλίας καὶ σελήνης, ἐτι δὲ τὰ
φορτικὰ ταῦτα σαθμοὺς τινας, καὶ παρα-
σαγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσης,
ὦ

Icaromenippus, siue Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec érant a Terra inde
stadia ad Lunam vsque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem sursum parasan-
gae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec
fuerint expedito aquilae vnus diei. SOD. Quid
haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas,
et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper
vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam
et parasangas, peregrina ratione memorare.
MEN.

ὦ ἑταῖρε, ἐκ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέ-
γειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογι-
ζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἴτα,
ὦ γὰρ θε, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαί-
ρε τὴν ὁδόν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐ-
τοῖς ἄστροις ἐποισμένην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ.
Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε
σαυτὸν ἐλαθεῖς κατὰ κοιμηθεὶς παρασάγγας ὄλες.
ΜΕΝ. "Ονειρον γὰρ, ὦ τάν, δοκῶ σοι λέ-
γειν, ὅς ἀρτίως ἀφ᾽ ἔγμαι παρὰ τῷ Διὶ; ΕΤΑΙΡ.
Πῶς ἔφρασσα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς πάρε-
σιν ἔξ ἔραν; ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐ-
τῷ ἐκείνῃ τῷ πάνυ Διὶς ἤκω τήμερον, θαυμάσιον
καὶ ἀκράσας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ αὐτὸ
τῷ

MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque
aëria videar tibi dicere. Summam enim apud
me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum
tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam? MEN. Non, ita me Iupiter; sed ipsis
in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Her-
cle somnium narras, si imprudens parasangas to-
tas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narra-
re, qui modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid
ais? Menippus nobis a Ioue demissus e caelo ad-
est? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo
Ioue aduenio hodie, rebus auditis visisque mira-
bilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine
E 4 vehem-

τῷτο ὑπερεὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίσειως εὐτυ-
 χεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσις,
 καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ
 ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀν-
 δρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν ἑρανω-
 νων ἐνί; ἀλλ' ἐκείνῃ μοι Φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
 τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ἐπόθεν ἐπορίσω κλίμα-
 κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ
 τὴν ὄψιν ἐπάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥς
 καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἶνεσχέσονται πε ἀνά-
 πασον γεγονέναι πρὸς τῷ ἀστῷ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν
 πάλα σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαζὸν ἔδεν,
 εἴ σοι τὸ παράδοξον τῷ λόγῳ μύθῳ δοκεῖ προσ-
 Φερές· ἀτὰρ ἔδεν ἐδέξασέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν,
 ἔτε

vehementer delector, quod ultra fidem beatus
 sum. S O D. Et quomodo ego, diuine atque
 Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui
 sim, fidem negare possim viro supra nubes elato,
 et, vt secundum Homerum dicam, caelicolarum
 vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
 sursum sublatus sis, et vnde copia tibi tantarum
 scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
 non valde similis illi Phrygi es, vt etiam conii-
 cere possimus, te quoque ad pincernae forte of-
 ficiū in sublime raptum ab aquila. ΜΕΝ.
 Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota
 a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
 videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum ne-
 que

ἔτε τῆς κλίμακος, ἄτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ
 αἰετῶ. οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ. ETAIP.
 Τὸ μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
 σθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰ-
 ραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. MEN.
 Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐκ ἀπὸ σκοπῶ εἰκασας.
 τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ETAIP. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων,
 ἐκ ἐδδοίσεις μὴ καὶ σύ πε τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάρειον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;
 MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε
 κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡμεοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. SOD. Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. MEN.
 Recte sodalis, nec procul a scopo coniecisti,
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εὐκρότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκυπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμῃ με προσάγεις πρὸς τὴν ἀληθεῖαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡς δὲ πῶς· ἀστὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δέξαιμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἔγω σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηναι τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίῳ με περιῖδης 1), ἄνω περ τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

ΜΕΝ.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt aiae. SOD. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensum me ad veritatem narrationis perducis. ΜΕΝ. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, et vulturem de robustis illis, horum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar. SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum expectatione narrationis tuae, et fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium, Iouem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

4. ΜΕΝ.

1. με περιῖδης] Vsum talium formularum in
precipue

MEN. Ἀκούε τοίνυν. ἔ γάρ ἀξεῖόν γε τὸ θέαμα, κακηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὠτων ἀπηχημέ-
νον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κα-
τὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια
τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλεῖστας λέγω
καὶ ἀρχαίς, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπεδὴν ἀσχό-
λιαν τῶν ἀληθῶς σπεδαίων ὑπολαβὼν, ἀνα-
κύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπε-
ρώμην. καὶ μοι εἰταῦθα, πολλὴν τινα παρεῖ-
χε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ
τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον
εὗρεῖν ἔθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν,
ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est
spectaculum, hiantem amicum destituerē, eum-
que suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim
cum primum examinandis vitæ rationibus, ridi-
cula, et humilia, et infirma, humana omnia de-
prehendissem, diuitias dico, et imperia, et po-
testates: contemtis illis, (qui studium circa ista
obstare putarem, ne rebus studio vere dignis va-
care liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc
vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi
multam dubitationem obiecit primo quidem ipse
hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque
enim inuenire poteram, quomodo exstitisset, ne-
que

precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr.
Gesner.

ἔτε ἀρχὴν, ἔθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῆ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζομένη· τὰς τε γὰρ ἀσέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε 2) τῆ ἔραν' διεξέμμενται, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τίποτε ἦν ἄρα ἐπύθην εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπα μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφάνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἔ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρράγῃσα, καὶ ὕετος, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείμασα πάντα καὶ ἀτέμματα ἦν.

Οὐ-
que opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperuestigabilia.

5. Ita

2. ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. Reisz.*

Οὐκ ἔν ἐπειδὴ περ ἔτι διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν Φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσαν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτω δὴ τὰς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τακτικῶς ρασθαί, προσώπου τε σκυθρωπότητι 3), καὶ χροῶς ὠχρότητι, καὶ γενεῆς βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑπαγόρευαι τινές, καὶ ἔρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τέτοις ἐγχείρισας ἑμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλᾷ τῆς σοφίας διαμολογήσάμενος,

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutia, valde enim altiloqui et coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quo-

3. σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac seuerum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. *Elfner*. *Observatt. ad Martb.* VI, 16. *Reitz.*

νος, ἤξιεν μετεωρολέσχης 4) τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσούτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥς τε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμας, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐσημέραι με καταχέοντες. ὁ δὲ πάντων ἔμοιγ' ἐν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄλλος θατέρω λέγοντες ἀκόλαθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιεν, καὶ πρὸς τὸν αὐτῷ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντα. ΕΤΑΙΡ.

γεις,
quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum huius vniuersi ediscere. At illi, tantum ab erat vt veteri illa me ignorantia liberarent, vt in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnancia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de

4. μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim Socratem hoc nomine traducit; vt μετεώρων speculatorem ac nugatorem. *Reitz.*

γεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐκαστὰς πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἃ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκέσας φῆν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τεραταργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἔδὲ ὀξύτερον τᾷ πλησίον δεδουρκότες, ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ γήρωσ, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἔραν' τε πέρατα διοραῖν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων κατὰ πρῶτοντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μὴδὲ

de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum; et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quouis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque
Mega-

μηδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξύ τῆς σελήνης, καὶ τῆς ἡλίας χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτέλμων λέγειν, αἴρος τὲ ὕψη, καὶ θαλάττης βάθος, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν ἔρανόν ὃνθεν αὐτὸν ἐπιμετρῶντες.

Ἐπειτα δὲ καὶ κῆνο πῶς ἐκ ἀγνωμόν αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἄνω ἀστέρων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίρεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν μονο-

σχί

Megarīs quot stadia sint Athenas vsque, accurate noscent, interiecta inter Lunam et Solem regio quot sit vlnarum, auderent dicere: aërilque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras qualdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura profuerunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum

non

πρὸ διοικημένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἡλιόν, κατοικοῦσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὕδατοπατῆν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῇ ἡλίῳ καθάπερ ἱερονίᾳ τινι τὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντες, καὶ ἅπασιν αὐταῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανεμόμεντος.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ἀπόσθη τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ σπόκει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γαστρὶν ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάντεσσιν ἀδιεσηκῶτα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ παρὰ τῇ κόσμῳ γνώμη διάφορος, εἶπε τοῖς μὲν ἀγένηντος τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δακτύ. οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον ἐκτεῖν ἐτόλμησαν· ἔς καὶ μάλιστα ἐδάμναμαζον, θεὸν μὲν τινὰ τεχνίτην τῶν ὀλίγων ἐφί-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispense-

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem *ne rogo*, vtrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuerſa est, quandoquidem aliis generacionis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admittus sum, qui Deum quidem aliquam artificem

ἐφιστάσας, ἔτι προσιδέσας δὲ ἔτε ὄθεν ἤμων,
 ἔτε ὅπρ' ἐσῶς, ἑκαστα ἐτεκταίνετο· καὶ τοὶ πρὸ
 γε τῆς τῆ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρο-
 νον καὶ τόπον ἐπινούν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινάς,
 ὦ Μένιππε, τολμητάς, καὶ θαυματοποιὰς ἀν-
 δρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀνέσεις, ὦ θαυ-
 μάσις, περὶ τὰ ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξ-
 ἔρχονται, ἢ τὰ περὶ τῆ πέρατος τε καὶ ἀπει-
 ρου λόγας; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς
 ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράψασθαι
 φασ, δὲ ἀτελὲς τῆτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. αὐ-
 τὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλας τινὰς εἶναι τὰς κόσμου
 ἀπεφαινόντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῆ δια-
 λεγομένων κατεγίνωσκον. ἕτερος δέ τις, ἐκ
 εἰρηνι-

huius uniuersi constituerunt, non adiecerunt au-
 tem, neque unde ueniens, neque ubi consistens,
 fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortunt
 huius uniuersi neque tempus neque locum co-
 gitare possimus. SOD. Audaces sane quodam
 et praestigiatiores homines narras. ΜΕΝ. Quid
 vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
 poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
 finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
 pugna est, alijs sine quodam totum hoc circum-
 scribentibus: alijs autem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
 mundos pronuntiabant, et eos, qui tanquam de
 vno disputarent, dominabant. Alius vero qui-
 dam

εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
ἐδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν;
ὑπε τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεῶν ἦν. οἱ δὲ καὶ
τὰ κυνῶν, καὶ χηκῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενον
το. καὶ οἱ μὲν πᾶς ἄλλας ἄσπαντας θεούς ἀπέ-
λάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπέ-
νεμον· ὥς ἡρέμα καὶ ἀχθασθαι με, τοσαύτην
ἀπορίαν θεῶν αἰχρόντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψι-
λευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, καὶ
διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκά-
λυν, τοῖς δὲ τὰ δευτέρα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς
θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματον τι καὶ ἀ-
μορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuerso-
rum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere?
vbi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per
canes, et anseres, et platanos deierabant. Et
alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni
soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo
vt intra me aegre ferrem, cum tantam audirem
Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et
multos pronunciabant, et diuisa prouinciis,
vnum quendam primum Deorum vocabant, aliis
secundum aut tertium diuinitatis honorem tri-
buebant. Praeterea quidam incorporeum quid-
dam et forma carens dicebant Deum; alii de eo

ἐν σώματι αὐτῶν διανοῶντο· εἶτα καὶ προνοῶν
 τῶν κατ' ἡμᾶς πραγμάτων ἔπασιν ἐδύκεν αἰ-
 θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμε-
 λείας αὐτὰς ἀφέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώδαμεν
 ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τὰς παρηβηκότας· ἔ-
 δὲν γὰρ ἐτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν. 5)
 ἐσκότας αὐτὰς εἰσάγειν. οἱ δὲ ταῦτα
 πάντα υπερβάντες, ἔδδ' τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς
 τινὰς

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam cu-
 ram gerere rerum nostrarum non omnibus vide-
 bantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura
 soluerent, uti nos solemus seniores liberare mi-
 nisteriis. Nulla enim in re non comicis satelli-
 tiis similes illos introducunt. Alii haec omnia
 supergressi nec esse omnino Deos credebant,
 sed

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι.] Sciendam
 est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive de
 quibusvis comitibus, qui alios comitantur;
 vnde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari.
 Vnde etiam commode in Comoedia δορυ-
 φορήματα dicuntur illae personae, quae
 alias personas comitantur, iisque adstant in
 scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae
 alio nomine κωμὰ πρόσωπα, personae mu-
 sae vocantur. Et hasce intelligit auctor per
 κωμικὰ δορυφορήματα. Bos. Obs. Crit.
 p. 67.

τινας ἐπίσβουν, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀκηγεμόνα
κυτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελόμενον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκέων, ἀπίσσειν μὲν ἔκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἠϋγενείοις ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμε-
νος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὔροιμι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῃ μῆδαμῃ περιτρεπόμενον. ὥς δὴ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκείνο ἀτέχνως ἐπασχόν· πολλάκις μὲν
γὰρ ἀνώρμησα πίσειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δὲ
με θυμὸς ἐρύκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκέσσεσθαι τι περὶ τέτων ἀληθές,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὦμην ἔσσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτέρωθεις
πῶς,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altifremis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperi-
rem, et ab alio nusquam euersum. Itaque pla-
ne Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe
quidem impetus me capiebat ut vni illorum
crederem, prohibebat at impetus alter. Propter
quae omnia expers consilii, in terra auditurum
me de hisce robas verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse solutus quacunque ratione factus

πως, ἀνέκθαιμι εἰς τὸν ἕρανόν. τέττε δέ μοι
 παρείχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰστοῖς καὶ κα-
 θάροις ἐνίοτε, καὶ καμῆλοις βάσιμον ἀποφθί-
 νων τὸν ἕρανόν. αὐτὸν μὲν ἔν πτεροφυῆσά
 ποτε ἐδεμῖα μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατε-
 φαίνεται. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰετὶ περιθείμην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνον διαρκεῖσαι πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνης σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν
 προχωρήσαι. καὶ δὲ συλλαβὼν τὰ ὄρεα, θα-
 τέρα μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τὴν
 ἑτέραν ἀπέτευμον εὖ μάλα. εἶτα φασγάνῳ, καὶ
 κατὰ τὰς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμολι-
 μενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς

τινας

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehensis ergo auibus, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram sa-
 riorse amputavi. Tum reuinctas cum circa hu-
 meros loris validis aptassem, et ubi extremae pen-

τινας τῶν χειρὶ παρασνεύσας, ἐπειρώμην ἐμὰ
αὐτὰ τὸ πρῶτον ἀναπησάων, καὶ ταῖς χερσὶν
ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαίπετώς
ἐπαρήμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκα μοι τὸ πρῶγμα, πολ-
μυρότερον ἤδη τῆς πείρας ὑπτέμην· καὶ ἀνελ-
θὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ
τῶν κρημνῶν φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ αἰνιδύνως κατεπτύμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ
μετέωρα ἐφρέξαν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ
ἀπὸ Ὑμηττῆ, μέχρι Γερανείας, ἐπετόμην, εἰτ'
ἐκίθην ἐπὶ τὴν Ἀεροκόρυμφον ἄνω· εἴτα, ὑπὲρ
Φολῶς καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγε-
τον. ἤδη δ' ἔν μοι τῶ τολμήματος μεμελετη-
μέναι

pennae sunt, ansas quasdam parasse manuibus;
ipse me primum experiebar, exultans et subser-
viens manibus, tollens me, anserum instar, de
humo paullulum, et cum volatu extremis etiam
digitis progrediens. Cum vero obediret mihi
negotium, iam audacius tentabam experimenta,
atque consensa arce inde me per praeceps in
theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo deuolasse, alta
iam et sublimia sapiebam, soluensque a Parnethe
vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque
hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde
supra Pholoën et Erymanthum, usque ad Tayge-
tum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum

μένε, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γινόμενος, αὖτε
 ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμ-
 πον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνὴν μάλισσά κεφῶς ἐπισι-
 τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τῷ ἄρανῳ,
 τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τῷ βάθει, μετὰ
 δὲ ἔφερον καὶ τῷτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πᾶμπολυ τῶν
 νεφῶν ἀποσπάσας β), ἡσθόμην κάμνοντος ἐμ-
 αὐτῷ, καὶ μάλισσά κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπίνην. προσελάσας ἦν, καὶ καθεζά-
 μενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνω-
 θεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς
 ἐκεῖ

perfectus essem et altissolus, non amplius quae
 pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo,
 viatico adsumto quam poterat fieri leuissimo,
 caeteram recta versus caelum tendo; primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriente;
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem;
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
 sus ergo ibi affedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, vt Homericus
 ille

6. ἀποσπάσας] Vide, quae de hoc verbo hae
 significatione notatu digna attulit Hemsterbi
 ad *Deer. Dial.* XX. n. 23. Versus Gesneri vo-
 rum sensum *Luciani* est adsecutus. *Reitz.*

ἑκείνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλί-
γον δέ, εἰ δόξαιέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδοκὴν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικί-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀναπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκ
ἔν καὶ ταῦτα λέγεις, ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἐν ἀπολειπόμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ'
εἴ τι σοι καὶ ὁδὸν παρέργον ἰσάρεται, καὶ τῷτο
εἰδῶμεν. ὡς ἐγωγε εἰς ὀλίγα πρὸς ὁδοῦ ἀκέσε-
σθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι
κατεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὁρθῶς γὰρ, ὦ ἐταῖ-
ρε, εἰκάζεις. δίσπερ ὡς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν
σελή-

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Myſorum, paullo poſt autem, ſi
videretur mihi, Graeciam, Perſidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quadaſ voluptate per-
fundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris,
Menippe, ne vel vnum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: ſed ſi quid etiam obiter tibi
obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec
enim pauca me auditurum expeſto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa ſunt, qua-
lia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint.
ΜΕΝ. Recte iſtuc, ſodalis, conſpicis. Itaque,
quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, co-

σελήνην, τῷ λέγωνι συναποδίδει τε καὶ συνεπι-
σκοπεῖ τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ
τὴν γῆν ὄραν, πολὺ λέγωνι τῆς σελήνης βραχυ-
τέραν· ὥς ἐγὼ ἄφνω κατακύνθας ἐπὶ πολὺ ἤ-
πόρην, πᾶ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη καὶ ἡ τῶσαν-
τη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσ-
σὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον,
εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διελάθε. νῦν δὲ
ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ
ᾠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσίμβων, διε-
σημανέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅ-
παξ τὴν ἔψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεσάμην, ἅπας
ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφάνετο,
κα-

gitatione mecum peregrinare, et vniuersam eo-
rum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram
te quandam videre, multum dico Luna mino-
rem; adeo ut ego subito despiciens multum du-
bitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo
mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vi-
dissem, et illam ad Pharum turrim, plane me,
bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa ex-
celsa et eminentia, et placide refulgens ad So-
lem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi
indicarunt. Cum vero semel visum intentum fi-
xissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,
non

κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 σαφῶς οἱ πλεόντες, οἱ πολεμῆντες, οἱ γεωρ-
 γῶντες, οἱ διαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία,
 καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἀρχή.
 ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπιθانا Φῆς ταῦτα,
 καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γάρ ἀρτίως, ὦ Μεν-
 ιππε, τὴν γῆν ἐζητεῖς ὑπὸ τῷ μεταξὺ διαστή-
 ματος ἐς βραχὺ συνεσαλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ
 κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤηθης
 εἶναι, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γε-
 νόμενος, ἅπαντα διχγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς
 ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δὲν, τὰς τῶν ἐμ-
 πίδων νεοττίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes, sed ipsi distincte
 qui nauigarent, qui praelium committerent,
 qui colerent agrum, qui cauillus agerent, tum
 mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus
 alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabili-
 lia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria.
 Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas
 ab interiecto spatio in paruitatem contractam, et
 nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud vi-
 dere tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam
 Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra
 tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, et
 parum abest quin culicum pullicem?

13. MEN.

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐς
 χρεὴν εἰπεῖν, τῆτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρῆλπον·
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ
 δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῆ βλάβης,
 ὅτε τῆς ὀψείως μηκέτι ἐφικνεμένης, πάνυ μ'
 ἥνιχ τὸ χρεῖμα, καὶ πολλὴν παρέτχε τὴν ἀπο-
 ρίαν. κατηφῆ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγα δεῖν δε-
 δακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἀνδρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδῆ πλέως,
 καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρη-
 σεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον
 δαίμονα ὤψθην ὄρᾶν. ὁ δὲ Θάρρεϊ, Φησὶν, ὦ
 Μένιππε,

Οὐτίς

13. MEN. Bene facis quod me admones.
 Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio
 quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam
 quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero
 perspicere ob profunditatem non possem, visu
 iam non amplius pertingente, valde me ea res
 angebat, et multam praebebat sollicitudinem.
 Cum autem demisso essem animo, et tantum non
 lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedo-
 cles, carbonarius ad speciem et cinere oppletus,
 et affatus. Ego vero cum viderem, dicitur
 enim, aliquantum perturbatus Lunarem quen-
 dam me genitum videre putabam, equidem. At
 ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non

· Οὐτίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἰ-
σκαίς;

ὁ Φυσικός ἄτος εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ
εἰς τὰς κρατῆρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον 7);
ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης αναρπάσας, δεῦρο
ἤνεγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καταικῶ ἀεροβα-
τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτέμαι δρόσον. ἤκω ταί-
νυν σε ἀπολύσω τῆς παρεσχῆς ἀπορίας. ἀνιῶ
γὰρ σε, οἶμαί, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
ἐπὶ γῆς ὄραν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλ-
της Ἐμπεδοκλείς. καὶ περὶ δὲν τὰ χιζα κατα-
πτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
ἐπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ τὰς
νεμῆ-

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus
aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in cra-
teras ipse me deiecissem; vapor me de Aeina corre-
ptum hac appulit. Et iam in Luna habito multum
incedens per aera, et rore pascor. Venio igitur ex-
solvens te praesenti sollicitudine. Angit enim te,
puto, et torquet, quod non distincte, quae in terra
sunt vides. Bene sane facis, inquam, optime
Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
deuolauero, memor ero, ut libem tibi in fumario,
et

7. φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phrasi Hem-
sterb. ad Dial. Mort. VI. §. 3. Reitz.

νημηνίας πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἑγχαυρίαν προσ-
εὔχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἧδ' ὅς,
ἔχ' ἡ τῷ μισθῷ χάριν· ἀΦίγμαι· πέπονθα δέ τι
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λευπημένον. ἀτὰρ οἶσθα
ἔ, τι δράσας, ἑξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σὺ μοι τὴν ἀχλὺν
πῶς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ἐμμάτων. νῦν γὰρ δὴ
λημαῖν ἔ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν ἔδέν γε, ἧδ'
ὅς, ἐμῷ δεήσει. τὸ γὰρ ἑξυδερκὴς αὐτὸς ἦδη
γῆθεν ἡμῖς ἔχων. τί ἔν τ' ἔτό' ἐσιν; ἔ γὰρ οἶδ',
ἔφην· ἐκ οἶσθα, ἧδ' ὅς, ἀετ' τὴν πτέρυγα
τὴν δεξιάν περικείμενός; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγὼ.
τί ἔν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κδινόν ἐσιν; ὅτι
ἧδ'

*et novitūris ad lunam ter hians te adorem. Ve-
rum ita me Endymion, inquit, non hac veni mer-
cedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum
visum nancisci possis?*

14. Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mihi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, quæ
acumen illud ipse iam de terra allatum habeas.
Quid igitur hoc est? neque enim novi, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilæ alam alliga-
tam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alæ
ex oculo commixtum est? Quod, inquit, mulsum vi-
sus

ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἄετός ἐστιν
 ὀξύπτεστος, ὥς· ὁ μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡ-
 λίῳ· καὶ τῷτὸ ἐστίν· ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἄε-
 τός, ἦν ἀσκαρδαυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπων.
 Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἦδη μεταμέ-
 λει, ὅτι δεῦρο αἰών ἔχ' τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἄε-
 τῷ ἐνεθέμεν, τὰς ἐμὰς ἐξελών, ὥς νῦν γε ἡμι-
 τελὴς ἀφύγμαι, καὶ ἐ' πάντα βασιλικῶς ἐσκαμ-
 πσμένος· ἀλλ' εἰκοιὰ τοῖς νάτοισι ἐμείνοισι, καὶ
 ὑπακρυύκτοισι· καὶ μὲν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐ-
 τίκα μάλ' αὖ τὸν ἑτέρου ὀφθαλμὸν ἔχειν βασι-
 λικόν· ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, φάτερά μόνη
 σπτερυξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὰς
 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς εἶη· τὸν γὰρ ἑτε-
 ρον

*sus acumine reliquis animantibus praestat aquila:
 adeo ut sola contra solem obueatur: et ob id
 ipsum est rex et vera germanaque aquila, si nihil
 nictans radios intueatur. Aiunt ista, inquam. Ea
 iam poeniret me, quod hic cum escenderem, non
 ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
 posui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per
 omnia instructus; sed similis sum spuris istis et
 abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alte-
 rion oculum habere regium. Si enim volueris sur-
 gens paululum, rezenza vulturis ala, alteram solam
 mouere, pro ratione alae dextero oculo acutum cor-
 nes:*

ρον, εἰδεμία μηχανὴ μὴ ἐκ ἀμβλύτερον δεδορ-
 κέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος. ἄλλης, ἢ
 δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέπει.
 ἔδεν γὰρ ἂν ἐλαττον γένετο· ἐπεὶ καὶ τὰς τῶ-
 κτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, πατέρων
 τῶν ἐφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τὰς κανόνας ἀπει-
 θύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίησεν ἄρα
 τὰ ὑπὸ τῆς Ἐμπεδοκλέους παρεγγεγλυμένα· ὁ δὲ
 κατ' ὀλίγον ὑπάπιων, ἐς καπνὸν ἡρέμα διελύετο.
 Καπειδὴ τὰ χίσα ἐπτερυξάμην, αὐτὰκα με-
 φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λα-
 θάνοντα πάντα διεφαίνετο· κατακύψας γοῦν
 ἐς τὴν γῆν, ἐώραν σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς ἀν-
 θρώπους, τὰ γιννόμενα, καὶ τὸ ἐν ὑπαίθερ
 μόνος,

hes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius
 cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, in-
 quam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque
 enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fa-
 bros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum
 melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille
 vero sensim se subducens in fumum paulatim
 dissolvitur.

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim
 ingens me lux circumfulget, et quae adhuc la-
 tuerant, apparent omnia. Despiciens enim in
 terram, dilucide video vrbes, homines, eorum-
 que facinora, neque es solum quae sub diua fie-
 rent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅπῃ οἱ οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι
 λαιθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβελούντα, τὸν
 Σελεύκῃ δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα
 λάθρα τῇ μητρί, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναῖκος ἀναρέμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχεόντα τὸ Φάρμακον. ἐτέρω-
 θι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ
 τὴν εὐνέχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆς
 συμποσίης πρὸς τῶν δορυφορέωντων εἴληκετο ἔξω
 τῆς ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασι-
 λείοις

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, infi-
 diantem Lysimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 vxore Alexandrum Thessalum, et Antigonom
 stupro socrum suam polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbacem, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regibus videre erat,
 Luc. Op. T. VI. G adul-

λείοις ἦν ὀρεῖν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπι-
βλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπιορκῶντας, δεδιό-
τας, ὑπὸ τῶν οἰκισιότατων προδιδουμένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε
μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ
γελοϊότερα. καὶ γὰρ αὐτὸ καίκείνους ἐώρων, Ἑρμό-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικῆρειον, χαλῶν ἑνὲκα δρα-
χμῶν ἐπιορκῶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα
περὶ μισθῷ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλενίαν
δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τῷ Ἀσκληπεΐᾳ Φιάλην ὑφαί-
ρῶμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χα-
μαιτυπεῖῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὰς ἄλλας
λέγοιμι, τὰς τοιχωρυχῶντας, τὰς δικαζομένους,
τοὺς δανεΐζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας: ὅλως
γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θῆρα.

ΕΤΑΙΡ.

adulteros, homicidas, insidiatores, raptores, per-
iuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum, quidem res sic me detinuerunt.
Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam
illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum
propter mille drachmas peierare; Stoicum Aga-
thoclem de mercede litigare cum discipulo; Cli-
niam rhetorem ex Aesculapii templo phialam
subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes
perfoderent, qui causas haberent, qui fenori
darent, qui exigerent? in vniuersum enim va-
rium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

SQD.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἄ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπερ γε καὶ ὁρᾷν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας, καὶ γάμοι, ἐτέρωθεν δὲ δι-
 καστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔδυέ τις· ἐν γειτένων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμῶντας ἂν εἴρων τὰς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὰς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν αἵμαξων ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν
 ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem. ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram
 G 2 oculo,

ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίαις γαστρῶντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσειε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγᾷτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τῶντων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινθεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν ἄτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρασησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα προσάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάσῃ τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄλειν μέλος. Φιλοτιμημένε δὲ ἐκάσῃ, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμημένε, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ὥδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μέν-

ιππε,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienfis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente canticum, et superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit? S O D. Omnino equidem, Menippe,

ἴππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. MEN.
Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, ταιᾶτοι πάντες εἰσὶν οἱ
ἐπὶ γῆς χερεῦται, καὶ τοιαύτης ἀναρμοςίας ὁ
τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἔμνον ἀπώ-
δα Φθαρτομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχή-
ματα, καὶ τὰναντία κινεμένων, καὶ ταυτὸν ἔ-
δὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκασεν ὁ χε-
ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, ἐκ ἔτι δεῖσθαι λέ-
γων. τέντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἦδη σιωπῶν-
τες, ἐκ ἔτι τὴν συμπαγῇ ἐκείνῃ καὶ ἄτακτον
ὁδὸν ἀπαύδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ
πολυειδῇ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆπρ-
θεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλι-

ippe, ridiculus maxime et confusus. MEN.
Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
res: et ex tali inconcinnitate vita hominum con-
structa est, non voces modo dissonas edentium,
sed figura etiam et habitu dissimilium, contra-
rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
tantium, donec vnumquemque illorum de scena
ehoragus exigit, non amplius illo opus esse di-
cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
natum cantum inuicem turbantes. Verum in
ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελοῦν τοῖς
 περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρο-
 νῆσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἣ
 Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνώνην, ἣ Ἀχαρ-
 ρῆσι πλῆθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ Ἑλ-
 λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἀνώθεν ἐφαίνετο, δα-
 κτύλων ἄσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
 γον, οἶμαι, ἣ Ἀττικὴ πολλοσημόριον ἦν. ὥσα
 ἐνεόχην ἐφ' ὁπόσω τοῖς πλεσίοις τέτοις μέγας
 Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ἐ πολυπλε-
 θρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικερείων ἀτό-
 μων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
 καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνερίαν
 γῆν

18. Maxime vero illos ridere fubiit, qui de
 terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
 dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oe-
 noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
 enim vniuersa, vt tunc mihi ex alto videbatur,
 Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
 Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
 illis, vt magni sibi viderentur, relinqueretur.
 Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
 vnam de Epicuri indiuiduis particulis mihi vide-
 batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
 sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
 dens,

γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρία, κατ' ἐδὲν Φακᾶ Αἰγυπτίᾳ πλατυτέρᾳ, τοσῶτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μῖα ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονέοντα, ὅτι δακτυλίδες τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τέτῳ ἂν ἐγέλων 8). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεχρηῶν ἦν τὸ μέγεθος.

ETAIP.

dens, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argiorum et Lacedaemoniorum die vno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *risissem*: primo quia ἂν additur, tum quia optatius εἰ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui anulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam risisse, versionem non attingi. Reitz.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θεάς. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, πῆλικοί διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑώρακέναι, τὰς μὲν εἰλαμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρας δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθὲν ἢ κυάμῳ λέπος, ἢ πυρρῷ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τῶν μυρμήκων βίβη, καὶ οἰκοδόμους τινας, καὶ δημαγωγὰς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικὰς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάζου

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis speculaculi nomine. Urbes autem, per ego te lo-
vem, et ipsi viri quanti superne videbantur?
ΜΕΝ. Puto iam saepe te fornicarum forum vi-
disse, discurrentes in orbem alias, alias exeun-
tes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque
alia stercus egerit, alia raptum vndecumque fa-
bae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo
currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro
portione vitae fornicarum, et architectos quos-
dam, et demagogos, et senatores, et musicos,
et philosophos. Verum ipsa cum suis viris op-
pida formicetis maxime similia sunt. Si vero
parua tibi videatur comparatio, conferre homi-
nes

κάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τὰς παλαιούς
μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γάρ
τὰς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φῦλον, ἐκ
μυρμήκων ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἔν πάν-
τα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ καταγεγέλασέ μοι, δια-
φείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην.

Δώματ' ἐς ἁγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
ἄλλους.

Οὐπω σάδιον ἀνελήλυθεν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
ναικείην Φωνήν προιεμένη, Μένιππε, Φησιν,
ἔτως ὄναιο, διακόνησά μοι τι πρὸς τὸν Δία.
λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδεν, ἦν μὴ τι
Φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχαλεπὴν
καὶ δέησιν ἀπένεγκα παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπεί-
ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Thessalorum
fabulas considera. Inuenies enim Myrmidonas,
pugnacissimam gentem, homines ex formicis or-
tos. Cum ergo satis omnia uila mihi pariter ac
derisa essent, concusso corpore euolauī

*Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
mina Diuum.*

20. Stadium nondum euolaueram, cum mu-
liebrem Luna vocem emittens, Menippe, inquit,
ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iouem
aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim graue est,
nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, in-
quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκέχασα, οἷς ἄδὲν ἕτερόν ἐστιν
 ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἴμι, καὶ
 πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ
 ἀμφίκυρτος 9) γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖ-
 σθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρε δίκην ἐπι-
 κρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἔκαστος
 ἐπινοήσῃ, τὐτό μοι προσάπτεισι. τὰ τελευ-
 τᾶτα δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ
 νόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ
 ἡλίου, καὶ ἐπαύονταί, καὶ πρὸς τὐτόν με, ἀ-
 δελφὸν ὄντα με, συγκρεῖσσαι, καὶ στασιάσαι προσι-
 ρέμε-

*Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa
 illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nul-
 lum aliud opus est, quam curiose de me disputare,
 quae sim? quanta? utrum, et quam ob causam di-
 midiaza aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari
 me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii,
 quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicant.
 Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 et adulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat:
 nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo commit-
 tere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec
 enim*

9. διχότομος; ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dimidia*,
aut utrinque turgida, i. e. aequa portione di-
visa; aut maior *dimidia*, minor *plena*,
du Soul.

ρέμενοι. ἔ γάρ ικαυὰ ἦν αὐτοῖς ᾧ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τῷ ἡλίῳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσχαμαι αὐτοῖς, ᾧ πράττεισι τῶν νυκτῶν, ἀσυχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ἐρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἔ γάρ ἡγῆμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστα βίον. ἀλλὰ καὶ τινὰ ἰδὼ αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθύς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας

enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam.

21. *Quamquam quod ego illis conscia sum, quae noctibus facinus turpia et despuenda, severi interdictum, et viriles obitus, et habitum graues, et conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror reuelari atque illuminari illas noctium transfigendarum rationes, et illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me inuoluo, ne ostendam mul-*
situ.

ροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχη-
 μονῶντας. οἱ δὲ ἄρ' ἐν ἀνιάσι, διαππάρ' αὐτοὺς
 τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρέπον ὑβρίζοντες,
 ὥς, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβελουσάμην
 μετοικῆσαι ὅτι πορρώτάτῳ, ἴν' αὐτῶν τὴν πε-
 ρίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν
 ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διί, καὶ προσθεῖναι
 δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
 ἢν μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς
 διαλεκτικὰς ἐπισομίση, καὶ τὴν σοὺν κατασκά-
 ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
 σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβὰς· οὕτω γὰρ
 ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν γεω-
 μετρούμενη.

Ἐσα

*ritudini viros senes, in barba prolixa, et in virtu-
 tis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
 remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus con-
 tumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
 tavi migrare quam longissime, ut illorum linguam
 male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
 nunciare Ioui, et adiicere, non posse me loco meo
 manere, nisi Physicos illos obterat, et os obturet
 dialecticis, et Porricum eueriat, et comburat Aca-
 demiam, finemque imponat illis in Peripato commo-
 rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
 quotidie isti dimeriuntur.*

"Εσαι ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τῷ ἔρανῳ,

"Ενθα μὲν ἔτε βωῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνε-
το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κατ-
θεωρᾷτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν
δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πατόμε-
νος, τριταῖς ἐπλησίασα τῷ ἔρανῳ· καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ὥμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμι-
σείας ὦν ἀστὴς· τὸν δὲ ἀετὸν ἡπιστάμην ἐκ πα-
λαιᾶ συνήθη τῷ Διί. ὕπερον δὲ ἐλογισάμην ὡς
τάχις καταφωράσσει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
πτέρυγα περικείμερον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ
παρα-

22. *Fiet istuc, inquam, et simul ardua via
caelum verius tendo,*

Nulli ubi comparent hominumve bouumve labores!
Paullo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte
essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde
familiarem Ioui esse noueram. Deinde vero co-
gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
qui alteram vulturis alam affixam haberem.
Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
acce-

παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακέσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τᾶνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπᾶδὴν Φράσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνων τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, καὶ αὐτὰς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν με τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον ἐδέσσω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα Φοβερώς δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, Φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἢ δὲ τοκῆς;

Ἐγὼ δὲ, ὡς τέτ' ἤκησα, μικρὲ μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul assidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commouerat; et exspectabant, omnes non ita multo post aduenturos homines eodem modo alatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem

ὑπὸ τῆς δέξης, εἰσήκειν δὲ ὁμῶς ἀχανῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 χρόνῳ δ' ἑμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρχάμενος, ὡς ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
 τὰς Φιλοσόφους, ὡς τάναντία λεγόντων ἀνέ-
 σαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διαδιδάσκων ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἔρπον.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' ἦν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
 κρόν

tem prae metu oppeterem. Adstebam tamen ob-
 stupefactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, enarro di-
 ferte omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad Philo-
 sophos, ut pugnancia dicentes audiuerim, ut ser-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem

Iupi-
 10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obstupescit: vtrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. Cognatus.

κρὸν ἐπανεῖς τῶν ὀφρύνων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν,
 Ὡς περὶ καὶ Ἐφιάλτη, ὅς περ καὶ Μένιππος
 ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἕρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλῶμεν, αὖριον δὲ, ἔφη, περὶ
 ὧν ἡμεῖς χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἁ-
 μα ἐξανασᾶς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκοώτατον τῷ
 ἕρανι. καλρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν κατέ-
 ζεσθαι.

Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
 τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πό-
 σς νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
 εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν καθεῖκτο;
 καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας;
 μετὰ

Jupiter; et remittens aliquantulum supercilia,
*Quid dicas, inquit, de Oto et Ephialto, cum Men-
 ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
 nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras
 vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
 te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum
 caeli locum pergit, vnde facillime exaudiri pos-
 sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
 darum causâ affidendi.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
 in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti
 nunc sit in Graccia triticum? et, An vehementer
 nos superiori anno hiems perstrinxerit? et, Vtrum
 pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero in-
 terro-

μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
Φειδίας, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλείποιν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τοσέτων ἑστῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
τῶν ἐπιτελέσαι διανοῶνται; καὶ εἰ συνελήφθη-
σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ
δὲ περὶ τῶν ἀπεκρινάμεν, εἰπέ μοι Μένιππε,
ἔφη, περὶ δὲ ἐμᾶ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
χουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεσά-
νῃν, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκλειον αὐτῶν ἀκριβῶς
οἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
καὶ μάντις ἐδόκεν αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντες
ὅπως ἦν ἐγὼ 11), μεσὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
γυῖαι

terrogabat, Numquid adhuc reliquus esset de gene-
re Phidiae? et, Quam ob causam intermitterent
Athenienses tot annis Ioualia? et, Vtrum Olym-
pium suum templum exaedificare cogitent, et,
Vtrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum
spoliauerant? De his cum respondissem, Dic mi-
hi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homi-
nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
giosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?
Ludis tu quidem, inquit. Quam nouarum rerum
studiosi sint, accurate noui, etsi nou dicas. Fuit
enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
et medicus, et ego essem in uniuersum omnia: com-
pita

11. πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exemplum huius lo-
Luc. Op. T. VI. H cutio-

γυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δω-
 δώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περίβλεπτοι
 πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, εἰδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ ἧ δὲ ἐν Δελφοῖς
 μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περ-
 γάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βεν-
 δίδειον ἐγένετο ἐν Θράκη, καὶ τὸ Ἀναβειδίον
 ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,
 ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέεσι, καὶ πανηγύρεις
 ἀνάγεσι, καὶ ἐκατόμβας παρισσῶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσ-
 περ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν,
 ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
 τοιγαρ-

pita plena Iouis, fora tum Iouis omnia plena: ac
 Dodona et Pifa splendidae conspicuaeque erant
 omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec pro-
 spicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis qui-
 dem Apollo divinationis officinam constituit, Pergami
 autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum
 in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi
 Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates
 agunt, et hecatombas statuunt: mihi vero tanquam
 decrepito satis habitum honoris putant, si quinque
 solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae.
 Quare

cutionis, quae etiam est I Corinth. XV, 28.
 dedit *Elfner*. Obseru. T. I. p. 126. Reitz.

τοιγαρὲν ψυχροτέρως ἂν με τὰς βωμὰς ἰδοῖς
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλ-
λογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἅττα διεξιόντες, ἀφικνήμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς σομίοις
τῶν Φρεάτων ἐοικυῖαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ
παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσεῖς. καθίσας ἔν
ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτὸν. ἦρχον-
το δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον
τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασι-
λεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι
Φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, ubi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad unamquamque sella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero undique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter! ceruae mihi nascantur ex allia! Iupiter pater mihi*

ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἶθε λάθοιμι ἐπιβλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν σπλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἦται ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακχών δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, ἔ πάντα ὑπισχεῖτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

Τὰς

mox moriatur! Alius quidam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum struo fratri infidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia. Nauigantium vero vnus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluuiam petebat, solem fullo. Audiens vero Iupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuuit illud.

Iustas

12. σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Pro σεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τὸ ἐς βασιλεὺς. Adde *Aristoph. Equ. 644. Εἴτ' ἐσεφάνην μ' εὐαγγέλια, iam coronarunt me ob laetum nuntium. Reitz.*

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω
διὰ τῆς σομῆς, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέ-
ρων, τὰς δὲ ἀνοσίεας, ἀπράκτους αὖθις ἀπέ-
παιπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γέ-
νοιτο τῆς ἕραν. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ
ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπὲρ
σχυμένων, ἕκ ἑῷ ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύ-
σειν αὐτῶν ὥς δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνα
ἐπεπόνθει, καὶ εἰδέν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς
ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διε-
σχέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς,
ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέ-
ραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε
καὶ

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In vnis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus et hostias pollicentibus aequales, non habebat vtri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum vsu ei venit, neque quidquam poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, iustinebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriiurando vacauit

καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ ταῦτοις,
καὶ τὸν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρέψας, με-
τεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληρώσι, καὶ
Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἴτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τῷ θύοντος ἐκά-
στ' ἑνὸς τῶνομα. ἀποσὰς δὲ τάτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Τή-
μερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀσρα-
πτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νότας, ἡσυχίαν ἄγε,
ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμανέτω, καὶ
τῆς χαλάξης ὅσον μέδιμνοι χεῖλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἄπ' ἄν-

et iurantibus. Vbi his quoque se praeuisset, et
Hermodorum Epicureum obtinisset, in proxi-
mam sellam transiit, ut omnibus, et vocibus, et
auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis vniuscuius-
que nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Notus quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grandinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διώκημένων,
 ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνε γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τὰς μετοίκας τῶ-
 ν καὶ ἀμφιβόλων θεῶν. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
 Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τῶ νέκταρος παρεγευόμην.
 ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλαιθρω-
 πίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 neque assumptum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clan-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisca interpre-
 tes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myrta*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Past. 2. p. 33. Ed. Moll. Reitz.

Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἀνέχει
 μοι φέρων· οἱ δὲ θεοί, ὡς Ὅμηρος περ λέγει,
 καὶ αὐτὸς οἶμα, καθάπερ ἐγὼ τὰ κῆρ τεθθα-
 μένος, ἔτε σῖτον ἔδασιν, ἔτε πίνεσιν αἰθοπα
 οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῷ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται
 σιτέμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
 κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν ἱερέων,
 ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σει-
 ληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μῆσαι ἀνα-
 ψᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου 14) Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

verteret Iouem, cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, vt ali-
 cubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur:
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendentem cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes affundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline cordacem saltauit Silenus, surgentesque
 Musae Hesiodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἡσιόδου] Rescribi curassem cum
 Gracilio τὰς, si plures Codd. addicerent.
 Nam αἰδῶ cum genitiuo vbi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipsi pronominis τί vel μέ-

καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῷ Πινδάρῳ.
καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὥς εἶχεν ἕκα-
τος, ἰκτῶς ὑποβεβεργμένοι.

Ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσαὶ.
Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος
ὕπνος.

ἀνελογιζόμεν γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐκεῖνα, πῶς τοσάτῳ χρόνῳ ἑ' Ἀπόλλων οὐ
Φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἔρανῳ, τῷ
ἡλίῳ παρόντος αἰεὶ, καὶ συνευωχαμένῃ. τότε
μὲν ἐν μικρὸν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ διανα-
στὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κάπει-

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acq-
uiescit, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet diuosque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et una epulante. Post
paullum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ρος accipi. Gesneri versio ad Graevii sen-
tentiam est accommodata. Reitz.

Καίπειδ' ἡ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν.
 Τὴν μὲν αἰτίαν τῆ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς
 ἔτος ξένος παρέσχηται· πάλαμ δὲ βουλόμενος
 ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μά-
 λισά γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφε-
 ται, προτραπείς ἔγνω μὴκέτ' ἐπὶ πλεῖον παρα-
 τεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων
 ἔστιν, ὃ πρὸ πολλῶ τῷ βίῳ ἐπιπολάζαν, ἀργόν,
 Φιλόνοιον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχον,
 ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεον,
 καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρέ-
 ρης. ἔτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαμεθέντες,
 καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθας ἐπινοήσαντες,
 οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάμασι, οἱ δὲ Ἀκαδη-
 μαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπα-
 τητι-

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit:
*Causam vos conuocandi besternus hic noster hospes
 praebuit. Cum autem olim voluerim communicare
 vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque
 querelis incitatus decreui non diutius illam delibera-
 tionem differre. Est enim hominum genus non ita
 diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, con-
 tentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
 gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumelio-
 sum, ut Homericis verbis utar, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas diuisi, excogitatis di-
 versis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vo-
 carunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peri-*
 pateti-

τητικῆς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τῶν.
ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι,
καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπισπα-
σάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσῳ σχήματι κα-
τάπτυσα ἢ θη περισέλλοντες, εἰκότες μάλιστα
τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφέ-
λης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπασον ἐκείνην
σολὴν, τὸ καταλειπόμενον ἐς γελοῖον, ἀν-
θρώπιον ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμι-
σθωμένον.

Τοιῶτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων
καταφροῖσσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μεράκια,
τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγωδῶσι, καὶ
τὰς

pateticos, et aliis nominibus multo etiam magis ri-
dicularis. Deinde circumpositio sibi angusto virtutis
nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, cir-
cumcunt ficto habitu despiciendos mores occultantes,
similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si
personas auferas, et amictum illum atro intextum,
quod relinquitur ridiculum quiddam est, bomuncio
septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes
contemnunt, de Diis autem absurda narrant, con-
ductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis,
cum virtutem illam multis sermonibus iritam tragi-
co clamore praedicant, tum disputationes edocent,
quae

τάς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκει· καί πρὸς
 μὲν τὰς μαθητάς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινᾷσι, καὶ πλάττει καὶ ἡδονῆς καταπτύχει,
 μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι
 τισ, ὅσα μὲν ἐσθίεισιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν,
 ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον (15);
 τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μή-
 τε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελῶντες, ἀλλ' ἀχρεῖσι
 καὶ

*quae exitum non habent. Et apud discipulos qui-
 dem tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiasque et voluptatem despuunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolo-
 rum! Grauiissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inutiles et superuacanei,*

Non

15. τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitiarum contemtui,
 quem prae se ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sint affines, aut plane eadem
 potius, *Eustatbius* docet ad II. A. p. 102,
 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quam la-
 biis et dentibus purgantem obolos philoso-
 phum. *Gesner.*

καὶ περιττοὶ καθεσῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
ἐναρίθμιοι, ἔτ' ἐνὶ βελῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατ-
ηγορᾶσι, καὶ λόγῃς τινὰς πικρὰς συμφορήσαν-
τες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπι-
τιμῶσι, καὶ λοιδορᾶσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ
ἔτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ἔς ἂν
μεγυλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ
πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus apti; ta-
men accusant reliquos; et sermonibus quibusdam
amaris congestis, maledicta quaedam meditari, in-
crepant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos
ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et im-
pudentissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. Ar-

16. λοιδορᾶσι τοῖς] Rarior constructio, ait
Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam actiua
accusatiuum, media forma datiuum adsci-
feit. Ego Kustero et Auctorum veterum
exemplis fidem habeo; nam et Aesopus λοι-
δορεῖν cum accusatiuo construit, fab. 139.
bis, item 148. Aelian. V. H. XIV, 26. Me-
dium vero cum dandi casu Noster supra
Gall. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals.
Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορᾶμενος καὶ
τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum
2 Maccab. 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰσίδαν
λοιδορᾶντες. Sed quia facillima aberratio
scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Lu-
ciano definitio. Reitz.

Καίτοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶν-
 τα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἣν ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ ζεατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην
 μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα 17)
 δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολατῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκο-
 Φαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλεσίων
 πολυτελῶς, ἢ ἑταῖραν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si eum, qui contendit et clamat, et
 accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut
 quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam con-
 ferre? dicat sane, si iusta et vera velit dicere, Na-
 vigare quidem, aut agrum colere, aut militare,
 aut artem quaecunque tractare, superfluum mi-
 hi videtur: sed clamo, et squaleo, et frigida la-
 vor, et nudis pedibus per hiemen circumceo, et
 velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis diuitum sumtuose obsonauit, aut me-
 retricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 si

17. κέκραγα] Quasi sum clamans. De his
 praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad.
 A. 37. Amat hoc verbum inprimis in
 praeterito, loco praesentis collocari. Reitz.

γμονῷ, καὶ ἀγανακτῷ. εἰ δὲ τῶν Φίλων τις ἢ ἐταίρων κατάνκειται νοσῶν, ἐπικηρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῷ. τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ἡμῖν, ὧ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικῆραιοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρίζαι εἰσι, καὶ ἔμετρίως ἡμῶν καθάρπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τὰς θεάς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥςτε ὥρα ὑμῖν λογιζέσθαι, διότι ἦν ἅπαξ ἔτοι πεῖσαι τὸν βίον 18) δυνηθῶσιν.
οὐ

si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter

18. πεῖσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit, vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειν ὑμῖν, πλέον ἔδὲν ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἠκέσατε τῷ ξένου χθές διηγασμένα. πρὸς ταῦτα βελεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

Εἰπόντος ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ ἐκκλησία διετε-
 θρύλῃτο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνω-
 σον, κατὰφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον,
 ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τὰς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
 ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγεῖλας, Ἔσται ταῦτα ὡς
 βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψοντα αὐτῇ
 διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ἃ θέμις κο-
 λασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐσιν, ὡς ἴδε, μη-
 νῶν

*ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat,
 si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem
 Luna accuset, omnes beri, narrante hospite, au-
 diuistis. Ad haec iam, quae et hominibus vtilissi-
 ma, et securissima nobis sint, consulite.*

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vo-
 cibus personuit, cum omnes statim clamarent,
*fulmina! combure! obtere! in baratrum! in Tar-
 tarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iu-
 piter, Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum
 ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pu-
 niri quemquam nefas. Festi enim, ut vobis, dies
 sunt*

νῶν τέτων τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμην. εἰς νῦντα ἔν ἀρχομένε ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Περὶ δὲ Μενίππε ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις ἔλθῃ

sunt per menses hosce quatuor: ei iam imperavi iustizium. Nouo igitur anno, incuntes vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34. De Menippo autem, ait, haec mihi placenz. Amputatis alis, ne qua iterum buc veniat, a Mercurio

19. *ἱερομηνία — τεττάρων*] Frustra quaesui in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste L. 40. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has *ferias Dukerus* in *Addendis ad Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3, 56. 5, 54. Porro *ἐκχειρίαν iustizium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. *Gesner.*

ἔλθῃ ποτέ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ εἰς τὴν γῆν κατενε-
χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
λυσεν τὸν σύζυγον. ἑμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιῷ
ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθρὲς κατέ-
θηκε φέρων εἰς τὸν Κεραμεῖον. "Ἀπαντα ἀνή-
κοας, ἅπαντα, ὧ ἑταῖρε, τὰ ἐξ ἑρανῶ. ἀπαιμι
τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν
Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

curio hodie deferatur in terram. His dictis, con-
cionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
posuit. Omnia audisti, sodalis, allata e caelo,
omnia. Ab eo iam, ambulantibus in Poecile
philosophis bonum illum nuncium allaturus.

Δὶς Κατηγορούμενος ἢ Δικαστήρια.

Zeus, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἄλ-
λος καὶ Ἄλλος, Ἀκαδημία, Στοά,
Ἐπίκουρος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένης, Ῥητορικὴ, Σύρος καὶ
Διάλογος.

ZETΣ. **Α**λλ' ἐπιτρεῖται ὅποιοι τῶν φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποια
τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχομεν, ἐκ ἧς ἡμᾶς τῷ
νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμκαίριζεν, Ὀμήρω
πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Iupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
nienſis, Alius et Alius, Academia, Stoa,
Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice, Syrus et
Dialogus.

IVPIT. **D**ispercant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num caussa subeamus moleſtias; non sane necta-
ris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent;
Homero nimirum fidem habentes, caeco hominē
I 2 atque

ρας καλᾶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἔρανῳ διηγούμενῳ,
 ὅς ἐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα
 γὰρ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἄτοσθ', ζευζάμενος τὸ ἄρμα,
 πανημέριος τὸν ἔρανὲν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
 κώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποσιλβῶν, ἐδὲ ὅσον
 κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
 γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρῥαθυμήσας λάθῃ, ἀΦη-
 νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ἐδὲ παρατραπόμε-
 νοι, κατέΦλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄ-
 γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέτρεχεται, φαίνεσθαι τοῖς
 κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄνωρ ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπα-
 νιῶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
 τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγα δεῖν τὰ ὥτα ἐκκε-
 κώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλῶντων κατὰ χρεῖαν
 τῆς

atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia
 enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
 poterat. Iam Sol quidem hicce curru iuncto per
 totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
 gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
 auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
 vel paulum per imprudentiam remittat, excussis
 frenis equi, et via deflecentes, comburant omnia.
 Luna vero peruigil et ipsa circumit, lucens co-
 missantibus, et intempesta nocte de coena red-
 euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
 qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
 ab his, qui diuinationis indigentes negotium illi
 facer-

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
 ἀναγκάϊον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα
 θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρο-
 μαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ
 εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις,
 πιῶσα τῷ ἱερῷ νάματος, καὶ μασσησαμένη τῆς
 δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελυῖη
 παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρῆσθαι
 συνείροντα τὰς χρησμάς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δό-
 ξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πεί-
 ρῃ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια
 κρῆα I) καὶ χελῶνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες· ὥς
 εἰ μὴ

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur;
 paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum
 transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in
 Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum
 quocumque illum Antistita sacro liquore poto,
 et commanfa lauro, et commoto tripode, adesse
 iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse,
 consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis
 gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis
 tentandae caussa infidias struant; dum agninas
 carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt

I 3

nisi

- I. ἄρνεια κρῆα] Respiciunt Pythiae responsum,
 quod dedit Croesi legatis, cum id consule-
 rent de Rege, quid tum agerēt, apud *Hero-*
dot. I, 47. *Graevius.*

εἰ μὴ τὴν εἶνα ὀξύς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Δαυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλάμενος, ὁρῇ τε 2) δεινὰ,
 θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἄλλοτρίησί τε συμφο-
 ραῖς ἰδίας καρπᾶται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τὰς
 ἀνέμας φυταργεύντας λέγοιμι, καὶ παραπέμπον-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιχμῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετέμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθι-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ ποιεῖσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάστοις συντελεῖσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus,
 videtque aspera, et insuavia tangit, et ex alienis
 calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si
 ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et
 nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus;
 aut aduolantem ad omnes somnum; aut somnia
 quae cum somno pernoctant, et oracula illi sub-
 iiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum
 amore elaborant, et ad vitam in hac terra singu-
 lis conferunt.

2. Et

2. ὁρῇ τε] Lepide huc translata Hippocratis
 verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gesner. Dedita
 opera haec Ionice inseruit, quia Medice lo-
 quitur Hippocratem imitatus; sed et συμ-
 φοραῖσιν tum scribendum. Reitz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ἐπεί σοι τι ἡμῖν συνδιαπράττεσι τῆς ἀρχῆς, ὥς
 μὴ βλακεύσῃ 3) ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἄττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέ-
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κε-
 φάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετὰς, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὺς αὐτὸς οἰκο-
 νομη-

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria.
 Ego vero ipse rex et pater omnium, quot iniu-
 cunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam adinistrationis pertinent, pluuias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi

I 4

atque

3. βλακεύσῃ] Non tam stuporis hic natio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam *Scholias* ad h. l. obser-
 vat. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325.
Gesner.

νομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
 μέρες Φροντίδων 4) ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με
 δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βεκόλον, τὰς
 κλέπτοντας, τὰς ἐπιορκῶντας, τὰς θύοντας,
 εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπιτηνωτάτον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τῇ
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις
 χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore vsque quaque respicere
 ad omnia, vt illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, vnde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέρες Φροντίδες] Sunt speciales cu-
 rae, quae singulis sunt impendendae, et
 opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
 Gracivus.

χαλασάν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ
 μεμψίμοιρον ἔδὲ ἔτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ
 πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνδρες ἵππο-
 κορυσαί, εὐδασι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, ἐκ
 ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ πε καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυζάξομεν, ἀληθὴς εὐθύς ὁ Ἐπίκωρος, ἀπρο-
 νοήτως ἡμᾶς ἀποφάνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ἐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ
 ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πισεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀσε-
 φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι
 δὲ αἱ ἀγυαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυστα καὶ ἀναλλέγρητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρῶν, ὥσπερ οἱ κυβε-
 ρῶνται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quicquam*

*Per noctem capiunt: nostros, Iouis, almus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum conniveamus; illicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil provide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac virtutis
 erunt nobis aedes, nidor nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In uni-
 versum nec mactabitur nec litabitur, et fames
 multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris

νῆτα, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ
πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἔγκαθεύδου-
σιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυπνός καὶ ἄσitos ὑπὲρ πάντων
μερμηρίζω κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν, μό-
νῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὡς ἡδέως ἂν ἐροίμην τὰς Φιλοσόφας, οἱ
μόνες τὰς θεὰς εὐδοκμονίζουσι, πότε καὶ σχολά-
ξεν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
μυρία ἔσα ἔχοντας πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀ-
σχολίας τσσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν
ἀποκεκμηνας, ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀρχαίων
διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὅποσαι ταῖς ἐπιστή-
μας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινας συνεσῶσι,
πάνυ

*instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expers,
pro omnibus Intra animum curas, ac per praecor-
dia verso, eo sola honoratus, quod dominus
videor.*

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
inopia antiquos tot caussarum libellos seruamus
repositos, a rubigine et araneorum telis cor-
ruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae
atque artes contra homines quosdam detulere,
anti-

πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασι
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτῶσι, καὶ τὴν δίκην
ἐπιβρῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται,
ἀγνοῶντες ὡς ἐκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημέ-
ρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμο-
νίας, ἣ συνέβαινεν ἡμῶς ὑπολαμβάνεσι· τῷτο γάρ
τὴν ἀσχολίαν καλεῶσι.

ΕΡΜ. Καὐτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τειραῦτα ἀ-
κῶν δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σὲ ἐκ ἐτόλ-
μων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τέτων τὰς λόγους ἐνέβα-
λες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτῶσιν, ὦ πα-
τερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερόν μὲν
οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορῶντες δὲ συγ-
κεκρυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει
πύλαι

antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant,
vndique, et indignantur, et iudicium inuocant,
et tarditatis me accusant, ignari, non negligen-
tia contigisse, ut diu adeo differantur iudicia,
sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbi-
trantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in
hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te
non sum ausus. Quando vero tute sermonem
de his iniecisti, dico nimirum. Omnino graui-
ter ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte
quidem dicere non audent, submurmurant vero
collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat

πάλαι τὰ καθ' αὐτὰς εἰδότες, ζέρεται ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΤΣ. Τί ἐν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγεῖλμεν; ΕΡΜ. Οὐμενεν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΤΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπειρηνέχασιν, ἡκεῖν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῶν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἀδίκον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκασο. σὺ δέ, ὦ θυγάτερ, καδεζομένη

tebāt olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis vnumquemque acquiescere. IVP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, vt in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed iam proponamus. IVP. Ita fac: deuola, praeconio edic, forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas vt veniant bodie in Arcum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Aethioliensibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me prouocanti, iudicari de nouo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero* filia

νη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκλήρε τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἴν' ἐξελαινομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐν τῷ βίῳ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν ἔφέρω; ΖΕΥΣ. Χρησὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείρασιν αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τῷ Σωφρονίσκῳ τὸ δίκαιον ὑπερπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ὃν Φῆς αὐτὸν ἐκείνον ὦνησαν οἱ περὶ ἡμῶν λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος

τῷ

filia assidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et iudicantibus attende.

5. IVST. Rursus in terram? vt exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim? IVP. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaferunt illis Philosophi, vt Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit. IVST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui vndecim viris traditus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit in-

felix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] i. e. τὰς Εὐμενίδας, Hesych. σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔπως ἔλεγον, καὶ Ἑρινύας ἐπὶ εὐφημισμῶ. Guizot.

τῶ κωνεΐᾳ, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσῶτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τάναντία περὶ τῆς ἀδικίας Φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΤΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφῶντες, ὥςτε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἔχ' ὅρως ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρία, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ Φιλοσοφῶσι; μεσοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων, καὶ ἄδεις ὅσις ἐ τρέφωμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ
τὰς

felix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

6. IVP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Vt vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et vbique barba prolixa, et in sinistra liber, et vt pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes, turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem

τὰς τέχνας ἀφέντες, ὥς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν
πήραν αἰζαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶ-
μα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον ἐπιχράναντες,
αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τε-
κτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν
ἐπαινῶντες. ὥς κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶτ-
τον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ
ἐνθα ἂν ἀπιδῇ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει Φιλοσόφῃ.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται,
πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν
αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμᾶ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ
καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσ-
ποιᾶσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ
παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δὴ
λας

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et
pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore
inficientes, extemporales philosophi ex cerdoni-
bus aut fabris circumeunt, te tuamque laudan-
tes virtutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in nauigio cadens lignum non
contingat, quam oculus quocumque respiciens
non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incu-
tiunt, Iupiter, qui contendunt inter se, et ipsi,
quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero
etiam, plerosque illorum in suis quidem dispu-
tationibus me affectare, in rebus autem geren-
dis ne in domum quidem recipere, sed sine du-
bio

λας εἶναι ἀπεικείσοντας, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπέξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαί τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῇ Σανίᾳ, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαλὴ τῆς Πάρνητος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραί. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ἐδὸν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιδι. ἐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βεσίριδες, καὶ Φαλάριδες, ὅς ἐδεοίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ

Ἀκα-

bio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim iniustitiam hospitio ante ab iis receptam. IVP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

8. MERC. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamentaris? Noli metuere: non iam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pityocamptae, et Busirides, et Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero sapientia, et Academia, et

Porti-

Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῶ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σὲ διαλέγονται, κεκηνότες εἰ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τὰληθές, ὦ Ἑρμῇ, ἂν εἶποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττης) ὅποιοι γεγέννηται· καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δίε, ἀδικοῖην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσαν μὴ λέγων. ἔκ θαύγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ τῷ σχήματι, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μαχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ

Porticus tenent omnia: et vndique te quaerunt, et de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rursus deuoles. IVST. Tū enim tuero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis et in foro, (forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et vtrum fieri possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, forori, non dicam: non paruum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in prauos illorum quosdam incidet, nam verum, putq, dicam.

Luc. Op. T. VI. K. cendum

γὰρ οἶμαι τὰληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις· ὅτε γὰρ αὐτὰς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβῆσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβοῦς ἀποτελέσθησαν, ἀμυγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν ἔτοι ἐτοιμότετοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῇ πάλαι ῥύψει μὴ ἐς βάθος παρεδάξαντο ὁπόσον δευσοποισὲν τῇ Φαρμάκῃ, τῶν ἁλλων ἀμείνεις, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιζόλευκοι, καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσι δ' οἱ καὶ μόνον ψεύσαντες ἔκτοσθεν τῇ λεβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλας, ἰκανῶς οἶονται καὶ ἔτοιμισταβεβάφθαι. σοὶ μὲντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ

cendum est; in quosdam vero semisapientes et semiprauos. Cum enim illos nouo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui vbi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἄλλ' μεταξύ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥς· τὸ μὲν Σάνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύομεν ἔδῃ, καὶ ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πρὸ ἐπὶ τῷ πάγῳ κάθησο, τὴν πνύκκα ὀρῶσα, καὶ περιμένεσθαι ἐς τ' ἂν κηρύξῃ τὰ πρὸς τῷ Διὶ· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ἔσθον ἕτως ἅπαντας ἐκ τῷ ἐπηκόῳ προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν, ὅσις ἕτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοῖς τὰν Πᾶνα, τῶν Διονύσου θεοφρονούντων τὸν βακχικώτατον; ἕτος ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὴν Δάτιδος

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem iam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, expectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVST. Noli prius sbire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum

τιδος ἐπίπλεν, καὶ τὴν Μαραθαίναδε τῶν βαρ-
 βάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις
 σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης, τὴν ὑπὸ τῇ ἀ-
 κροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, εἰ-
 κῶ μικρὸν ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ μετοικι-
 κὸν δ) συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν
 ἐν γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ. ΕΡΜ.
 καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μεσιώτα-
 τε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων, Ἀ-
 θήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ
 ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρα χρεῖα ἤγαγεν; ΕΡΜ.
 Αὕτη

pulsam vero Datidis et exsensionem barbaro-
 rum in Marathona, non vocatus auxilio venit
 Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub
 arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgi-
 cum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut
 videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC.
 et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi
 et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis
 autem etiam pugnacissime! PAN. Quod vero vos,
 Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec
 tibi

6. ἐς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in
 urbem iocatur, non pleno civitatis iure,
 sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura
Harpocr. voc. μετοίκιον. *Gesner.*

Αὕτη σοι διηγῆσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέμψέ με ἀποκληρώσασαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον ἔκαστ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικῶτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τῷ ἔτασι ἀνιόντες, ἐπιλαζάμενοι τράγον ἐνορχιν θύσσι μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὖωα χῆνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμῆσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλος αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeconium. IVST. Demisit me, Pan, ad sortienda iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In uniuersum non pro dignitate apud illos ago, sed multo quam speraueram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me aduocantes laetitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et iocus.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἑρετήν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὰς Φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνας τὰς κατηφῆς, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, τὰς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγῃσιν, ἀδὲ συνήμι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὅρειος γάρ ἐγώ γε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀσινὰ, ἔ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίας καλάρμῃ, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἦν δέη. πλὴν ἄλλ' ἀνέω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ ἑρετὴν τίνα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν,

II. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, et contula ista dicta atque urbana non didici; Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem vsque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξίόντων, ἄγνωστα ἑμοῖς
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλων λόγων· προίξεως
δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνει τὸ Φθῆγμα μέχρ' εἰς
πρὸς τὸ ὄρεον· ὥς ἐπὶ ὑπερδιατεινομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθέλοντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυ-
θριᾶ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξα-
νίσανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ἐπὶ τῶν εἰς σε-
νὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαν-
τές γε ἔν τας λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πήμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλ-
λήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τῆς μετώπης
ἀγκυλῶ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔτος
κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφρονότερος αὐτῶν
ἦ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut tibicinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur *inuicem* sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λειώσ ὁ πολὺς τέ-
 θήρασιν αὐτάς· καὶ μάλιστα ὁπόσας μὴδὲν τῶν
 ἀνγκαιωτέρων περισχολεῖ· 7) καὶ παρῆσσι,
 πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκλημένοι. ἐμοὶ
 μὲν ἔν ἀλαζόνες τινὲς εἰδοκῶν ἀπὸ τέτων, καὶ
 ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τῷ πάγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ
 γε δημωφελές τι ἐνὴν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι
 ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀναφύετο αὐ-
 τοῖς, ἐκ αὖν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δέῃ
 μὴδὲν

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos
 nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
 adstant audacia illorum atque clamoribus defixi
ac deliniti. Mihi igitur his *indiciis* vani homines
 esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae
 similitudinem. Vtrum vero aliquid publice utile
 insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
 ex verbis istis exoriat, non equidem dixerim.

Verum

7. περισχολεῖ] Περισχολεῖν est verbum
 quod Graecia non novit, nec nosse potest.
 lege ἀνγκαιωτέρων πέρι ἀσχολεῖ. *Graeci-
 vus.* Si adimere velimus Luciano, quae
 nondum in Lexicis adnotata sunt, bona sui
 parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
 in forma, vel significatione, vel constru-
 ctione denique, quod non conveniat cum
 διασχολᾶω, quo passim vti *Herodotum* Lexi-
 ca docent. *Gesner.*

μηδὲν ὑποσελάμενον τᾷ ληθὲς διηγῆσασθαι (οἷ
κῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρᾷς) πολλὰς αὐτῶν
πολλὰκις ἤδη ἐθεασάμεν περὶ δέϊλιν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχεε, ὦ Πάν, ἔχ' ὃ Ἑρμῆς σοι κη-
ρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ.
Ἀκέστε λεώς, ἀγούραν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ κα-
ταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφροβολίωνος ἐβδόμη
ἰσαμένε. ὅπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἦκειν εἰς
Ἀρεῖον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δι-
καστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ
δικασαὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώ-
βολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικασῶν κα-
τὰ λόγον τᾷ ἐγκλήματος. ὅπόσοι δὲ ἀποθέ-
μενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τὰς

Verum si absque diffimulatione rem ipsam dicere
fas est, habito enim hic, vt vides, in specula,
multos illorum facpe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Exspecta, Pan. Nonne Mercu-
rius concionari tibi visus est? PAN. Nempe.
MERC. Audiso, popule. Forum iudiciorum, quod
felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii in-
cunctis septimo. Quicumque causas detulerunt, ve-
niant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas et
ipsa aderis iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
niensibus; merces cuiusque causae triobolum.
Numerus iudicum pro portione criminis. Quicum-
que vero dato libello ante, quam in iudicium veni-
rent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si

της ὁ Αἰανὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικα
 δεδικασθαι οἶηται, ἐφείσιμον ἀγωνιῆται τὴν
 δίκην. ἡ δὲ Ἑφείσις ἐπὶ τὸν Δίχ. ΠΑΝ. Βα-
 βαὶ τῷ Θορύβῃ, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβήσαν.
 ὡς δὲ καὶ σπαρδῇ συνθέσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τῷ Ἀρείῃ πάγῃ; καὶ ὁ
 Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥς ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
 δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρεῖτε, καὶ διακρίνετε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπῆλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν,
 ὡς τὴν Ἥχῃ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοίγῃς, ὅσημέ-
 ραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διαζομένων ἀκρο-
 οντι.

E P M.

*quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, pro-
 vocatione certabit; est autem ad Ionem provocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupaminor in iudiciis, et fortimi-
 nor, et iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego
 vero, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo. Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie
 in Areopago litigantes audiam.

13. MERC.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἄθρόοι γὰρ, ὡς ὄρνις, προσίασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβῶντες τὴν αἶσαν. ΑΘΗΝ. ΕἴληΦά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσαν. ΑΛΛ. Ἐπεὶ, μιὰρὲ, πρὸς τὸ διακτῆρσιν. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἐρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅπσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπισημίαις, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Denſi enim, vt vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceſte. ALIVS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Conuincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in crastinum; hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academicam pro Polemone,*

δημίας ὑπὲρ Πολέμωνος 8) ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ.
 Ἑπτὰ κληρώσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοά 9) κατὰ
 τῆς ἡδοῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διδ-
 νύσιον ἀπεβασκόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ.
 Περὶ Ἀριτίππου τρυφή πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε
 καὶ

ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suam amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 litem

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesner.* pro
 Polemone. *Guietus de, super.* Verum est,
 ὑπὲρ τινὸς significare pro aliqua. Interim
 bene *Guietus* monet, recte hic *de, super*
 significare; nam Polemon non tam est, pro
 quo causa dicitur, vel qui reus defenditur,
 sed subiectum litis, de quo contenditur,
 quemque ambae litigantes suum vindicant,
 vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere
 propter, hic me habebit audientem. Sic
 mox περὶ Ἀριτίππου itidem est subiectum
 de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. *Reitz.*

9. στοά] *Haesi,* an in versione *Stoae* potius
 nomēn retinerem, quod *Protopopoeiae* ma-
 gis aptum videretur. Sed cum non inveni-
 rem auctorem Latinae appellationis, malui
 Porticum dicere, quae non minus potest fe-
 minam terminatione signare, quam *Socrus.*
Gesner.

καὶ τῆτοις δικάσάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβὴ δρασμῷ Διογένηι. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρεμόνες. ΕΡΜ. Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λεπτοταξίῃ. ΔΙΚ. Ἑννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρεῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεννηνεγμένας κατὰ τῷ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὐταὶ δὲ εἰς ὑπερον δεδικασονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοίαι γε καὶ αὐταί, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεώτερον, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπακεκληρωμέναις· ὥς ἐν τέτοις δικάσθῃναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαρίζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρεῶμεν δ' ἑμῶς, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἰκαναὶ γάρ

litem iudicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* IVST. Tres solos fortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrbonem deserti ordinis.* IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. IVST. Antiquas prius dirimamus; hae postri die iudicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, et crimen, licet nouum, tamen finitimum his, quae modo fortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est. IVST. Videris; Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haece; satis

γὰρ αἱ ἀποκκληρωμένα. δὲ τὰς γραφάς. EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· διάλογος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἄτις ἐστίν; ἂν γὰρ ἐγγέγραπται τὸν ὄνομα. EPM. Οὕτως ἀποκλήρε τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ, κωλύσει γὰρ εἶδέν καὶ ἄνευ τῆς ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδὲ καὶ τὰς ὑπεροχάς ἣδη Ἀθηναῖσιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκλήρε ἑνδεκα τὰς αὐτὰς ἑκατέρωθεν τῶν δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεΐδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικασικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγγχεῖ. προτέρω δὲ σὺ

fatis multae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* IVST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, nihil enim impedit, etiam sine nomine. IVST. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago sortiēmur *dicas*; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum sortire vndecim, eosdem utrique *dicae*. MERC. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicium.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas.

σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μά-
θε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθὼν. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι,
Φησί, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῆς ἀκράτου τὴν
γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ἔφλω ἐν
τῷ δακτυλίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ἐρεῖς. ΔΙΚ.
Οὐκ ἔνι συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τῶ-
των τινὰ· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλοι
διαλέσασθαι ἔτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐδεῖς ἐπα-
λῆσαι ἐν γε τῷ Φανερίῳ συναγορεύσαι Μέθη·
πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἴκειν ἄξιον. ΔΙΚ.
Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
φοτέρους παρεσκεύασαι τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὐ-
τὴ τῶρον, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰ-
πάτω· εἴτα ὑπερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καὶ νῦν

tas. Quid taces, et nutas? Accede, Mercuri, et
audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam
agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
beam in iudicio. Vix autem sto, vt vides.
IVST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus
illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa
dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
volet caussam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
Quid? MERC. Academia semper in vtramque
partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
me primum dicat, deinde posterius pro se verba
faciet.

Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥῶδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρῶτον
τὰ ὑπὲρ τῆς Μῆθης· ἐκείνης γὰρ τόγῃ νῦν
ῥέον 10). ἡδίκητάμιν δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμῆ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν
εὐνὴν 11) καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν
προσάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμου-
να ἐκείνον, δὲ μετ' ἡμέραν ἐνώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτριάμιν ἔχων, καὶ καταδόμα-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic
tamen, Academia, vtrunque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebriitate dicentur: illius enim nunc aqua fluit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psaltria, canenti-
bus

10. τὸ γὰρ νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit
aqua (sc. clepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὐνὴν] Ita Ephes. VI, 7.
μετ' εὐνοίας δεκλύοντες. Vbi Elfuer. bene
monet, εὐνὴν saepe ac proprie dici de seruis
fideli ac sincero animo seruientibus. Reitz:

νος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων ἀσὶ καὶ κρατπα-
 λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις διηνθισμέ-
 νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
 ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε ἠέφοντα Πολέμωνα
 εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
 δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντα
 εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
 χειρῶν τῆς Μῆθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
 πρὸς αὐτὴν ἀγαγῆσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγ-
 κασε, καὶ ἠέφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφάνους
 περισπάσσε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥη-
 μάτια σκολιὰ καὶ δύσπνα, καὶ πολλῆς φροντί-
 δος ἀνάμμεσα ἐπαίδευσεν· ὥς ἀντὶ τῆς τέως ἐπὶ
 ἀνθρώπου αὐτῷ ἐρυθήματος, ὡχρὸς, αἰθλίος,
 καὶ

bus aures praebeus a mane inde ad vesperam,
 ebrius, vino grauis, floreo caput ferto redimitus.
 Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
 ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
 Cum autem ad Academiae portam commissatum
 veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
 plagio vsa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
 se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse
 de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
 in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
 vuculas, miserasque, et multae sollicitudinis ple-
 nas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso
 efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus

Luc. Op. T. VI. L corpo-

καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὥδ' ἀ-
 πασας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλὴς
 εἰς μέσῃν ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολ-
 λὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρῶν διδάσκω. τὰ δὲ μέ-
 γισον, ὅτι καὶ κοιδαρεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμᾶ
 ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς.
 εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἐμοὶ ῥευ-
 σάτω 12). ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ;
 πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως μὲν ἀκῆσαι πάνυ εὐλογα,
 ὦ ἄνδρες δικασαί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς
 Μέθης· εἰ δὲ καὶ μὲ μετ' εὐνοίας ἀκῆσετε, εἴσε-
 σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
 tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
 usque vesperam desidet inter nugas, quas multas
 ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
 quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
 sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae
 pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam.
 Et hinc mihi fluat *clepsydra*. IVST. Quid tan-
 dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia
 auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
 etiam beniuole audieritis, quam nulla istam inju-
 ria

12. ἐμοὶ ῥευσάτω] Rursus intelligendum ὕ-
 δωρ. *Bar* de Ellipsi.

σθε ὡς ἔδδεν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμων
 να τέτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πε-
 Φυκότα ἔ Φαύλως, ἔδδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ'
 οἰκείον ἐμοί, καὶ τὴν Φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
 σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ἔντα, συναγωνιζομέ-
 νης τῆς ἠδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπερ-
 γεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς
 ἐταίραις παρεσχῆσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν
 αὐτῷ τῆς αἰδῆς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ
 ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ᾔστο, ὑπὲρ
 ἐμᾶ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιγίγει γὰρ ἔωθεν ὁ
 ἄθλιος ἐξεφανωμένος, κραυπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
 γορᾶς μέσης καταυλόμενος, ἔδέποτε νήφων,
 κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
 τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem il-
 lum, quem suum ait seruum, non male natum,
 necque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
 genio similem, praeripuerat iuuenem adhuc et
 tenerum, adiuuante voluptate, quae et ipsi fre-
 quenter ministrat, corrumpitque miserum, co-
 missationibus et meretricibus dediticium tradens,
 ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
 Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
 pro me dicta putatote. Circumbat enim infelix
 a mane inde, coronatus, crapula grauis, per
 medium forum, tibiis aures intendens, nec vn-
 quam sobrius, commissatum veniens ad quoscuque,
 contumelia maiorum suorum, et totius ciuitatis,

πῆς πόλως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦσαν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
 εἶπα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 πᾶς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ δὲ μετὰ τῷ
 αὐλῷ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13) ἐπειρᾶτο τὴν
 συνασίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ ἄδεν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτῷ, κατ' ὀλίγον (ὡς
 γὰρ τέλος ἦν διάβροχος τῇ Μέρῃ) ἀνένηθε
 πρὸς

rifus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, vt facere soleo, apertis ianuis ad sode-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronae adstans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curaremus;
 paullatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare*
nos tentabat. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 prava distinctione. Verba erant distinguen-
 da: σ. ἡ. ἐ. τὴν συνασίαν, ἐ. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-*
uentum, turbas dando sua uociferatione. Vi-
tiaga.

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀΦήρει τε τὰς σεΦάνους,
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέως
ἀνυγρόμενος, ἑαυτὸν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῷ πάλαι βίῃ κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθη-
μα τὸ ἐκ τῆς Μᾶθης ἀπῆνθαι, καὶ ἡΦανίζετο.
ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡτομόλησε παρ' ἐμῇ,
ἔτε ἐπικαλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης, ὡς αὐ-
τῇ Φησιν, ἐμῆ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμῆ. τῆτον, ὦ ἄνδρες δικασαί, παραλαβῆσα,
γελοιῶς ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀΦιόνα, μήτε
ἑξά-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpuræ illum puduit: et tanquam e profundo
somno expergescens, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens
euanuit, cum a pudore potius eorum, quæ fe-
cerat, erubesceret: et tandem, .vt erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, vt ista dicit; sed quod ipse sua sponte
haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca,
vt discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepissem ridicule se habentem,
et neque vocem mittere neque stare praes-

ἔσθ' ἀνὰ ὑπὸ τῇ ἀκράτῃ δυνάμενον, ἐπέσρεψα,
καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδ' αἰσέμενον ἀν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλὰ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν
ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
τάτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα·
ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ ἡμῶν ἀμεινον
ἢν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάσσετε, καὶ ἄλλοις χρηὶ δικάζειν. ΔΙΚ.
Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μίᾳς. ΕΡΜ.
Παράδοξον ἔδ' ἐν, εἶναι τινὰ καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
μενον.

Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἐρασοῦ δικάζειν. ἐγνέχεται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum caussa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios.
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum
Ebrietati calculum adiecerit.

19. Sedete iam, quibus fortito obuenit iudi-
care causam Porticus contra Voluptatem de ama-
tore.

τὸ ὕδωρ· ἢ κατὰγραφος, ἢ τὰ ποιμίλα, σὺ
ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασαί,
ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος
ἔσαι, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ὁρῶ πρὸς μὲν
ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐ-
τήν, ἐμᾶ δὲ καταφρονῶντας, ὅτι ἐν χερσὶ κέκαρ-
μαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δο-
κῶ· ὁμῶς δέ, ἣν ἐθέλησητε ἀκῆσαι με λεγέ-
σης, θαρξέω πολὺ δικαιότερα ταύτης εἶναι. τῆ-
το γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημὰ ἐστίν, ὅτι οὐ-
τως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς
ὀψews, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν
Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περισπά-
σε.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta,
(*Pocile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices,
quam speciosam contra aduersariam mihi dicen-
dum sit, quin vestrum etiam plerosque video
coniectis in istam oculis ei arridere, me autem
despicere quod in cute sum tonsa, virili vultu, et
tristis atque seuera videor. Tamen si volueritis
audire me dicentem, confido multo me iustiora
prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam
praesens crimen est, quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum amatorem virum tunc
temperantem, Dionysium, deceptum ad se tra-

σε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην εἰδίκασαν τῇ
 Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρού-
 σης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πότερα χαίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομέ-
 νας δὲ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοῶντας, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησασμένους τὸ
 τερπνόν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μή-
 τε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρεμένους, καὶ τὴν εὐ-
 δαμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχά-
 σι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δειλὰτα τοῖς ἀνθρώτοις
 πρᾶτίνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ,
 πρᾶσάγεται αὐτῶν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὸν
 δειλαῖον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεπείνηκε, νο-
 σῶντα

duxit: quamque ante vos modo caussam iudica-
 runt iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, vt inuidtum quiddam, metuentes, ne-
 que suaue quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaerentesque felicitatem in melle et ficu-
 bus? Tales enim eas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terriculamentum quod-
 dam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras vt habenas excu-
 teret,

πάντα τηρήσασα. ἔγάρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσ-
ῆκατο τὰς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπερ 14) μηδὲ τῶν
θεῶν Φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν
διαβάλλει; ὥς ἐι σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας
ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε
ὥς ἐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσαι ποιήσασθαι τὰς λό-
γους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συνα-
γορεύσονται ἕως ἐντευφᾶται ὁ μαθητὴς. πλὴν
ἀλλὰ ἐκτὴν ἄ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός ἂν οἶσται
γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον 15)

Θησέα,

teret, adduxit, cum observasset aegrotantem:
neque enim sanus unquam orationem illius ad-
missurus erat. Verum quid ego isti indignor;
quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si sanum sequi iudi-
cium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista
sumferitis. Audiui equidem neque ipsam ad di-
cendum se comparasse, sed Epicurum adducturam
esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per
delicias conculcat. Verum illud certe istam in-
terrogate, quales putet futuros fuisse Herculem

L 5

et

14. ὅπερ.] Pro quandoquidem, vt Latinorum
ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] Gesnerus ὑμ. edi voluit, et huic
adferior. Thesea vestrum enim melius,
procedit, quam nostrum, et si suum quoque
Thesea Stoa dicere queat, tamen minus
com-

Θησά, εἰ πεποθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς
 πόνας; ἔδεν γὰρ ἂν ἐκώλυε μετῆς ἀδικίας εἶναι
 τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων ταῦτα εἶπον;
 ἔπᾶνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρεσα. εἰδὼς
 γὰρ ἔδελησσε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι
 συνερωτωμένη, τάχις αὖ γινωσθεῖν τὸ μηδὲν
 εἶσα. πλὴν οὐδὰ ὑμεῖς γὰρ τῷ ὅρκῳ μνημονεύ-
 σαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖρεκα, μὴ πιθεύ-
 σαντες Ἐπικύρου λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν
 παρ' ἡμῖν γιγνομένων τὰς θεάς. ΕΡΜ. Με-
 τάσῃθι. Ὁ Ἐπίκυρος, ὑπὲρ τῆς ἡδοτῆς λέγει (6).

Ε ΠΙΚ.

et vestrum Theseum; si, voluptatis castra secuti,
 fugissent labores. Nihil enim impediabat quo
 minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectan-
 tibus laborem. Haec dixi non vehementer gau-
 dens longis orationibus. Si vero voluerit in breui
 altercatione mihi respondere, celerrime, quam
 nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi
 memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epi-
 curo credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae
 apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epi-
 cure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et
 vulgatam retinui, et versionem ei contra-
 riam. Reitz.

16. ὁ Ἐπίκυρος — λέγει] Purus eiusmodi No-
 minatiuus, qualis hic in Luciano, non pot-
 est negari pro vocatiuo valere, quia articu-
 lus

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες, ὁδομάται, πρὸς ὑμᾶς ἔρῳ. δεῖ γὰρ εἰδὲ πᾶλλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπὶ δαῖς τισιν, ἢ Φαρμακίοις, ὅν φησιν ἐρασὴν ἑαυτῆς ἢ Στοᾶ τὸν Διονύσιον κτηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχασθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἢ ἡδονή, Φαρμανίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας ἐρασὰς μαγγανεύσασα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσάχθεϊς, καὶ ἦν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν πα-
ραγιγνε-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur iniuriarum, vltima nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in ciuitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius infuauitatem, et quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; euita-

lus additur, veluti et ap. *Homer.* II. Γ. 275. sq. Ἡέλιος θ' — καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐσι. Vbi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro ὦ ἡέλιε positum ait. cf. infra c. 33. pr. ὁ Διάλογος — λέγε. *Reitz.*

προγίνεσθαι λήρον οίηθείς, τὰς μὲν ἀγκύλους
 κείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίαις ἀπέφυγε·
 πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
 δασμὰ τινα διακόντας τὰς τῶν λόγων πλεκτά-
 νας, ἀνθρώπιναι καὶ ἐβλακώδη φρονήσας· καὶ
 τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν
 ἡδονὴν 17) οἶηθείς, ἀποκλείειν ἐχερῆν αὐτὸν,
 ὥσπερ ἐκ ναυαγῆς λιμένι προσέοντα, καὶ γαλήνης
 ἐπιθυ-

uitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
 rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
 lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis ar-
 gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
 pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
 vem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
 cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
 tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
 praeci-

17. πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν]

Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
 huius loci. Etymologiis frequenter uteban-
 tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
 mento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui
 negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur?
 Videntur auctores linguarum laboris notio-
 nem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc
 Ebraeorum לָבַד, Graeca πονηρός et μο-
 χθηρός, i. e. πανῆργος, ῥαδιᾶργος, Lati-
 norum laborare morbo, inuidia etc. Simili-
 ter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii
 adhibet. *Gesner.*

ἐπιθυμῶντα, συνωθῶντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον 18) τὸν ἀθλιον παρῆχεν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκάντην ἐπὶ τὸν τῷ ἐλέει βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, καὶ τα δι' ὅλα πονήσας τῷ βίῳ, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κερτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκεῖνε, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἰς μένος εἶναι, μεταμεθὼν εἰς κακὸν ὁ πόνος ἦν,

praecipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum *velut* supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, et solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset,

18. ἔκδοτον] In *Act. Ap. c. 2, 23*. ἔκδοτον λαβόντες. Vbi *Elfner* exponit, qui hostibus et aduersariis exproscensibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur. *Reitz*.

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. εἴωρα γάρ, οἶμαι, τὰς περὶ τῆ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆ λόγου νεανειουμένους, οἴκοι δὲ κατὰ τὰς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, ἀσχυνομένους μὲν, εἰ φανένται χαλαῶντες τῷ τόνῳ, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τῷ Ταντάλῳ· καὶ ἔνθα ἂν λήσῃ καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσῃ ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τῷ ἡδός. εἰ γὰρ τις αὐτοῖς τὸν τῷ Γύγῃ δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὀρεῖσθαι, ἢ τὴν τῷ Ἀΐδος κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαν·

cisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probauerat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges viuere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, et sua prodeie decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; et ubi latendi spem habeant, et secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suauibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene noui futurum, ut longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem
tru-

πάντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθέοντο αὖν, καὶ ἐμιμῶν-
το ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς
νόσεως, ἠλπίζεν ὠφελῆσαι τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ
τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἠλγυσε καμίνω-
σῃ, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτῷ καθίστατο,
ιδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτῷ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ
Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλ-
λον ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἀνδρωπός ὢν,
καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διστελέσεν οὐχ
ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς αὖν
ἄλλως λέγει, καὶ ἡδονῆς κατηγορεῖ, λόγοισι χαί-
ρει, τὸν δὲ νῦν ἐκείσ' ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ'
ἐπὶ τέτοις ψηφοφορήσατε.

ΣΤΟΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes
Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, pro-
futuras sibi aliquid illas de tolerantia disputationes;
cum vero doleat atque aegrotaret, serioque
penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare con-
tra Porticum corpus suum, et contrarias senten-
tias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque
hominem esse, et hominis habere corpus, agno-
vit, atque perrexit illo non tanquam statua vii,
bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem ac-
cusat, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.*
Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἄλγικα μοι συνερω-
 τήσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον· ἀπο-
 κρίνεμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;
 ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
 ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἔν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα
 ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
 καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλισα. ΕΡΜ.
 Οὐ Φασιν, ὦ Στοᾶ, συνιέναι εἰ δικασαὶ τὰ
 δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα· ὥς ἡσυχίαν
 ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
 μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
 τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
 ὑπαρ-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
 gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
 debo enim. PORT. Malum putas laborem?
 EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
 bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
 Quid vero? nosti quid *differeus* et *indifferens*;
productum et *reiectum*. EPIC. Omnino. MERC.
 Negant Iudices intelligere se, dissyllabas illas in-
 terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
 suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem
 interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

IVST.

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. κομματικὰ ἐρω-
 τήματα. Breues atque abruptas, praeclisas
 quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
 telligit, quales modo praemisera. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
 de

ὑπερέσχον; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
ἘΦίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ.
σύ δὲ ἄλλας κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππῃ Ἀρετὴ καὶ Τρυφή
καὶ Ἀριστίππος δὲ αὐτὸς παρέξω. ΑΡΕΤ. Προ-
τέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
Ἀριστίππος, ὡς δηλᾶσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.
ΤΡΥΦ. Οὐ μὲντοι, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς
γάρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁραῖν ἀπὸ τῶν σεφάντων, καὶ
τῆς

IVST. Quis superavit? MERC. Omnibus cal-
culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
IVST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
Aristippus autem ipse quoque adfit. VIRT.
Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, vt sermones illius indicant
et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
riam. Meus enim vir est, vt videre licet e coro-
nis,

de habit. doct. Plat. p. 37, 8. Ex hisce igi-
tur in prima formula modis nouem priui qua-
tuor indemonstrabiles nominantur: non quod
demonstrari nequeant — sed quod iam sim-
plices tamque manifesti sunt, vt demonstratio-
ne non egeant, adeo vt ipsi caeteros gignant,
fidemque illis ex se imperziant. Poteram igi-
tur σχῆμα modum interpretari, si constaret,
ad hanc ipsam diuisionem pertinere argu-
mentationem hanc Porticus: quod iam quas-
rere non vacabat. Gesner.

τῆς πορφύρας, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ Φε-
 λονεικῆτε, ὑπερείδεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη εἶς
 ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῆς Διοκυσίης, παραπλή-
 ριον γὰρ τι καὶ τῆτο ἔοικεν εἶναι, ὥς ἂν μὲν
 ἡ Ἥδανη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστίππον ἔξει· ἡ
 Γρυφὴ νικῶσιν δὲ αὐτὴ τῆς Στροῦς, καὶ οὗτος
 ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεραιμένος. ὥς ἄλλοι παρῆ-
 ροντες. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ἑ-
 τοί, τὸ δικασικόν, ἀδικᾶσθε γὰρ, ἡ δίκη μεμέ-
 νηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἐν ἀνεληλυθότες
 ὧσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάβυσσον.
 ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰ τρίτημόριον λάβοιεν. ἀπί-
 τε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

ΕΡΜ.

nis, et purpura, et vnguentis. IVST. Nolite
 contendere. Differetur enim haec quoque caussa,
 vsque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vi-
 cinum enim quiddam etiam hoc esse videtur.
 Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum ha-
 bebunt Luxuria: vincente contra Porticu, etiam
 hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam ad-
 sunt. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam
 dico. Neque enim iudicarunt causam. MERC.
 Nec quidquam ergo adscenderint viri senes viam
 tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam par-
 tem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus
 indicabitur.

24. MERC.

ΕΡΜ. Διογένη Σινώπέα παρῆναι κληρός; καὶ
 σὺ τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ
 μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλάσσει, ὦ Δίκη, ἐκ
 ἑτὶ δρασμῶν δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βα-
 θύων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πα-
 τάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῆτο; ἀπέφευγεν
 ἡ ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ διώκει ἐπηρεμένος τὸ βά-
 κτρον. ἔ μέτρίον τι κακὸν ἡ ἀθάλαττα ἔοικε λή-
 ψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη,
 ὃ Πύρρων δὲ ἔδδ' τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐώ-
 κει τῆτο πράξεν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆς;

ΕΡΜ. Ὅτι ἔδδ' ἡγήται κριτήριον 21) ἀληθὲς
 εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse
 tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG.
 Verum, Iustitia, si non defuerit mihi molestia esse,
 non amplius fugae mihi litem intendet, sed mul-
 torum profundorumque vulnorum. Ego enim
 iam statim fuisse illam percutiam. IVST. Quid
 hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam ba-
 culo persequitur: non leue malum misera nanai-
 scetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest,
 Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim
 sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mer-
 curi? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

iudi-

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam
 etiam

εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὺν ἐρήμην αὐτῷ καταδάκ-
 σάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύ-
 ρον· καί τοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτῷ αἱ
 γραφαί, καὶ ἔδεν ἤπειγεν ἤδη κενρίσθαι· πλὴν
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέρων εἰσάγει τῆς ρητορικῆς
 τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
 ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε
 γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ
 ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔΦης, ἐπηγγελέμενην, καὶ
 τὸ ἐλπίζον ἀκῶσεσθαι ρητορικῆς μὲν καὶ Δια-
 λόγῳ ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένων
 δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῷ Σύρῳ, τῷ το πολλοῦς
 ἐπὶ ἡ-

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis
 condemnent. Librorum auctorem Syrum iam
 voca: quamquam nuper demum nomen ipsius
 delatum est, nec quidquam vrgebat, eas causas
 nunc iudicari. Verum quando ita visum est,
 primam agi iube causam rhetorices. Vah quot
 conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec im-
 merito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est
 causa, sed noua et insolens, heri demum, ut
 dicebas, delata; et quod sperant, se audituros
 Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes,
 causam vero aduersus ambo dicentem Syrum:

ca

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo iudicium
 cogniti et incogniti. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι πο-
τέ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

RHET. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν
τοσαύτην, ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τεκτονὶ τὸν
ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶ μάλις δίκαιον, τῆτο
παρυσῆσαι τὰς θεὰς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, τὴν κατηγορίαν ἔξαι ποιήσασθαι.
ἔχι τ' αὐτὰ δέ μοι παρίζεται γιγνώσκειν, ὅταν
τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγας, εἰς ἀκούω. τὰς μὲν γὰρ λόγας ὡς ἑμοιο-
τάτας τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ
πραγμα-

ea res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deaque precor vniuersos, vt quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beniuolentia, talis a vobis mihi in praesenti cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, vt aduersa-
rium tacere iubeatis, meque, vt in animum in-
duxi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis hic apud vos faciet: actio-

πράγματα, εἰς τῷτο προήκοντα ὕψεσθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῷ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μικρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατος πάλαϊ εἰκῇ μέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικάσαι, τῷτον κομιδῇ μεριλίον ὄντα, βάρεβρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μονονουχί κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρέσας πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἐκυτῷ ἐκ εἰδότα, παραλαβῶσα ἐπαίδευσας· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα πρὸς ἄλλας, ὅποσοι ἐμνή-
σεύον

nes autem eo pertinere videbitis, vt omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum adolefcentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere (tum nempe reuerebatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me

σευόν με πλῆσισι, καὶ καλοῖ, καὶ λαμπροὶ τὰ
 προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ τέτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγ-
 γύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα ἔ-
 μικρὰν ἐπεσενταγλαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίας
 λόγας. εἴτα ἀγαγᾶσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα 22), καὶ ἀσὺν ἀπέφῃ-
 να· ὥς τὰς διαμαρτύντας τῆς ἐγγύης ἀποπνί-
 γεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοσεῖν ἐπιδεσχομέ-
 νῳ τῷ γάμῳ τὴν εὐπορίαν, ἔδδ' τότε περιελεί-
 Φθην·

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruam, mul-
 tas admirabileisque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominem
 tabulis adseripsi, et ciuem feci: adeo vt qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset circumire ad diuites nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed vbicum-
 M 4. que

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic ludit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβα-
 ρον τὴν Φωνήν. Deinde operam dat, vt
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 sit, i. e. vt ex Syro et Barbaro Graecorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Reitz.

Φθην· ἀλλὰ πανταχῶ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμενη, καὶ ἱκλινόν αὐτὴν καὶ ἀσίδιμον ἐποίαν, κατακοσμέσθαι καὶ περιστέλλεσθαι. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλησαντι αὐτῷ, τὴν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐπέσκησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶν πάντα μοι ἐπέειπτο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρεὺς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενητήν ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci, Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum traieci: et denique in Celticam usque cum illo soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu no-

scen.

Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον·
 ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τῷ ὄντα, τέτρω σὺνεσι· καὶ ἐκ αἰσχύνεται, τὴν
 μὲν ἐλευθερίην, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λό-
 γων συντεμῶν· εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐ-
 ρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὴν, καὶ ἀντὶ τοῦ
 λέγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῇ Φωνῇ, βρα-
 χεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων·
 ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς,
 ἐκ ἂν ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ
 τῶν ἀκρόιτων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν-
 τὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ,
 καὶ ἐπισενάξαι τοῖς λεγομένοις· τοιούτων ἡρά-
 σθη

scendum facile, qui Philosophiae dicitur filius,
 supra modum et amatoris instar se licet seniore
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem:
 nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis
 solum, concidere, atque in paruas, incisorum
 instar, interrogatiunculas se ipsum concludere:
 ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet,
 magna voce, breues quosdam sermones contexere,
 et tanquam colligere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plausus multus, illi non
 redierit; sed illud forte, vt leniter arrideant au-
 ditores, aut manum, intra terminos tamen, mo-
 veant, aut multum capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamauit ge-

σθη ὁ γενναῖος, ἐμὲ κατὰφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῶτον εἰρήνην ἀγεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς ἐν ἐκ ἀχαρίστος ἄτος, καὶ ἐνόχος τοῖς περὶ κακώσεως 23) νόμοις, ὃς τὴν μὲν κόμην γαμετήν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληθε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐσιν, ἄτως ἀτίμως ἀπέλυσε, καὶ κακῶς ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται 24)

ἀπαν-

nerosus, me contempta. Aiunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et suam videri anti-

23. ἐνόχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius Decl. 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Gesner.

24. ἐπιγράφονται] Gesnerus hic antistitam dedit pro patronam, quod non mutavi, quia pressio

ἅπαντες πρὸς ἅπτην ἑαυτῶν· ἀλλ' ἀγὰρ μὲν ἀντά-
 χω, τοσάτων μνησθέντων, καὶ κρόπτεσιν αἰα-
 τοῖς τὴν θύραν, καὶ τ' ἄνομα ἐπιβωμένοις με-
 γάλῃ τῇ Φωνῇ, ἅτε ἀνοίγειν, ἅτε ὑπακούειν
 βέβαια· ὁρῶ γὰρ αὐτὰς ἑδὲν πλεον τῆς βῆθς
 κομίζοντας. ἕτος δὲ ἑδὲ ἄτως ἐπιστρέφεται πρὸς
 ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐριόμενον βλέπει, τί, ὦ
 θεοί, χρῆσόν παρ' αὐτῶν λήψεσθαι προσδοκῶνς
 ἐν τῷ τριβωνος ἑδὲν ὅς τ' ἔτι πλεον ἔχοντα· εἰρηκα,
 ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς τὸν ἐμὸν
 τρέπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τῷ το
 μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
 ἐμὴν

antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc re-
 nitor, et fores pulsantibus, nomenque meum
 magna voce inclamantibus neque aperire volo,
 ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
 clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic qui-
 dem ad me conuertitur, sed ad anasium suum
 respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
 pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
 lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
 autem si mea ratione in caussa dicenda vti volue-
 rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-
 nit,

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
 ἐπιγραφονταῖς liberiore stilo recesserit, ne-
 scio; nec est magni momenti, nec difficile
 ei qui rem tenet. Ἐπιγραφεσθαι Graecis
 pro adfiscere sibi vsitatum. Reitz.

εἰμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ γὰρ τὸν αὐτῆ ἐρώ-
μενον τὸν Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογεῖσθαι,
ἣν δύνηται. E.P.M. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ
γὰρ οἶόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μένον αὐτὸν ἀπολο-
γεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῆ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν
καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τῆτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ
ἐντίδικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακροῦ χρησομαι τῷ
λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
νης λαβών, πολλὰ μὲν ἐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ
κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγε-
ρηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκεπεῖν παρὶ ἀπάντων.

πάντα

nī, meum me in me ipsam gladium acuisse.
Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam:
multa quidem apud vos non dicam. Capitibus
vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
lutis, permittam vobis videre de omnibus.

Quae-

25. ἔτος] ἔτως volebat *Gesner*. Ac lubens
ita edidissem, si varietatem inuenissem.

Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμῶ, ἀληθῆ
 ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συν-
 πεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, καὶ
 πατάγε τῆτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' αὖ
 δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τῷτονί τὸν Διά-
 λογον ἐτραπόμην, ἀπέστατε, ὦ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μηδὲν τῷ χρησίμῳ ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπο-
 λαβείτε.

Ἐγὼ γὰρ ἐρῶν ταύτην ἐκ ἔτι σωφρονῶσαν,
 ἔδδ' ἐμμένεσαν ἐπὶ τῷ κοσμίῳ σχήματος, οἷόν
 ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος
 ἠγάγετο, κοσμημένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζεσαν εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντρίβο-
 μένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπεργραφομένην, ὑπὸ
 πτερυγίων

Quaecumque nimirum de me narravit, vere nar-
 ravit. Etenim instituit me, peregrinata est me-
 cum, Graecis me adscripsit, et harum rerum no-
 mine gratissimum mihi fuerit illius conjugium.
 Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dia-
 logum conuerterim, audite, Iudices: neque
 quidquam utilitatis me meae causa mentiri co-
 gitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius
 temperantem esse, neque in decenti illo habitu
 permanere, quo vltam olim Paeaniensis ille Rhe-
 tor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricia
 more disponere, et infucare faciem, et genas pin-
 gere:

πατρὸν εὐδύς, καὶ παρσφύλαττον ὅποι· τὸν ὀφ-
 θαλμόν Φέρον· καὶ τὰ μὲν ἄλλα εἰς· καθ' ἑκά-
 στην δὲ τὴν νύκτα· ὃ μὲν γενναῖος ἡμῶν ἐνεπίμ-
 πλατο μεθυσόντων ἐρασῶν, κοιμαζόμενων ἐπ' αὐ-
 τήν, καὶ κοιπώοντων τὴν θυράν, ἐνίων δέ, καὶ
 εἰσβιβάσσομαι σὺν ἔδον κόσμῳ παρρηϊάντων· αὐ-
 τῇ δὲ θυγάτηρ καὶ ἔδετο τοῖς δρωμένοισι, καὶ τὰ
 πολλὰ ἢ παρέκλυπτεν ἀπὸ τῆς τέγης, ἀδόντων
 ἀνέκτα τραχέα τῇ φωνῇ, ὡδὰς τινὰς ἐρωτικάς,
 ἢ καὶ παρεκλογόσασκε τὰς θυράς, ἐμὲ σιουμένη κα-
 θῆν, ἡσέγγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν, ὅπερ
 ἐγὼ μὲν Φέρων, ἡγεαφασσάμην αὐτὴν μοιχείας
 ἐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ σιμῶντι τῷ Δια-
 λόγῳ προσελθὼν ἤϊεν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῆς.

Ταῦ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum
 ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto.
 Singulis vero noctibus implebatur vicus noster
 ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus,
 pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
 pere sine more modoque audentibus. At illa ri-
 dere, et his quae fierent delectari: ac saepe aut
 de tecto despicere, et audire aspera voce canen-
 tes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis
 clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, la-
 scipire, et cum illis adulterari: quod ego non
 ferens nomen illius de adulterio deferendum non
 putavi: sed accedens ad habitantem in vicinis
 Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
 ἠδίκησα. καί τοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτό ἐπέ-
 πρακτό, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετραπλά-
 κοντα ἐτη σφαλδὼν γεγενῆσθαι, θορύβων μὲν ἐκεί-
 νων, καὶ δεινῶν ἀπὸ πλάγχθων, καὶ τῶν ἀνδρῶν
 τῶν δραστάς ἀτρεμεῖν εἶναι, καὶ τυράννων κατη-
 γορίας, καὶ αἰετῶν ἐπάλλας ἐκφυγόντι (26) ἕς
 δὲ τῆς Ἀκρόπολιν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα,
 τῷ βελτίστῳ τῷ Διאלόγῳ συμπεριπατῆν
 ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχον εἰπεῖν,
 ἤδη παύσεσθαι. ὑμεῖς δὲ εὐαρκον τὴν ψυχὴν

32. Haec sunt magnae illae, quibus affeci
 Rhetoricen, iniuriae. Quamquam si vel nihil
 eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi
 erat, homini quadraginta fere annos nato, a tu-
 multibus illis et litibus discedere, et quiescere
 pati iudices: civitatisque tyrannorum accusatio-
 nibus et latidibus virorum fortium, in Acade-
 miam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo
 hoc Dialogo inambulare, placide disputantem
 (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa
 cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero re-
 ligio-

26. ἐκφυγόντι] Qui attendere velit, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohae-
 rere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλε-
 γόμενον, quam cum praeced. γεγονότα.
 Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legen-
 dum sit. Gesner.

ἐνέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις
 ὁ Σύρος, πλην μιάς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικέν
 εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
 Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει· ὑμεῖς δὲ
 περιμεινάτε, διπλάσιονα ἀποκόμενοι τὸν μι-
 σθόν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ε-
 γὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασαί, μακρὰς μὲν ἀποτεί-
 νειν τὰς λόγους ἐκ ἂν ἐβελόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὡς περ εἶωθαί. ὅμως δὲ ὡς νό-
 μος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔτι ποιήσομαι τὴν
 κατηγορίαν, ἰδιώτης πάντα πασὶν καὶ ἄτεχνος
 τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τῆτο ἔσω πρὸς ὑμᾶς
 τὸ προσήμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιῦβρισμαι
 πρὸς τὰτα, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως
 ὄντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit?
 MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. IVST.
 Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudiciis.
 Vos autem manete, duplicem latari mercedem
 vtriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices,
 longam extendere apud vos orationem nolum,
 sed breviter more meo agere. Tamen ut in iu-
 diciis fert consuetudo, sic accusationem in-
 stituam, ignarus licet undique sim talium et ru-
 dis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. In-
 iuriæ autem et contumeliae, quibus ab isto sum
 affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum
 diem,

ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὅλων περιόδου σκοπόμενον, ὑψηλὸν ἄνω πε-
 τῶν νεφῶν ἀεροβατᾶντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῆ ἑρανῆ, καὶ
 τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδιατον τοῖς πολλοῖς
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σω-
 φρονικὸν προσωπεῖον ἀφῆλθέ μου. κωμικὸν δὲ
 ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρὰ δὲν
 γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖ-
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἰαμβόν, καὶ κυνι-
 σμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 θεינוὺς ἄνδρας ἐπικερτομήσας τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi *magnus in caelo Iupiter*
volucrum currum agens fertur, detractum inde,
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem escendere, contractisque alis;
 ad vulgi consuetudinem detrufit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in vnum collata inclusit mecum;
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-

χλευάσσω τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ,
καὶ Μένιππον τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα
ὕλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας,
καὶ τῆτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν τινα ὡς ἀ-
ληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσω καὶ
γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς ἔν' εἰ δεινὰ ὑβρισμαί
μηκέτ' ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ σχήματος διαμένων, ἀλλὰ
κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέςεις
ἀλλοκότας ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων
ἐτοπώτατον, κῆρσίν τινα παράδοξον κέρραμαι,
καὶ ἔτε πεζὸς εἰμι, ἔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβη-
κα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ
ξένον Φάσμα τοῖς ἀνέγκσι δοκῶ.

EPM.

xime seuera, ad irridendum quae bene habent.
Denique Menippum quendam de antiquis cani-
bus, latrantem valde et mordacem, ut videtur,
effossam ad me introduxit terribilem vere canem,
et occulte mordacem, quatenus ridens etiam
mordet. Quidni ergo graui iniuria affectus sim?
qui non seruem habitum proprium ac domesti-
cum, sed comoedias isti, et ridicularia, et pro-
digiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod
enim omnium absurdissimum est, mirabili qua-
dam permissione temperatus sum, neque pede-
stris sum, neque per metra incedo sed hippocen-
tauri instar, compositum quoddam et peregri-
num spectrum audientibus videor.

34. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ.
 Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασαί; τὸν ἀγῶνα
 τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μάλ-
 λον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμῆ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκῆντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσι-
 μον μὲν εἶναι δοκῆντα, καὶ πάντα δὲ ἡδύν, καὶ
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βαῖνον ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶχισα τῆ-
 τον τρέπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὲν τὸν πελὺν,
 ἀποπλύνκας, καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας, ἡδίσ-
 τοῖς ὁρῶσι παρῆσεν. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέβευξα, καὶ κατὰ τῆτο πολ-
 λήν

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subeo. Quiduis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum:
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad-
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interrogatio-
 nibus in ariditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque graciosus multitudi-
 ni haberetur; primo quidem huius incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multo
 illo squalore purgatum, et subridere coactum iu-
 cundiozem reddiderim videntibus, Super omnia
 vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκ-
 έντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δε-
 διότες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ
 μάλισα λυπεῖ αὐτόν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκείνα
 καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτόν σμικρολογᾷ-
 μαί, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας
 ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμι-
 γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐσχέσης ἑσίας ἐνέχεεν εἰς
 τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ
 Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίᾳ εἰδωλόν, κολακείας
 τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, ἐκ οἷδ' ὅπως, τὰ
 τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν
 ἠδῶς

multam ipsi machinatus ab audientibus beneuo-
 lentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo
 sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum
 sumere cauebant. Sed noui ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia ista at-
 que tenuia, assidens, minutim cum illo disputo,
 Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios
 Deus, cum mundum faceret, illius incommisci-
 bilis, et quae semper vnus modi suique similia
 erat materiae in illam temperationem, in qua
 miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice
 ciuilitatis particulae simulacrum sit, et quar-
 ta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quo
 modo, minutis id genus disputationibus, vt illi
 qui

ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ
δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς ἔ παν-
τὸς ἀνδρὸς ἐπισυνιδεῖν αὐτὸν περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορ-
κεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῆ ἀπαιτεῖ, καὶ
τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ
τοῖν ποδοῖν ἔχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἄνεκα
ἐκ ἂν, οἶμαι, μέμφαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον
τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῷ, βαρβα-
ρικὸν μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς
εἶναι δοκῶν. ἡδίκην γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς
αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λω-
ποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς
δὲ ἐμοῖαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM.

qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura incun-
da illi videtur, et vehementer sibi placet, si di-
catur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse
acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me
etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circums-
picit, non videns interim, quae sunt ante pe-
des. Nam caeterarum rerum caussa nihil puto
mihi obiiiciet, quasi hac veste Graeca detracta,
Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, in-
duerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra
leges in ipsum designassem, et patria illum veste
spoliassem. Causam dixi, ut potui. Vos vero
similem superiori ferte calculum.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλας κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι ἔδ᾽ νῦν ἐμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τῷτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec deficiat optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἢ
παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
τέχνην

De parasito, siue artem esse pa-
rasiticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac ser-
vi,

τέχνην ἑκάστος τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν,
 ἔργον ἑδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο,
 ἢ ἄλλω μεταδαίης; ΠΑΡ. Πῶς τῷτο ἐρωτᾷς,
 ὦ Τυχιάδῃ, ἑδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον
 ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἐσιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπι-
 ζάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δέ, ἱατρικὴν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσῶτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥς μὴ
 δόκει τῷτο κατὰπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, Φημί
 γὰρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilis; tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi
 causa musicam? PAR. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 PAR. Nquaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricen? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. PAR. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, *abesse optem*. Itaque no-
 li putare te hoc mihi oblicere tanquam ignorantī.

γὰρ καὶὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΤΧ.
 Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἐν ἐξέ-
 μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν
 δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτόμι-
 πὴν; καὶ γὰρ ἔδδὲ τὰλλα ἔτως ἔχει σοι, ὡς μὴ
 καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· ἔδδὲ γὰρ τέτων ἔδε-
 μιᾶς ἐπισήμων εἰμί. ΤΤΧ. Τίνος ἂν ἑτέρας;
 ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἦν εἰ-
 μάθοις; καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν ἂν
 κατορθῇ Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ΤΤΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὕτω
 μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμελετημέναι λό-
 γας.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
 quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
 forte artes non didicisti propter magnitudinem
 illarum ac difficultatem: sed popularium vnam,
 fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
 res tuae ita habent, vt tali arte non indigeas.
 PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
 rum vllius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
 alterius? PAR. Cuius? Praeclarae, vt ego pu-
 to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
 bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
 sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
 re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
 deor mihi praecepta illius satis esse meditatus.
 Itaque

γας. ὥς ἐστι τέχνην μὲν τινα ἐπίσασμαι, ὑπὸ
ἀρχῇ ἤδη σοι γινώσκεις, καὶ μὴ διὰ τῆτο χα-
λεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τινα δέ, αὖθις ἀκούσῃ.
ΤΥΧ. Ἀλλ' ἐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Τόγε τῆς
τέχνης παράδοξον ἴσως φανήταί σοι ἀκέσαντι.
ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τῆτο σπευδάσω μαθεῖν. ΠΑΡ.
Εἰσαὖθις, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ'
ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ
Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων,
τέχνην ταύτην φαίη ἄν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δέ
σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῆ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίσα-
σθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν
δόνει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει;
Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob
causam in difficultate me versari, nunc tibi licet
cognoscere. Quam vero artem sciam, alias au-
dies. TYCH. Sed moram non sustinebo. PAR.
Novum tibi et mirum forte quiddam videbitur,
cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam
ob causam cupio discere. PAR. Alias, Ty-
chiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito,
nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.
2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insa-
niat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum.
Si vero insanire tibi videar; at tu etiam insaniam
illam in causa esse putato, quod aliam nullam
artem novi, et criminibus me iam absolue.

Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα
χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παρατεῖσθαι δὲ τῶν
ἁμαρτημάτων αὐτὰς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παι-
δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
αἰτίας. ΤΤΧ. Οὐκ ἔν, ὦ Σίμων, ἡ παρασι-
τικὴ τέχνη ἐστὶ; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύ-
της δημουργός. ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΤΧ.
'Αλλ' ἐκ ἐρυθριᾶς, παρασίτον σαυτὸν καλῶν;
ΠΑΡ. Οὐδ' αὖτως, ἀσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
λέγοιμι. ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βου-
λώμεθα γνωρίζειν τῶν ἐκ ἐπιστάμενων τῶ, ὅτε
χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι Φήσο-
μεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντας
ἐμὲ

Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, grauem cae-
teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
peccata, quorum causas, magistri aut paedago-
gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Si-
mon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe.
Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus
ergo? PAR. Egregie vero inaledixisti. TYCH.
Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
erubescerem. TYCH. Et, per Iouem, si desi-
gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
runt,isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
rasitus? PAR. Multo magis designaueritis istuc
dicens

ἐμὲ ἱ), ἥ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ
τῇ τέχνῃ ἧδέν τι ἤττον, ἥ Φειδίας ἔχαιρε τῷ
Διί. ΤΤΧ. Καὶ μὲν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι
προῖσαι γέλωτος πάντοτε. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
ΤΤΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος,
ἐπιγρά-

dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium.
Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
Ioue, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi con-
sideranti multus erupit risus. PAR. Quid?
TYCH. Si epistolis in summo, vti moris est,
inscri-

- I. τῷτο λέγοντες ἐμὲ] Ienf. post haec ver-
ba, χαρίσασθε ἂν vel simile quid excidif-
se arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
cismus sit, (vt reuera est) participii pro
subiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorsus
Epictei. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
cum nihil praecedat, quo referatur, sic
incipit nouam sententiam: τοὺς δυσχε-
ρεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς
ἔδοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
recte vertitur: molestos autem philosophos in
medium producamus etc. quae legens videbis,
non sequi verbum, quo nominatiuus par-
ticip. referatur. Luciani hoc aequae ac *Epi-
ctei* reuera pro imperatiuo et subi. exponi
possunt simpliciore multo ellipsi, quam si
χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμί tan-
tum intelligendo, vt λέγοντες sit λέγοντες
ἔσε. *Reiz.*

ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, ἔδεν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὴν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥς ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκῆεν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμοι ἂν, καίπερ ἔπαντάπασιν ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τῷ παρῆσθαι μένος

inscribamus, *Simoni Parasito*. P A R. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. ΤΥΧΗ. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. P A R. Quae ergo? ΤΥΧΗ. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogauerit aliquis? Qualis haec *vel illa* ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. P A R. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc *ulla* ex parte paratus.

μένος ἔδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. Ἰθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἔτῳσι γὰρ ἐπακολυθῆσαι μὲν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχνας, εἴπερ ἄρ' ὁρῶς μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim; si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ] Primo admonendi sumus, vocabulum ἔδέν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἴπερ quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. *Gesner.*

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τῶν πάντων ἢ παρσιτικῇ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολυθῆσαι μὲν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *Gesner.*

ἐν ἐσι τέχνη, ὡς ἐπίσασαί 4); ΠΑΡ. Πάνω μὲν ἐν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει λέγειν αὐτῇ, ἔπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, ποφᾶ τινος ἀκέσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5) ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, vt memini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus et cōexercitatis ad finem vitae utilem*. TYCH. Ita, vt

4. ὡς ἐπίσασαί] Negauerat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque vt ironia esset manifestior, *videlicet*, in versione adieci. *Gesner*.

5. ἐκ καταλήψεων] De vsu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. *Spanh.* et *Kuster.* ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani*, 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt *perceptiones*, e quibus *ars constat*. Si vno nomine vtendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde adhibebimus, it. *corpus*. *Gesner*.

πῶ βίω. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος,
 ὥτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχῃ
 τέτων ἀπάντων ἡ παρασιτική, τί ἂν ἄλλο ἢ
 καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ
 ὥτως ἔχῃ. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκάστων τοῖς τῆς
 τέχνης εἶδουσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν,
 εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος
 ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακροόμε-
 ναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἴ-
 ναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστη-
 μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνειν ὅς τις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέ-
 φειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, ἐκ
 αὐτῶν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
 νην

ut recte ille dixit, retulisti. P A R. Si vero o-
 mnia haec conueniant in parasiticam; quid aliud
 ipsa quoque quam ars sit? T Y C H. Ars enim
 vero, si quidem res ita se habeat. P A R. Age
 ergo singulatim artis formis applicantes Parasiti-
 cam, an conueniat ratio illius, videamus, nec
 ut vitiosae cum pulsantur testae, maligne respon-
 deat. Oportet ergo hanc, ut vnamquamque ar-
 tem, compagem esse rerum certo perceptarum.
 Primum quidem est explorare ac discernere, quis
 idoneus sit ad se nutriendum, quippe praebere
 sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet
 sententiam. Nisi forte nummularium habere ar-
 tem

γην τινὰ Φήσμεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίστατο δια-
γινώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῶτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τὰς τε
κίβδηλας τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ
ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀν-
θρώπων μὴ Φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι
ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται,
λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτις χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναί,
Οὐδείς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὧ δὲ καὶ μείζων ἢ τῷ παρασίτῃ τέχνη πέφυ-
κεν, εἶγε καὶ τὰ ἔτῳς ἄδηλα καὶ ἄφανῇ, μάλ-
λον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Tδ

tem quandam dicemus, si dignoscere sciat adul-
terina numismata ab his, quae non sunt *ralia*;
hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines
a bonis: idque cum non, velut nummi, sic ho-
mines aperti statim sint. Verum id ipsum accu-
sat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

*In qua virum queas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.*

Vnde etiam natura maior Parasiti ars est, si qui-
dem ea res quoque obscuras adeo, et minime
manifestas, magis quam diuinitio, intelligit ac
nouit.

5. Sci-

Τὰ δέ γε ἐπίσασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείας
καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκονόμῃται,
καὶ εὐνέσκατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀπαδείξει,
ἃρ' ἔσυνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι
σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε
ἐν ταῖς ἐξιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπελ-
θῇ πλέον ἔχων, καὶ παρβοδοκιμῶν τὰς μὴ τήν
αὐτὴν αὐτῷ κερτιμῆνας τέχνην, ἀνευ τινὸς λό-
γου καὶ σοφίας πλαττεσθαι οἶσι; ΤΥΧ. Οὐ-
δαμῶς. ΠΑΡ. Τί οὖν, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρε-
τὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πο-
λυπραγμοσύνην ἀτέχνῃ τινὰς εἶναι σοι δοκεῖ;
καὶ ταῦτα τῷ γενναϊοτάτῃ Πλάτωνος ἔτῳσι
λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐξιάσεσθαι μὴ μα-
χειρ-

ς. Scire verò dicere ac facere idonea, quibus in
familiaritatem perueniat, et beneuolentissimum
se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et ro-
bustae ad percipiendum facultatis esse tibi vider-
tur? TYCH. Omnino. PAR. Vt vero in ipsis
coenis meliori quam quisquam conditione disce-
dat aliquis, et iucundior conuiuium habeatur illis,
qui non eandem quam ipse artem habent, idne
sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH.
Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes
et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem
inertis viri esse, tibi videtur: idque cum genero-
sissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est,
Luc. Op. T. VI. Q coqui-

γερικῶ ὄντος, σκευαζομένης θούνης ἀκυροτέρα
ἢ κρίσις.

“Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ
συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθους
ἂν ἐνθούδῃ βαδίσως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχ-
νῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ
μῆνας, καὶ ἐνῆαυτὲς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μέ-
νεσι, καὶ οὕτως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεντη-
μένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῇ παρασίτῃ καταλή-
ψεις, εἰ μὴ καθ’ ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίῳ,
ἀπόλλυσιν 7) ἔμῳ, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλ-
λὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τὸ

*coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus
firmum iudicium.*

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed
coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile dis-
cas. Nam aliarum perceptiones artium et dies,
et noctes, et menses, et annos saepe sic durant,
ut non simul exerceantur; et tamen non per-
eunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti per-
ceptiones; nisi quotidie sit in sua palæstra, per-
dunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam
artificem.

7. De

6. εἴη.] Legendum videtur εἶεν. *Guier.*

7. ἀπόλλυσιν] ἀπολλύουσιν. *Guier.* Bene, si
εἶεν semel receperis, nam tum et hoc mu-
tandum erit. Priorem difficultatem auertit
Gesn.

Τὸ γὰρ μὴν πρὸς τί τέλος εὐχρησον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ Φαγεῖν
καὶ τῷ πιεῖν ἄδεν εὐχρηστότερον· εὐρίσκω ἐν τῷ
βίῳ ὅν, ἔδὲ ζῆν γὰρ ἄνευ τούτου ἐστὶ. ΤΤΧ. Πα-
ρὸς μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἔδὲ τοιούτον τι ἐστὶν ἡ παρα-
σιτική, ὅποσον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε
τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ φανε-
ραῖα αὐτήν. ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλ'
ἀμύντοι ἔδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία
οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κερτιμένῳ. Φέ-
ρε γὰρ,

7. De illo vero, *ad finem vitae vtilem*, nonne
insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in
vita vtilius inuenio quam edere et bibere: ac ne
vivere quidem absque illo licet. ΤΥCH. Sic
est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Para-
sitica, qualis forma et robur, ut ars non videa-
tur, sed talis facultas. ΤΥCH. Vera dictis.
PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nun-
quam quidquam recte peragit ei, qui illam ha-
bet.

O 2

Gesh. εἴη ad Parasitum referendo, at ἀπόλα-
υσι tamen *perdant* convertit. Velim, et si
εἴη retineo, minima mutatione ἀπολλῶσι lege-
re; nihil tamen mutavi; si forte et alia semini-
apud Nostrum ita constructa reperiantur.
Reitz.

ρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναυνὲν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θείης ἄν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔγω. ΠΑΡ. Τί δὴ
 πατε, ἢ τοῦ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυνήσεται
 σῶζεν ἑαυτὸν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ
 ἄν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, ἅπτε-
 ρ ἢ ἀτεχνία, ἔκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἂν τέχνη σῶζεται, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ.
 Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς εἴοικε. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθούς, καὶ ἡνιόχους τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
 ρις, καὶ τὰς μὲν ξυντριβέντας, τὰς δὲ καὶ πάμ-
 πταν διαφθαρέντας· παρασίτους δὲ ναυάγιον ἔδδ
 εἶς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate nauim, gubernandi imperitus, spe-
 rasse te seruatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 seruare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non seruaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte seruatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH.
 Ars, vt vldetur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego noui
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἰς ἔχοι ποιῆσαν εἰπεῖν· αἴψα εἰ μὴτε ἀτεχνία
ἐσὶν ἢ παρασιτικῇ, μὴτε δυνάμεις, σύστημα δὲ
τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη
δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τάδε εἰκάζω· ἀλλ' ἐκείνο,
ὅπως καὶ ἔρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδώσῃς τῆς
παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύγα λέγων. δο-
κεῖ γάρ μοι ἔτις ἂν μάλιστα διωρίσθαι, πα-
ρασιτικῇ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ
τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
τὴν σεαυτῆ τέχνην. ἀλλ' ἐκείνο σκόπει, μὴ
πρὸς ἐνίς τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῆς
τέλεως

nemo dixerit. Ergo si neque *inertis* est Parasiti-
ca; neque facultas, sed corpus quoddam concin-
natum e comprehensionibus exercitatis, artem
nempe esse, inter nos hodie conuenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Ve-
rum illud *supereſt*, vt etiam finitionem nobis bo-
nam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud
postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
*Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, at-
que propter ista dicendorum, finis autem illius vo-
luptas.* TYCH. Pulcherrime definiſſe mihi tu-
am artem videris. Sed illud dispice, ne cum
Philosophorum quibusdam pugna tibi ſit de fine.

τέλος. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ
ἔσαι τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.
Φαίνεται δὲ ἔτιω. ὁ γὰρ σαφὲς Ὅμηρος τὸν
τῷ παρασίτῃ βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τι Φημὶ τέλος χαριέζερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτε καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐν κρητῆρος ἀφύσ-
των

Οἶνοχόος φορέησι, καὶ ἐγχείη δεπᾶεσσι.
καὶ ὡς ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῇ γνώμην ποιεῖ Φανερωτέραν, εὐλέγων.
Τὲτο

P A R. Quin sufficit, modo sit idem finis felici-
tatis et Parasiticae,

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et invidendam esse solam;

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— Si mensa exstructa sit alte
Pane ac carne, merumque cavis crateribus
haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

Τῷτο τί μοι κάλλισον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεσθαι εἶναι,
 ἔχ' ἑτερόν τι ἐξ-ὧν Φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
 εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὲν εἰδὲ τῷ τυχόντι ἀν-
 δρὶ περιτέθεικε τάχως τὰς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
 φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβί-
 λετο Ὀδυσσεύς τὸ κατὰ τὰς Στωϊκὰς ἐπαινεῖν
 τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλο-
 κτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
 ἐξεπόρθησεν, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Φεύγοντας κατ-
 ἔσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μασι-
 γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
 τότε ἔκ εἶπε τῷτο τέλος χαριέζερον· ἀλλὰ μὲν
 καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπιμαρτίων βίῳ γεγόμενος αὐτὸς
 παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπέρχεν ἐν ἀργίᾳ τε
 βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαν-

τος

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
 nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
 quam parasitari. Ac non vulgari viro illos ser-
 mones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. At-
 qui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem lau-
 dare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit
 e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
 cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
 se ipso sectus, maloque et Stoicos indutus pan-
 nos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucun-
 diorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vi-
 vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
 cum diceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

τος θυγατέρα, καὶ κτεῖν πάσας τὰς λείας πιή-
σαι, εἰδέποτε εἶπε τῆτο τὸ τέλος χαρίεσσαν,
ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκάλουντο δὲ
δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς ἔν λέγει;
πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· εἰδὲ
γὰρ οἷόν τε ἀκᾶειν δ) αὐτῶν, μὴ πολλαῖς λε-
γόμενων·

Δαιτυμόνες καὶ θήμενοι ἐξείης, καὶ·

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτε καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκροτος σφόδρα ἀναισχύντως ἐφε-
λόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ'
αὐτὸν

Atlantis filiam subigere, et mollioribus omnibus
moueri motibus, nunquam hunc dixit *finem in-*
cundiorum, sed vitam Parasitorum. Vocabantur
autem eo tempore Parasiti *conuiuiae*. Quomodo
igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare
operae pretium est: neque enim satis intelligere
licet, nisi saepius recitentur,

Conuiuiaeque sedent deinceps Et:

Mensa exstructa sit alte Pane et carne.

II. Atque Epicurus valde impudenter suffura-
tus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse sta-
tuit;

8. ἀκᾶειν] Solanus noue dictum ait, pro in-
telligere, vt in Nouo Foedere vsurpatur. At vt
intelligendi significatu non sit antiquissimum;
non tamen est adeo nouum, vt singulari Noui
Foederis fito sit tribuendum. Ex Galeno id iam
protulit Budaeus Comm. L. Gr. p. 565. Reita

αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι
κλοπὴ τὸ πρῶτόν ἐστι, καὶ ἔδεν Ἐπικύρῳ μέλει
τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔτῳ μάθους ἄν-
ἔγωγε ἡγέμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαφ-
νὸς ἀόχλητόν, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβῳ καὶ τα-
ραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλησθῆαι. τῶν τοίνυν
ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπι-
κύρειος ἔδε θάτερον. ὁ γὰρ ζήτῶν περὶ σχημα-
τὸς γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡ-
λίου, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων,
καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε ἔκ εἰσὶ, καὶ
περὶ αὐτῶν τὰ τέλῃς αἰεὶ πολεμῶν, καὶ διαφε-
ρόμενος πρὸς τινὰς, ἔ μόνον ἐν ἀνθρώπιναις,
ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμοικαῖς ἐστὶν ἐχλήσεσιν. ὁ δὲ πα-
ράσι-

tuit, finem facit. Hoc autem esse factum, neque
curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic
discas. Equidem arbitror, voluptatem primo qui-
dem inesse in corporis a molestia vacuitate: dein-
de in eo, si neque anima tumultus vel perturba-
tionis plena sit. Vtrumque horum consequitur
Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui
enim quaerit de figura terrae, de mundis infini-
tis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint?
qui de ipso bonorum sine semper pugnat, et ab
aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in
mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui

πασιτος, πάντα καλῶς ἔχειν αἰόμενος, καὶ πρὸς
 πιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἀμεινον, ἢ
 ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἔδενός
 αὐτῷ τοιᾶντα παρνοχλῆντος, ἐσθίας, καὶ κοί-
 μαται ὑπτιος, ἀφεικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
 ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
 πλέων εἰκάδε.

Καὶ μὲν ἔχι κατὰ ταῦτα μόνον ἔδεν προσή-
 και τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικύρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνην.
 ὁ γὰρ Ἐπικύρεος ἔτος, ὅσις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς
 ἦτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. εἰ μὲν ἔχ. ἔχει, ἔχ.
 ἔπως ἡδέως ἔ. ζήσεται, ἀλλ' ἔδὲ ζήσεται. εἰ δὲ
 ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτῶ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν
 ἔν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει, παρὰσιτός ἐστι,
 καὶ ἔχ. ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῶ, ἔχ. ἡδέως
 ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
 haec esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
 ta et tranquillitate, nulla retali ipsum interpellan-
 te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
 remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
 pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
 ista. Epicurus enim iste, quicumque demum
 est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
 bet. Si non habet, tantum abest ut suauiter vi-
 vat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a
 se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
 situs est, et non, ut ait, *Philosophus*; si vero a
 se,

ζήσεται. ΤΥΧ. Πῶς ἔχ' ἡδῶς; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ Φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ ταιέτῳ βίῳ παρακολεθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσασθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρεξεῖς ἀπάσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνα κακτημένῳ ἴσως τῷτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, ἐκέτι· ὥς πενίης ἐκ ἀν σοφὸς γένοιτο, ἐς ἐφικνοῖτο τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡέεος. ἀλλ' ἐδὲ μὴν ὁ πλεῖστος, ὁ παρὰ τῆς ἐσίας ἀφθάνως πᾶς ἐπιθυμίας χορηγῶν, δυνήσεται τῷ ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰς περιπίπτειν ἀηδίας,

se, non viuet suauiter. ΤΥΧΗ. Quomodo non suauiter? ΠΑΡ. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suauiter viuere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? ΤΥΧΗ. Etiam mihi sic videtur. ΠΑΡ. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perueniat, dico autem voluptatem. Sed neque diues, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere

θίας, τῆτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι
τὸ ὄψον μαχόμενον; ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦ-
λα παρὰ τῆτο 9) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τῇ
ἡδέος ὑστέρειν· τῆτο δὲ τῷ οἰκονομῶντι τὰ κατὰ
τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον;
ἢ ἔχ' ἔτω; ΤΤΧ. Ἡ Δία καί μοι δοκεῖ.
ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικέρῳ πάντα συμβαλεῖν εἰ-
κός, ὥς ἐδέποτε τεύξεται τῷ τέλῃ· τῷ δὲ
παρσίτῳ ἔτε μαγείρος ἐστίν, ὃ χαλεπήνῃ, ἔτε
ἀγρός, ἔτε οἰκονόμος, ἔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἄ-
πολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥς
καὶ Φάγοι καὶ πίσι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλάμενος.

Ἄλλ'

dare iniucunditates: cui nunc pugnandum sit
cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non
pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
si male dispense, pugnandum. An non ita est?
TYCH. Per Iovem, mihi quoque videtur.
PAR. Epicuro quidem euenire ista possunt
omnia. Itaque nunquam consequetur finem.
Sed Parasito neque coqus est, cui irascatur, ne-
que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
de quibus deperditis grauetur; et habet omnia,
ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
sario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Ve-

9. παρὰ τῆτο] Forſan παρὰ τῆτε, adſcripſ.
Geſner.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ καὶ
τέτων καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν
ὅτι καὶ ἀρίστη δεικνύσθω, καὶ τὸτο ἔχῃ ἀπλῶς,
ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει
τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινῇ
μὲν ἐν ἀπασῶν ἔτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχ-
νης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον,
πληγὰς, ἅπερ καὶ ἐστὶν ὅς τις καὶ ἂν ἀπεύξαιτο.
ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔχει
μαθεῖν ἀνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ
ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασ-
καλῶν ἐρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπῶν,
ᾧ φθὴ σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλίαν
φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐ-
τὸς

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex
his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Su-
perest ut demonstremus, etiam esse optimam;
idque non simpliciter; sed primo quidem, com-
muniter artibus omnibus esse praestantiorē;
deinde etiam singulatim vnaquaque. Commu-
niter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars
necessario adhibet disciplinam, laborem, metum,
plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc
vero solam, ut videtur, artem discere licet sine
labore. Quis enim de coena vnquam discessit
plorans, ut quosdam de magistris videmus?
Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui
scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua
ipse

τὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισῶσιν αὐτάς, ὥς ἐνιοὶ δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ καὶ κεῖνο ἐννοήσαι τε δεῖ, ὅτι καὶ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τέτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παρασιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ἐκ ἔγραψεν ἑρθῶς, μὴ δότε. ἔτω τὸ πρῶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕψερρον τῆτο ἔχουσι μετὰ τὸ μάθεῖν, καὶ τὰς καρπὲς ἡδύς αἱ πόλιν λαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ καὶ ἔρδιος οἶμος ἐς αὐτό· ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς

απο-
ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres magistresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; dare illi cibum: non recte scripsit; ne dare.* Adeo et res et ad honorem gravis et ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim et ardua ad illam via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso discipli-

ὑπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν,
καὶ ἅμα τε ἀρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐσίν. αἱ
μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔτινές, ἀλλὰ πα-
σαι ἐπὶ μὲν τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ πα-
ράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρχά-
σθαι τῆς τέχνης. ἢ ἐκ ἐπιστῆς ὅτι ὁ μὲν γεωρ-
γὸς γεωργεῖ, ἔτι γεωργεῖν ἐνεκεν, καὶ ὁ τέκτων
τεκταίνεται, ἔτι τεκταίνεσθαι ἐνεκα· ὁ δὲ
παράσιτος, ἔτι ἕτερον μέντοι δίδωκε, ἀλλὰ τὸ
αὐτὸ καὶ ἔργον ἐσίν αὐτῷ, καὶ ἔνεκα γίγνεται;
Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε ἔδειξεν ἐσὶν ὅσις ἐκ ἐπιστά-
ται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμεναί
τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ
ἢ δύο μῶνας τῷ μηνὸς ἡμέρας ἰερὰς ἀνασχέ-
ται.

sciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum
incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non
quaedam reliquarum artium, sed vniuersae ad
sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus au-
tem statim cum incipit artem, alimenta habet.
Annon cogitas agrum coli ab agricola non agri-
culturae causa; et struere fabrum domos non
struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur
aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud,
cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: et,
qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tem-
pore ærumnabili labore fungī, vnam autem aut
duo solos in mense dies festos habere; ipsasque
cui-

αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνας
 ἑορτὰς διατελεῖσαι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται
 τότε. ὁ δὲ παρασίτος τῷ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δεκάσιν αὐτῷ εἶ-
 ναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βεβλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
 αρθεῖν, ὀλιγοσιτίας καὶ ὀλιγοποσίας χρῶνται,
 καὶ ἄπαι οἱ νοσῶντες. πολυποσίας 10) δὲ καὶ
 πολυσιτίας ἔχουσιν εὐφραίνόμενον μακθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων
 ἁδαμῶς τῷ κεντημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται. ἔτε
 γὰρ αὐλαῖν ἐν χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλειν ἀνε-
 λύρας.

viuitates, alios annuos, alios autem mensiuos
 dies festos obire, ac tunc exhilarari dici: Parasi-
 tum vero triginta mensis dies festos agere. O-
 mnes enim Decorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
 volunt, ii paucio cibo et potu vtuntur, ae-
 grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
 gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
 modo ministrare possunt artifices: neque enim ti-
 bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
 lyra,

10. πολυποσίας] Prope ad Synchysin accedit
 haec constructio ita instituenda: εὐφραίνό-
 μενον πολυπ. κ. πολυσ. ἔχ. ἔσι μακθάνειν.

Reizh.

λύρας, ἔτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππων. αὕτη δὲ ἔ-
 τως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ἔ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
 ὥς καὶ ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι
 αὐτῇ.

Καί, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
 μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
 λοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἔδεις, ἀλλ' ὥς-
 περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
 νὶ μοίρᾳ παραγίνεται.

Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
 ὀδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἢ δυνάμεθα διαπρατ-
 τεσθαι· τῷτῃ δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ
 πλέοντι.

ΤΤΧ.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
 commoda, ita non grauis artificii, vt etiam nihil
 armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
 scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
 gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
 modum poetica, auctore Socrate, ita haec diuina
 forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
 artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
 possunt; hac in via etiam et nauiganti licet vti.

Luc. Op. T. VI.

P

21. ΤΥΧΗ.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὃ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δακῶσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἐδεμιάς ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ οἱ τὰ 11) ἄλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκῶσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ ἄλλότρια λαμβάνων, καὶ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλέμενον τῆτο τῆς Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

11. τί δὲ ἔχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὲν καὶ πᾶς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel septem coniungit, δυνατώτερός με εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. Reitz.

Φιλίξ ὄνομα, ἐν ἄλλο τι εὖροις, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. "Οτι
ἐδεῖς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώτα ἀνδρωπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῆτον γενέσθαι φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλάκις
ἤκουσα τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἄτος ὁ Φί-
λος, ὅσις ἐ βέβρωκεν ἐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;
ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα
μόνον πιστὸν ἡγαμένων φίλον.

"Οτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μάθεις ἂν καὶ ἐκ τῶδ' ἐχ' ἤμισα.
τάς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐ μόνον ακοπαθεῖν-
τές,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque mediocriter familiā-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, vt particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobis-
cum, vt qui putarent videlicet solum, qui vna
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantum et sudore ex-

τες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι
καὶ ἐσῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δῆλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν
αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκείνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαι-
μονίας αὐτῆ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὀ-
μηρον ἔτε Φυτεύει χερσὶ Φυτὸν, ἔτε ἄροϊ, ἀλ-
λὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥητορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλ-
κέα ἔδεν κωλύει τὴν ἑαυτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι,
εἰάν τε πονηρὸς, εἰάν τε καὶ μωρὸς ἦ, παρσι-
τεῖν δὲ ἔδεις δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.
ΤΥΧ. Παπαῖ. οἷον χρεῖμα ἀποφαίνει τὴν παρα-
σιτικὴν· ὥς τε καὶ αὐτὸς ἤδη βέλεσθαι δοκῶ μοι
παράσιτος εἶναι ἀντὶ τῆς ὅς εἰμι.

ΠΑΡ.

ercent, sed, per Iovem, sedentes, atque stantes,
nempe velut serui artium: at Parasitus suam ar-
tem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, vt docti Homeri verbis vtat, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine et aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etli malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧΗ. Vah quam tam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδῆχθαι μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχνας παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς καθαιρῆντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γάρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὥς διὰ γενναιότητος καὶ ἐπισήμας ἀποφάνονται τινες. ἐπειδὴν γὰρ καὶ τῶν ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατῆσαν, σχολῇ ἡλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεσάτη, καθάπερ ἡ ναυσικάα τῶν θεραπευτικῶν.

Κοινῇ

26. PAR, Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim vnaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiolem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauticas, videbitur.

Κοινῇ μὲν ἔν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφέσθηκεν, αἱ δὲ ἄ. ἔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχασαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικύρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque vnum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis,

12. κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Toto hoc loco, et his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Gesner.

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ἔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατῶσιν, ἔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γάρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς ἐκῆσιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τίδή ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσας, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρας ὁρῶμεν, καὶ ἔτε τὰς ἀρχὰς ἔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγασιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖσι πολλὰς.

ΠΑΡ. cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est et eadem; et bis duo apud nos pariter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philosophias vero multas ac diuersas videmus; et neque principia omnium neque fines consentire. ΤΥΧΗ. Vera dicis. Nam vnā quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας (13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν ἔκ εἰσὶν ἀματάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων (14); μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία,

28. PAR. Verum artes reliquas, vt etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipit*que videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non vnā esse, neque magis inter se consonare, quam *diuersi* generis instrumenta *musica*? Iam vna quidem non est Philosophia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusatiuo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι ἢ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur: queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσσαν. πολλὰ δὲ
 ἔδυναντα εἶναι· ἐπειδὴ παρ' ἡ Φιλοσοφία μία.

Ομοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
 τορικῆς ταῦτα Φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς
 προκειμένῃ ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
 μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξῃ (15), ἀπόδειξις με-
 γίστη τῇ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῷτο, ἢ μία κα-
 τάλη-

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
 non possunt esse: quandoquidem una est, si est
 Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, vtrum sit Rhetorice? haec
 eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno argu-
 mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
 pugna est euntium in diuersa sententiarum, ex
 illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
 rerum natura illud, cuius una non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnam nec sibi con-
 sentientem, quam tamen oporteret vel con-
 sonantio rem esse instrumentis musicis. A-
 deoque μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μάλ-
 λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
 ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
 etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξῃ] Ad verbum, prouentus
 s. multitudinis, sectae, disciplinae, diuersa
 sentientis. De usu simili nominis Φορὰ ple-
 nissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat
 Fabric. ad S. Empir. Morb. VII, 49. Gesner.

τάληψις ἔκ ἐστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστὶ, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ ἔχ ἔτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ τὰ ταῦτα, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἔκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσδε, ἑτέρως δὲ τῆς, παρασιτεῖν. ἔδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστὶ, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τὲτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα εἰρη-
 κῆναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ Φιλο-
 σοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ἀνάγκῃ πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίης
 μὲν ἀδέποτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς
 δὲ πάμπαν ἐπιθυμήσαντες μνημονεύοντα
 Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ
 τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν
 σπαράσσοντας; ΠΑΡ. Οὐς τίνας μὲντοι, ὦ Τυ-
 χιάδῃ, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνῃ; ἀγνοεῖν
 καὶ μὲ, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς ἀσχύνῃς ἐντεῦθεν
 γιγνεμένης, ἐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
 Δί, ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ἔς τι-
 νας καὶ εὖροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
 μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
 videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
 riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
 monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
 est: Philosophiam nemo vnquam Parasitus adama-
 vit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoran-
 tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
 Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
 studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
 Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
 simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
 honos accedat. TYCH. Non, ita me Iupiter,
 Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
 sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audis-
 se eos,

μοι δοκεῖς ἀνήμερος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
τὰς ἐκείνων βίαις, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνώ-
ναι ἔς τινας λέγω, δύναμις. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι,
γῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκρεῖν τίνες εἰσίν.
ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
ὄντας ἔχι τὰς Φαύλας, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ 16),
τὰς ἀρίστους, καὶ ἔς ἡμισα οἶει.

Δίσχνης μέντοι ὁ Σωκρατικός ἔτος, ὁ τοὺς
μακρὰς καὶ ὀρεῖας διαλόγους γράψας, ἥκέ ποτε
εἰς Σικελίαν νομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναιτο,
δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ
καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνῆς, καὶ δόξας εὐδοκι-
μησέαι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν
Διону-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
mnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH.
Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint,
PAR. Ego tibi ostendam, et recensebo, eosque
non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos,
et quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille,
qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innot-
sceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur,
reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
dese-

16. ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὥς. Gesner.

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐρρω-
σθαι Φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δο-
κίμων φαίνεται σοι Φιλοσόφῳ; ΤΥΧ. Καὶ
πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτος μέντοι κατὰ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν
Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων
αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον
τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥς τε
τὰς ὀψοποιὰς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τῆτον ὁ
Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομέναις. ἔτος
μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως.
Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τῷ, καὶ ὀλί-
γας

defedit, longum valere iussis Socratis disputatio-
nibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de
nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De
nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tem-
pore versabatur Syraculis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud il-
lum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio
ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsam
quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse
artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit
et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-
ro

γας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράνῳ, τῷ πα-
ρασιτεῖν ὑπὲρ ἀφύας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀ-
θῆναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ πα-
ρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐθις δευτέρῳ σόλῳ ἐπέ-
πλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλί-
γας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ
συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοίᾳ δοκεῖ
γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων,
περὶ ταῦτα λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριζόξενος δὲ
ὁ μεσικός, πολλὰ λόγῳ ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ πα-
ράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρ-
χελάῳ μέχρι τῷ θανάτῳ παρεσίτει, καὶ Ἀνα-
ξαρχὸς Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσασαί.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa
parasitatione, quod satis ad eam ingenii non ha-
beret, excidit: atque Athenas regressus, ubi
multo se labore ad eam rem parauerat, altero cur-
su denuo nauignuit in Siciliam, coenatusque pau-
cos dies propter inscitiam excidit: similique vi-
detur illa, quae Platoni in Sicilia euenit calamita-
tas, cladi ad eandem Nicias. TYCH. Et quis,
Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alij multi, tum Aristoxenus
Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Para-
situs fuit Nelei. Iam Euripidem Archelao ad
mortem vsque parasitatum esse, et Anaxarchum
Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἡρξάτο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφες μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν 17), παρασιτία σπαδάσαντας ἔδειξα. παρασίτον δὲ ἔδεις ἔχει Φράσαι Φιλοσοφῆν ἐδελήσαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔσιν εὐδαίμων τὸ μὴ πεινᾶν, μὴ δὲ διψᾶν, μὴδὲ ῥιγᾶν, ταῦτα ἔδενι ἄλλω ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥς Φιλοσόφες μὲν ἂν τις πολλὰς καὶ ῥιγῶντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παρασίτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ
δυ-

36. Aristoteles vero inchoavit tantum; vt reli-
quas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes; ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque siti-
re, neque rigere; haec nulli adfunt alii, nisi Pa-
rasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos
et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum vero
non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed in-
felix

17. ὥσπερ ἦν] i. e. ἔφην. Cui ignota illa
Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; possis etiam
interpretari, *quantum licuit, quantum pote-
rant*, vt indicetur, non pari successu parasi-
tatos esse Philosophos, sed pro suo quemque
ingenio et facultate. *Gesner.*

δυσυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ τέτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας ταύτας ὁποιοὶ τινὲς εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκῇ, σκοπώμεθα τὸν τῷ πολέμῳ καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἴεν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae utilissimi.
TYCH.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. *Reitz.*

νῆ·τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἄμειπριον ἀγῶνα κατ-
αγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ
κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμε-
νος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ
τὸ πρῶμά σοι δακῇ χλεύης ἄξιον, Φέρε προ-
τυπωσώμεθα. παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἐγγέλθαι μὲν
αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολε-
μίας, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίστασθαι, καὶ μὴ περισ-
ρᾶν ἔξω δεηκμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παρ-
αγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τὰς ἐν
ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας, ἐν δὲ δὴ τέ-
ταις, Φιλοσόφας τινάς, καὶ ξήτορας, καὶ πα-
ρασίτας. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocre certamen virorum
denuncias! et olim intra me rideo equidem, qua-
lis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Vt igitur non nimis admireris, nec
ludibrio tibi digna res videatur, age apud ani-
mum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito,
hostes irruptionem in patriam nostram fecisse,
necessitatem autem postulare, vt contra ipsos
erumpamus, nec agros vastari extra patiamur:
imperatorem ad numeros vocare, quicumque mi-
litari sunt aetate, et venire sane reliquos, in his
vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras,
et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Opor-

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλιζέσθαι, γυμνεύ-
 οθαι πρότερον. θεῶ δὴ τὰς ἀνδρας, ὡς γεν-
 ναῖς, καθ' ἑκάστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα·
 τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἐν λε-
 πτάς καὶ ὡχρεὰς πεφρικότας; ὥσπερ ἤδη τραυ-
 ματίας παρεκμένεις. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
 σφιδαίαν, καὶ ὀδισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύμα-
 τα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρεν ἀν-
 θρώπους ὥσπερ ἐκείνας τινός δεομένους ἀναλήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν παράσιτον, ὁ-
 ποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὃ μὲν τὸ σῶμα
 πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔμelas
 δέ, ἔδδ' λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δέλω
 προσ-

tet enim, qui armandi sunt, primum nudari.
 Inspice vero viros, o bone, singulatim, et pró-
 ba corpora. Quosdam igitur illorum prae indi-
 gentia videbis tenues et pallidos horridosque,
 quasi iam saucios *in acie* relictos. Certamen qui-
 dem, et pugnam statariam, et impressionem, et
 puluerem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit
 dicere, perferre posse homines, quales illi sunt,
 re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* trans-
 gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste
 multum primo corporis habet, et colore est iu-
 cundo, neque niger neque albus, quorum alto-
 rum mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde
 animo-

προσέειπεν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων,
 ὅπως ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. ἔ γάρ καλὸν
 δεδοκὸτα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέ-
 ρειν. ἄρ' ἔχ' ὁ τοιαῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ
 ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;
 Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰνάζειν ἔχοντας αὐτῶν
 παραδείγματα; ἀπλῶς γάρ εἰπεῖν, ἐν πολέ-
 μῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ
 μὲν εὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῶν τειχέων προελ-
 θεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο,
 φημί τῷτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσρέφειν.
 ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ εὐδὲν ὑπὲρ
 σχιῆ μέτριον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ἄμωρ. τῶν
 μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ἔχ' ὅπως εἰς πό-
 λεμον

animosus, vultu, vt nos, minaci, et sanguine
 repleto: non enim honestum est oculum timidum
 et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis
 et pulcher fuerit dum viuet miles, et pulcher, si
 pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere,
 cum iplarum rerum habeamus exempla? Vt enim
 simpliciter dicam, in bello, quicumque vsquam
 fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra
 muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam
 coactus in aciem prodit, hunc aio ordinibus de-
 fertis refugisse. ΤΥΧ. Vt mira omnia, et
 mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico.
 B Rhetoribus ergo. Isocrates tantum abest, vt
 in

λεμον ἐξῆλθέ' ὅτε, ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ δικαστήριον
 ἀνέβη, διὰ δειλῶν, οἶμαι, ὅτι ἐδὲ τὴν Φωνὴν
 διὰ τῆτο ἔχε. τί ἔτι; ἔχῃ Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέας εὐθύς τῇ
 καταγγελίᾳ τῷ Φιλίππῳ πολέμῳ, τὴν πόλιν
 πρᾶδασαν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διατάσσαν Ἀθηναίων ἀεὶ τὰ ἐκείνῃ πολιτευό-
 μενοι, ὡς εἴγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμει, κακείνος ἐν αὐτοῖς ἦν Φίλος. ὁ
 Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκᾶργος,
 οἳ γε δοκῶντες ἀνδρείοτεροι, καὶ ταῖς ἐκκλη-
 σίαις ἀεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φι-
 λίππῳ, τί παρὰ ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῇ
 πρὸς

in praelium progressus nunquam fit, ut neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato statim Phi-
 lippi bello, et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-
 nus

πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυ-
κῦργος ἐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν
μικρὸν ἐξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντει-
χίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκημένοι,
γνωμίδι καὶ προβλευματίᾳ σφηντιθέντες. ὁ
δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτί λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδό-
νων ὁλοθρος, ὅθεν ἐδὲ ἀνδράποδον πρίατο τίς
ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν
εἰς χεῖρας, εἴψας τὴν ἀσπίδα ἐφευγεν. ἢ ἐδέ-
πω ταῦτα πρότερον διήκας ἐδενός, πάνυ γνώ-
ριμα ὄντα, ἀχ' ὅπως Ἀθηναίσις, ἀλλὰ Θραξί
καὶ Σκυθαῖς, ἅθεν ἐκεῖνο τὸ κάταρμα ἦν.

ΤΤΧ.

nus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyper-
ides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne
caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed
post moenia desidentes, domi suae iam oblecti,
sententias quasdam et consultatiunculas compo-
nebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo
dictitaret in concionibus, Philippus ille Macedo-
num perniciēs, a quo neque fortissimum quis erat;
progredi ausus in Boeotiam antequam committe-
rentur acies, et ventum ad manus esset, abiecto
clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam
audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus,
sed Thracibus ac Scythis, unde purga-
mentum illud fuit?

ΤΤΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι μὲν ῥή-
τορες, καὶ λόγας λέγειν ἡσκηότες, ἀρετὴν δὲ
ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γάρ
δὴ τέττας ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι. ΠΑΡ.
Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρείας
ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ
τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶν μᾶλλον τῶν ῥητόρων
Φανῶνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκό-
πει δὴ ἔτω. πρῶτον μὲν, ἐκ ἔσιν ὅσις εἰπεῖν
ἔχοι Φιλοσόφων ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα.
ἦτοι γὰρ ἂν ὅλως ἐσφατεύσαιτο, ἢ εἴπερ ἐσφα-
τεύσαντο, πάντες ἐφυγον. Ἀντισθένης μὲν
ἂν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ
Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
πᾶς

43. TYCH. Noui ista. Sed hi Rhetores, et
verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item.
Quid vero ais de Philosophis? neque enim sanq
habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.
PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine dis-
putantes quotidie, et virtutis nomen conterentes,
multo etiam timidiore oratoribus appropinquat
mollioresque. Considera vero ita. Primo non
est, qui nominare queat Philosophum in proelio
mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes qui-
dem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato,
et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
ne

παρ' ἑτοῦς ὁ ὄμιλος, ἔτε εἶδαν παράταξιν, μένος
 δὲ πολμήσας 19) ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
 μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύ-
 γων

ne viderunt quidem aciem. Solum vero ausus pro-
 gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4

a Par-

19. Μόνος δὲ πολμήσας] Locus classicus de
 militia Socratis in *Platonis* Apol. p. 363.
 ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, ἃς ὑμεῖς
 εἴλεσθε ἄρχειν μὲ, — τότε μὲν ἔ' ἐκείνοι
 ἔταττον, ἐμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλοις τις, ἐκιν-
 δύνευον ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
 minus quam *Lucianus* deridet, et mendacii
 Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare
 refutatus a *Casaubono*: add. *Periz.* ad *Aelian.*
V. H. 3, 17. *Plutarch.* in *Alcibiad.* p. 355.
Ed. Steph. *Menag.* ad *Diog. Laert.* 2, 22.
 Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
 bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quenam
 fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates
 affuit? Lege τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laertii* l. c. ipse quo-
 que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
 Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
 Φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei Spartani
 militis mentio, quam cum hac fuga con-
 necit *Lucianus*. Ad Delium vero non con-
 tra Spartanos, sed contra Thebanos pugna-
 tum, constat. Similis ratio poterat etiam
 impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-
 spice-

γων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυ-

a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ^{εἰς} ab-
didit.

spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, vbi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quia erat, cum feruari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum vnum Socratis factum, relatum a *Diod. Sic.* XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conueniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph. Neph.* 322. et *Meurs.* Rel. Att. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab vrbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit *Wass.* in Add. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem Parnes extra dubitationem collocat *Palmer.* emendationem. Nam diserte *Thucyd.* l. c. et *Plutarch.* de Daemon. Socr. p. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *Gesner.*

ρεῖα παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ
 αἰσιότερον εἶδαι μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθε-
 ζόμενον ὠραίζειν 21), καὶ σοφισματῖα προβαλ-
 λειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
 χεσθαι. ΤΥΧ. ὦ γενναῖα, ταῦτα μὲν ἤδη
 καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, εἰ, μὰ Δία, σκώπτειν
 αὐτὰς

didit. Multo enim illi videbatur urbanius seden-
 tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere,
 et argutiolas obficere in quos incideret, quam
 cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir opti-
 me, ista iam ex aliis quoque audiui, non pro-
 fecto

Q 5

21. ὠραίζειν] Cogitabam olim παιζειν ludere
 cum pueris. sed postea in MS. deprehendi ve-
 ram scripturam, ἀορίζειν, sed scribendum
 ὀαρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata
 figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
 ερασίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de
 colloquio amatorio. Hinc ὀαρισὺς est blan-
 dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
 mos virorum; et Etymol. M. exponit ὀμολία
 παρασκευασίην. Significat Lucianus, So-
 cratem in palæstra non de virtute disputasse
 cum ephēbis, sed colloquia habuisse plena
 amoris et blanditiarum. Gracuius. Parum
 abest quin recipiam emendationem Græuii;
 vulgata minus placet: adscripserat etiam
 Gesner. ὀαρίζειν, et in versione eo adlusit.
 Reitz.

αὐτὰς καὶ ἐνειδίζειν βελομένων· ὥς ἐδὲν τι μοι
δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτῇ τέχνῃ καταψεύ-
δεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσι-
τον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε 22),
καὶ εἰ ἔλως λήγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότῃς,
ἄδεις ἀνήκοος Ὀμήρῳ, ἔδ' ἂν πάμπαν-ιδιώτης
τύχῃ, ὅς τις ἐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τὰς ἀρί-
στες τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὁ γὰρ
Νέστωρ ἐκεῖνος, ἔ' ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῇ τῇ βασιλείῳ παράσιτος
ἦν, καὶ ἔτε τὸν Ἀχιλλεῖα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ
ἦν

fecto irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus in
bello qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quilibet Parasitus fuisse dicatur?
ΠΑΡ. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
diuit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, ne-
mo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsum Parasitus Regis fuit: et neque Achillem, qui
cum

22. καὶ λέγε] Mallem καὶ εἰπεῖν, cum Gesne-
ro. Nam nexus Φέρε καὶ σὺ λέγε melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Rhenz.

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
 ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα ὃ Ἀγαμέ-
 μνων ἔτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν
 Νέστορα. ἔδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέ-
 σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' αὖ
 ἐκλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιόντας ἱποῖος ἦν ἔ-
 τος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρον ὢν, στρατιώτας
 εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὸς ἐγγό-
 νον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταναι. ἔ-
 πω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἀν-
 δρῇ τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
 Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὥνπερ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
 mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
 Aiace[m] Agamemnon ita laudatque et admiratur,
 velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi
 contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
 illi futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales,
 qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
 habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
 situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Iste quidem ipse etiam noui;
 nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
 duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. ΠΑΡ.
 Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
 ipse

ὥνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενεῆ λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

τὸν δὲ πλέον δέπας αἰεὶ

Ἔσῃχ' ὥσπερ ἔμοι, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνιέγῃ
ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, ἔχ
ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐστίκει τῷ
Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ'
ὅτι αὐτῷ δι' ὅλη τῇ βίῃ μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπ-
ῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἔχ' ὥσπερ τοῖς λοι-
ποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλ-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ κελῶς ἐμο-
νομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον
ἄγον, Φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιώθεντα ὑψὲ τῇ
παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνῃ· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ ὁ
Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pugnantī et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non vt reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur, Aiacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, Ad diuum, ait, Agamemnona ducunt, honoris causa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant

Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδοίπνεν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. εἰ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἀρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἀνωθεν ἐπὶ Κακῆος καὶ Ἑξαδίου δοκεῖ δὲ ἐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὐτοσί μὲν γυναιῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς εἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδη, ἐχί καὶ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα ἁδενὲς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, ἔτε τὴν ψυχὴν, ἔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ ἐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς

bant cum Rege quotidie, vt ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus

τοῖς ἔργοις αὐτῆ χεῖρω εἶναι τὸν τε γὰρ Ἑκτό-
 ρα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ τὰς ναυὸν
 εἰσὼ μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτε-
 σίλαα ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβησε. καίτοι ἔπε-
 βάτευον αὐτῆς ἔχ' οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
 Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης
 ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
 κτενε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρ-
 πηδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
 χιλλεύῳ. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχ' τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
 ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεύς ἀπέκτεινεν,
 εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ πα-
 ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν
 δὲ Φωνᾶς ἀφῆκεν, ἔχ' οἷας ὁ γενναῖότατος Ἑ-
 κτωρ

ribus illius intelligere mihi videor. Hectorem
 enim perruptis portis, ad naues intra vallum pu-
 gnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ar-
 dentem restinxit: licet vectores in ea essent non
 viliissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii,
 miles alter egregius, alter sagittator: ac barbaro-
 rum quidem interfecit multos, in his vero etiam
 Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achilles: nec
 sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achil-
 les interfecerit solus solus, et ipsum Achillem
 Paris; Parasitum vero Deus, et homines duos
 Moriensque voces edidit, non quales Hector for-
 tissimus,

κτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα 23), καὶ ἰκα-
τεῶν ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῷ τοῖς οἰκέτοισι ἀποδο-
θῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΤΧ.
Τίνας δὲ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοῖς τοι δ' εἶπερ μοι ἐέκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἀν' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὲρ δαρι-
δαμέντες.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ Φίλος,
ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως,
παρῶ λέγων. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδε, τὸν
Πάτρο-

tissimus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
cavit, ut cadaver suum reddatur fuis; sed quales
conuenit emittere Parasitum. ΤΥΧΗ. Quae
ergo? ΠΑΡ.

*Viginti tales si me contra arma tulissent,
Vnusquisque meum domitus iacuisset ab hasta.*

47. ΤΥΧΗ. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
dicere. ΠΑΡ. Ipsum, Tychiade, Patroclum
prae-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] Euripid. cum
accusat. fere semper, Hecub. 339. προσπι-
πτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. ib.
737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
προσπίπτεις. Sic προσπιτυῖσ' ἐμὸν γόνυ.
Suppl. vi. 10. eadem ellipsi τῷ πρὸς. Nam
ibid. vi. 43. πρὸς γόνυ πίπτεσσα τὸ σὲν.
Reitz.

Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρα-
 ῥομαί. ΤΥΧΗ. Θαυμάσια λέγεις. ΠΑΡ. Ἄσπε-
 τοῖνυν αὐτῶν γὰρ ἐκῶν.

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅς ἐστιν, Ἀ-
 χilleu,

Ἄλλ' ὁμῶς ἐστράφημεν ἐκ ὑμετέροισι δό-
 μοις.

καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με θεράμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς.

Ἐτρεφεῖν ἐνδωκέως, καὶ ἀπὸ θεράποντ' ἀνά-
 μνην,

τεχέσι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν Φίλον
 ἐβέλτετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, ἀνὰ αὐτὸν
 ἐνάμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πά-
 τροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει θεράποντας, εἰ
 μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους· τοὺς

para-
 praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

ΤΥΧΗ. Mira narras. ΠΑΡ. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa re-
 conde,

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.
 Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Pelcus.

Et studiose alacris, iussisque tibi esse ministrum:
 hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset
 dicere Patroclum, non nominasset Ministrum;
 liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Mi-
 nistros, nisi hos qui neque serui essent, neque
 amici,

παρασίτης δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῷ Ἰ-
δομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ἔτι
οἶμαι, καλεσμένων τότε τῶν παρασίτων. σκό-
πει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς
ἔντα υἱόν, καὶ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀργεῖον
Μηριόνην δὲ τὸν παρὰ σάκτον αὐτῷ.

Τί δὲ ἐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ
πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης Φησί, παράσιτος ἦν
Ἀρμόδιος; τί δὲ; ἐχὶ καὶ ἐρασῆς; ἐπιεικῶς γὰρ
οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασά τῶν τρεφόντων εἰσίν.
ἔτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων
πόλιν τυραννεμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 24)

καὶ

amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Me-
rionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tam vocarentur Parasiti. Vidē
autem, quam hic etiam Idomeneum, Iouis qui
filius esset, non dignetur vocare *Marti aequipa-
randum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius
homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus
erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam
amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem et-
iam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus
Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppres-
sam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat ae-

neus

24. ἀφείλετο] Quum proprie *abstrahere ali-*
quem significet, et privationi bonorum et
honorum plerumque iungatur, mirum vi-

καὶ νῦν ἔθηκε χαλκῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ἔτοι μὲν δὴ, τοιοῦδε ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινι εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; ἄχι πρῶτον μὲν ὁ τοιῆτος ἀριστοποιησάμενος ἔχεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἔ γάρ ἄλλ' ἐν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί Φησιν ἐσιάσει, καὶ εὐθύς 25) αἶμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὅν ἄλλοι στρατιῶ-
ται

neus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Vlysses aequum esse censeret? Etenim quem in praelio pugnare iubet, cum etiam excipiet epulis, et si statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii praemetu,

deatur hic adiungi contrario. Sed quum velit ereptam civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic eripere ex periculo signif. ap. *Aelian.* XI, 6. ἀφείλοντο αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. *Reitz.*

25. καὶ εὐθύς] Leg. καὶν εὐθύς. *Guier.* Idque reciperem, si vel una Ed. praeciret. Et parum absuit quin vel iis inuitis sic dedissem. *Reitz.*

ται χρόνον ὑπὸ δέας ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμίζει·
τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ
τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τᾷ πολέμῳ, τρέμει, ἔπος
δὲ ἐσθίει τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ
μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται·
ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεν ὑποτέτακται τῷ
παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Λίας τὸν
Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βα-
κῶν ἀφισμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τᾷτον σιά-
πει. βέλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτὸν·

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, ἐκ
ἂν ἐπ' αὐτῷ δῆπερ ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης
αἰσχυθεῖη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ
ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· οἷς ἀξίον γε
Φιλο-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, tho-
racem induit alius, alius ipsa belli metueda su-
spicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu
cibum capit, et post egressionem in primis statim
pugnam capeffit: sed qui illum alit, altero stat
ordine post Parasitum, quem ille vt Teucrum
Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo
nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc
potius quam se seruare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus,
non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis,
neque militem pudeat, magni nempe corporis,
et sicut in conuiuio pulchre iacentis. Et operae

Φιλοσόφῃ νεκρὸν ἰδεῖν τέτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἀνδρωπον. τίς ἂν καταφρονήσῃς ταύτης τῆς πόλεως, τὰς ὑπασπιστὰς αὐτῆς ἔτῳ κακοδαίμονας ὄρῳ; τίς δὲ ἂν εἰκάσαι χλωρὰς καὶ κομήτας ὄρῳ ἀνδρωπίσκας κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορῆσαν συμμάχων, τὰς ἐν τῇ εἰρητῇ κακέργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ Φιλοσοφίας, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πόλεμος. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐπὼ ξυνήμι ὅ τι τέτῳ
 πως

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat pallidos et comatos homunciones si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales quidem in bello ad Philosophos et oratores comparati sunt Parasiti.

§1. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. ΤΥΧ. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit

πως βέλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν
 ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυ-
 μνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε
 φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.
 ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ
 δικαστήρια ἔπαρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκο-
 φάντας πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσ-
 ἤκει, καὶ ὅτι ἔδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τέτοις
 γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνά-
 σια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μέ-
 νος ἔτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ
 ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτῃ τῷ
 σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τέτων ἐφθείς, ἐκ
 αἰσχύνῃ τῇ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρη-
 μίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσαίῃ θηρίον ὁμόσειόν
 ὃ δὲ

velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur
 forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et
 venationes, et coenationes, loca vrbis dixerim?
 TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in
 forum quidem et ad iudicia non accedit, quod,
 puto, sycophantis omnia illa loca magis conue-
 niunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet.
 At Palaestras et gymnasia, et convivia persequi-
 tur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in
 palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Pa-
 rasiti corpore conferri meretur? aut quis horum
 in gymnasio visus, non dedecus potius loci est?
 Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-
 rentem

ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἑλαφός, ἔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τὰς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ ᾗ συμπασίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιοτο παρασίτῳ, ἦτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίουσι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφραίνει τὰς συμπότας; πότερόν ποτε ἔτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἀνδρῶπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὄρῳν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἔχῃ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμπασίῳ Φιλόσοφος τοιῶτόν εἶναι, οἷον ἐν βελανείῳ κύων.

Φέρε

rentem feram: at Parasitus inuadentes manet, et facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: et neque ceruus illum neque horridus aper percellit: sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In conuiuio autem Parasito quis certare audeat, siue iocanti siue edenti? Vter magis exhilarare conuiuias poterit? hic ne tandem canens et diæteria iaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad conuiuium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βα-
δίζωμεν τὸν βίον τῷ παρασίτῃ, σιοπῆντες ἅμα,
καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ 26). πρῶτον τοίνυν
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον αἰὶ δόξης κατα-
φρονῶντα, καὶ ἑδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρω-
ποι οἶοντα. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους
εὗροι τις ἂν, ἔτινας, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφῃ
καὶ δόξης τριβέντας. καὶ ἔδὲ δόξης μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὃ τὰτ' αἰσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίᾳ. καὶ ὁ
μὲν παράσιτος ἔτις ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἐκ
ἂν τις ἔδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας
ἀμε-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
Parasiti veniamus, ita ut istorum simul vitam in-
spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasitum
gloriae contemptorem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri, et
non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
affectus est, ut vix aliquis sparfos per litora cal-
R 4 culos

26. ἐκείνῳ] ἐκείνων conficiebat Gesu. Nimi-
rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
paratum est parasitos. Verum quum τὸν
βίον παρασίτῃ praemittatur, recte procedit,
se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Reitz.

ἀμειλὲς ἔχοι, καὶ ἔδεν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τῷ πυρρός. οἳ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἔτι διακίονται κακοδαιμόνως, ὥς τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίμωντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροισι ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττεται τὰς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τῷ βασιλέως ὑπὲρ τῷ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αὐτῷ, καὶ ἐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τῷτο ἀποδῆμῃ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ ἔδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὐροῖς

culos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munerum damnatus sit: alius mercedem argutiarum a discipulis exigit; alius pro suo conuictu mercedem a rege et ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Inue-

Εὐροῖς δ' ἂν ἔ μόνον ταῦτα περὶ τέτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος ἔξω τῶν ἐστὶν ἀπάντων· ἔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ἔτι ἐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖη. καὶ εἰ ἀγανακτήσεις δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, ἐδὲ σκυθρωπὸν ἐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς συνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἡκιστα πάντων, τῷ το τῆς τέχνης παρασκευασθῆς αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτῳ λυπηθεῖη. ἔτε γὰρ χρήματά ἐστὶν αὐτῷ, ἔτε οἶκος, ἔτε οἰκέτης, ἔτε γυνή, ἔτε παῖδες, ὧν διαφθοραμένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτά,

53. Inuenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, et iras, et inuidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque feruus, neque vxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici,

R 5

qui

αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) ἐπιθυμεῖ δὲ
ἤτε δόξης, ἢτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου
τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰμός γε ἐνδεία τρο-
φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ
Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἔδδ' ἀπασιτός ἐστιν ἔτος,
ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. ἔδδ' γὰρ ἀνδρείος ἀπορία
ἀπορία ἐστὶν ἀνδρείος, ἔδδ' Φρόνιμος ἀπορία Φρε-
νῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε ἔτε ἀπασιτός ἂν
εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν
ὄντος, ἢ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ, ὁ ἀνδρείος, ἄλ-
λως ἢ παρσία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος
παρσία Φρονήσεως, καὶ ὁ ἀπασιτός δὲ παρ-
σία τοῦ παρασιτεῖν ἀπασιτός ἐστὶ. ὡς εἶγε
τῆτο

qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant
interire. Sed neque gloriae cupidus est neque
opum, neque formosi cuiusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria
angi illum probabile est. PAR. Ignoras, Ty-
chiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui
indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo
fortitudo, fortis est, neque prudens, cum desti-
tuitur prudentia, est prudens. Alioquin enim
neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui
non est. Si vero fortis non aliter quam praesente
fortitudine, et prudens prudentia praesente; et-
iam Parasitus praesente parasitandi facultate Paras-
tus

τᾷτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, παρὶ ἄλλου τινός, καὶ
ἐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκ ἔνδε-
ποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοι-
κέν· ὥς ἔτ' ἐπὶ τᾷτῳ, ἔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ
λυπηθεῖη αὐν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὅμαρ φιλόσοφοι, καὶ ῥη-
τορες φοβῶνται μάλιστα· τὰς γέ τοι πλείους
αὐτῶν εὖροι τις αὖ μετὰ ξύλου προϊόντας· ἐκ
αὐτῶν δὴ πε, οἱ μὴ ἐφοβῶντο, ὥπλισμένους, καὶ
τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας,
μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβηλεύσειεν αὐτοῖς δειδιό-
τας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθῃσιν·
εἰκὴ καὶ τᾷτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη.
γενομένη δὲ ψόφου νύκτωρ, εἰδέν τι μᾶλλον θο-
ρυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας
δε

tus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de
alio, nec iam de parasito, quaeramus. ΤΥΧΗ:
Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasiti-
tus? ΠΑΡ. Sic videtur. Itaque neque hac re,
neque alia vlla est ut doleat.

55. Iam Philosophi simul omnes et Rhetores
maxime timent. Plerosque certe illorum cum claua
prodire videas, non armatos nempe, nisi metue-
rent: etiam ianuam firmiter occludere, timentes
igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam
obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur
a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihil
mouetur magis, quam si non ortus esset. Et si
per

δὲ ἀπὶ ὧν, ἄνευ ξίφους ὁδύει, φοβεῖται γὰρ ἔ-
δὲν ὑδάμῃ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ,
κένους ὄντος δεινῆς, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα
μὲν γὰρ ἔχουσιν, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπλέοντες, καὶ
ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτε μάντοι ἔδεις ἔχοι κατηγορεῖσαι μοι-
χείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα
ἁπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιῶτος ἔκ ἂν εἴη παράσιτος,
ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥς' εἰ μοιχεύσας
τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ νόμα μετα-
λαμβάνει τῷ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός,
καὶ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ Φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕ-
τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὰ
μὲν τῷτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
δὲ

per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil
enim usquam metuit. Philosophos autem saepe
ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset
metuendum. Clavas enim habent, etiam cum
in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut
de vi, aut raptus, aut cuiuscumque simpliciter
criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit,
sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
terium committat, simul cum iniuria nomen et-
iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus
non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut impro-
bus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commit-
tat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod
com-

δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων ἄφθονα ἔ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτης ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Δημοσθένης, καὶ τῶν πλείων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρσιῖται δὲ ἐκ ἑστὶν ἀπολογία, ἐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τῷ παρασίτῃ κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν Φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος Φαυλότερος; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν τέναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. Φιλοσόφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείους, κακὰς

commisit, fuscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis nouimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beator. Philosophos enim nouimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios

κακὸς κακῶς ἀποθάνοντας, τὰς μὲν ἐν καταδίκῃς ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἄπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχερίας 27) Φθινύσαντας 28), τὰς δὲ Φυγίντας. παρασίτη δὲ θάνατον ἔδειξ ἔχει τριᾶτον· εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαμονέστατον, Φαγόντος καὶ πίνοντος. εἰ δέ τις καὶ δοκῇ βιάσθαι τετελευτηθήσασθαι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημήληται σοὶ τὰ πρὸς τὰς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου.
λοιπὸν

alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσχερίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus.
la Croze.

28. Φθινύσαντας] Gesner. em. Φθινύσαντας. Recte; nam Φθινύω ignoro. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniat. Reitz.

λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα
 τῷ τρέφοντι, περὶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκᾷσιν ὥσπερ εὐεργετᾶντες καὶ χαρίζομε-
 νοι τρέφειν αὐτὰς οἱ πλέσιοι, καὶ εἶναι τῷτο
 αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἡλθιά
 γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι
 γινώσκειν ὅτι πλέσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγῃ
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ
 πρεϊῶν ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσ-
 περ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ
 ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλά-
 ρων, ἔτω καὶ πλέσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλέ-
 σιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτῶν· τὸν δὲ παράσιτον
 πλέσιος ἐδέετο κοσμεῖ.

Ἄλ-
 est vt dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. ΠΑΡ. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, pauperem esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contemptior,
 et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 autem diues ornat nunquam.

Ἄλλως τε εἰδὲ ὄνειδος αὐτῷ εἶναι, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χεῖροναι. ὅπως γε μὴν τῷ πλεσίῳ τῆτο λισιτελής ἐσι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον; ὦγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῆ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τέττε δορυφορίας ὑπάρχει. ἔτε γὰρ μάχη ἐραδίως ἂν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλεσίῳ, τῆτον ὁρῶν παρεσῶτα· ἀλλ' εἰδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ εἰδείς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβελῦσαι τινί, τέττε προσεθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥςτε ὁ πλέσιος ἔχι κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῆ παρασίττε σώζεται. ἔτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοσοφίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ

59. Alioquin nec probum illi est, vt tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorē; cum diuiti hoc vtile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis inuadat diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque diues non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adco Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in eden-

τῷ πλεσίῳ Φαρῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑπερήσας ἑδὲν τῆς σεαυτῆ τέχνης, ἔχα ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γυγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἀριστα οἶσι. Φέρε γὰρ, τὴν σίτον οἱ παλαιοὶ τί καλεῖσσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἔχει τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν

edendo diuiti nihil concesserit, verum etiam in conuictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque vlla in re artem tuam destituisse, non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest vt audiam an non ipsam Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsum an satis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud?

περὶ ὅτι ἐν ἄλλο ἐστὶ. TTX. Τῷ πο. γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Ψῆς δὴ πάλιν ἀπεκρίναί μοι, πότε-
ρον σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ περὶ κεραιῶν ἀμ-
φοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἐλθῶ, ἢ γὰρ τὸ πλεῖον
ἢ τὸ παραπλεῖν 29); TTX. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.
ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe vide-
tur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde:
vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propositis
duobus elegeris, *nauigare ne an iuxta nauigare.*

TYCH. Equidem iuxta nauigare. PAR. Quid
vero,

29. παραπλεῖν] In vniuersum non facile est
ea loca conuertere, in quibus verborum lu-
sus inest. Hic etiam *παρά* praepositio diffi-
cultatem aliquam habet, quae non *societa-
tem* modo, sed excessum etiam et *superatio-
nem*, interdum etiam *vizium occultum* in com-
positione notet; quae forte in *παρασίτη*
appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit
qui cum aliis, quibus *obrepit*, largius capi-
diusque caeteris, cibum capit. Sed cum
in primis tamen ad *cibi societatem* respicia-
tur, quorsum etiam illi Solonis *παρασίτοι*,
atque *Phœbi Parasiti* pertinent; malui in
caeteris compositis quoque huius praecipue
significationis rationem habere. *Gesner.*

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΤΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἰππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΤΧ. Τὸ παρ-
 ἰππεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΤΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ὁμοίως ἔθ' ἐλοιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὸ παρασιτεῖν. ΤΤΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ
 σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐῷς
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ
 δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθρόνως, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, *cumque* ne an *iuxta currere*? TYCH.
Iuxta currere. PAR. Quid vero, *equitare* ne an
iuxta equitare? TYCH. *Iuxta equitare.* PAR.
 Quid autem, *Iaculari*, an *iuxta iaculari*? TYCH.
Iuxta iaculari. PAR. Nonne ergo similiter et-
 iam malis *iuxta edere*, cum aliis (hoc enim est
 parasitari) quam *edere simpliciter*? TYCH.
 Necessè est tibi assentiri. Atque in posterum
 ego tibi, ut pueri, mane veniam et post pran-
 dium, discendae huius artis causa. Aequum
 autem est, ut eam tu me sine invidia doceas,
 quandoquidem primus ego tibi sum discipulus.
 Aiunt vero a matribus etiam magis amari primo-
 genitos.

Ἀνάχαρσις, ἥ περὶ γυμνασίων

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ANACH. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἐ-
νεκα οἱ νέοι ποιῶσιν; εἰ μὲν αὖ-
τῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν,
οἱ δὲ ἀγχασι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ
συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες.
καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων
γάρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μά-
κα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει.
μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσι τε
ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέταπα συνα-
ράττε-

Anacharsis siue de Exercitationibus
(vulgo de *Gymnasiis*.)

Anacharsis et Solon.

ANACH. Ista vero, Solon, apud vos iuuenes
cuius rei gratia faciunt? Alii com-
plexi se inuicem alter alterum supplantant: alii
angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mu-
tuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio
cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se
vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum
plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu,
trudunt se inuicem pronis capitibus, et frontibus
arie-

ῥάττεσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
ἐκινεοσί τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς
τὸ ἑδάφος· εἰτ' ἐκκαταστραφὼν, ἀνακύπτειν
ἐκ ἐξ, συνωδῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ
ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστή-
ρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαμῶ, ἀγχε-
ᾶθλιον· ὁ δὲ παρὰ κροτῇ ἐς τὰς ἰάμον, ἰκτεύων
οἶμα, ὥς μὴ τέλεον ἀποπυγείη. καὶ εἰς τῇ
ἐλαίᾳ ἔθηκε φρίδαντα, καὶ μόλυνεσθαι, ἀλλ'
ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῇ βορβόρῃ ἀνα-
πλησθέντες, ἐν ἰδρώτι ἄμα πολλῷ, γέλατα
ἑμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ αἰνέτη χέλυες ἐκ τῶν
χειρῶν διαλισθαίνοντες.

"Ετε-

arietum instar concurrent. Et ubi ecce iste al-
terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non finit,
contraditque deorsum in lutum. Tandem vero
jam cruribus suis illius ventrem complexus, suo-
que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces
sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa par-
cunt, quo minus inquinentur, sed deterfo vn-
guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
diffluentes, risum mihi quidem praebent, anguil-
larum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἄλλοι δὲ ἐν τῷ αἰθρῷ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ
 τῆτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ ἕται γὰρ, ἀλλὰ ψάμ-
 μον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγ-
 ρατι πᾶττεσύν τε ἀλλήλας, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες
 ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δάην, ὡς
 ἀφικτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπληρεῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρέσεως, καὶ βεβαί-
 ούραν ἐν ξηρῷ παρσχεύεω τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοσάδην πεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παί-
 σιν ἀλλήλας προσπύσσοντες, καὶ λακτίζουσιν. ἕ-
 τοσὶ γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας ἐοικέν ἀποπτύσειν ὁ
 κακοδαίμων· ἕτως αἷματος αὐτοῦ καὶ ψάμμου
 ἀναπέπλησαι τὸ σῶμα, πῦξ ὡς ὀρεῖς παταχ-
 θέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' εἰδὲ ὁ ἀρχὼν ἕτοσι
 διίση-

2. Alii in subduali aulæ idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed arenam istam profundam
 substratam habentes in cauea, conspergunt se in-
 vicem, et sponte sua puluere se, gallorum gal-
 linaceorum instar, adcumulant; puto, vt minus
 inter complectendum elabi possint, lubricitatem
 illam auferente arena, et firmitorem praestante in
 sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus
 se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo mi-
 ser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine
 illi atque arena os oppletum est, pugno, vt vi-
 des, mala illi percussa. Sed neque iste prae-
 stus

διίσησιν αὐτάς, καὶ λύσει τὴν μάχην· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶν εἶναι.

Τὸ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγχοῦσι, καὶ ἀναπιδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλοόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα.

Ταῦτα ἐν ἐθέλω εἰδέναι τίνας ἀγαθῶν ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἐμοὶ γε μανία μᾶλλον ἐρπέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκ ἔσιν ὅσις ἂν ῥαδίως μεταστέσειέ με ὡς ἔπαρπαλισιν αἱ ταῦτα δεῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ ἐκίτως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ
πάμ-

Atus illos separat, aut pugnam soluit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, et qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent; et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et iactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono fit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui faciat hoc mihi eripiat, non infans qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi
S 4 sint,

πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθνῶν ἀποδόντα, κα-
 θάπερ καὶ ἡμῶν παλλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
 ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶ-
 ναι δοξάντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
 γαή αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γὰρ ἐ-
 γὼς μανία τὰ γιγνόμενά ἐσιν, εἰδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
 ται παίεσιν ἀδελῆας, καὶ κυλίσσιν ἐν τῷ πληῶ,
 ἢ ἐτιπάττεσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
 ἐκ αἰτερεῖ τοῦ πρᾶγμα, καὶ ἀκμήν ἐ μικρὸν ἐπ-
 ἄγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδοιαστρείης, ὥσπερ
 οἷμά σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, ἐκ εἰς μακρὰν
 εἰς καὶ αὐτὸς ἐστὶ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκαλι-
 μένων. ἔτιω σοὶ τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ
 λυσιτε-

sint, et multum, a Scythicis moribus abhorren-
 tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
 sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
 videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu
 iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
 optime, non fuit furor, quae fiunt, neque in-
 iuriae causa isti se inuicem percutiunt, et in lu-
 to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
 utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
 bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
 inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
 quam diu in Graecia, non ita multo post vnae
 et ipse eris de illis luto aut puluere oppletis: adeo
 tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.
 ANACH.

λυσιτελές εἶναι δοξεί. ΑΝΑΧ. Ἀπαγε, ὦ
Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιται τὰ ὠφέλιμα, καὶ
τερπνὰ. ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τινὸς τι διαδείξῃ,
εἴσεται ὡς ἔμαθην διδύσμεθα τὸν ἀνιάνην.
Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθροσθε τοῖς γυγνομέ-
νοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτές; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶ-
ρος αὐτός, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνο-
μάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τῆς Λυκίης· καὶ
τὸ ἀγαλλμα δὲ αὐτῆς ὄρεας, τὸν ἐπὶ τῇ σήλῃ, κεκλι-
μένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ
δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ
καμάτε μακρῶ ἀνωπαυόμενον δαίμνυσι τὸν θεόν.

Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέτων, τὸ μὲν ἐν τῷ
πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει
παλαίει.

ANACH. Apage, Solon, vobis eueniant vtilia
ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum ali-
quis tale quid faciat, sentiet non frustra nos ac-
cinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his
quae hic fiunt; aut quid facere istos dicamus?
SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a no-
bis appellatur, et est illud Apellini Lycio sa-
crum. Vides signum illius, illum ad columel-
lam se acclinantem, sinistra habentem arcum:
dextra vero supra caput reflexa velut e longo la-
bore quiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit
in luto isto, lucta vocatur; illi in puluere, lu-

παλαίεσι καὶ αὐτοῖς· τὸ δὲ παῖσιν ἀλλήλων ὁρ-
 θος ἄδην παγκρατίζεν λεγόμεν· καὶ ἄλλα δὲ
 ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια ποικίλα πυγμῆς, καὶ δίσκου,
 καὶ τῷ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
 τίθεμεν· καὶ ὁ κρατήσας ἀριστερὸς εἶναι δοκεῖ τῶν
 καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

ANACH. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;
 SOL. Ὀλυμπίασι μὲν στέφανος ἐκ ποτίνων
 Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πε-
 πλεγμένος· Πυθαῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν 1) τοῦ
 θεῷ.

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore
 se inuicem ferunt, pancratio certare dicimus.
 Sunt autem nobis alia quoque id genus exercita-
 menta pugilatus, et disci, et saltus: quorum
 omnium certamina proponimus, et qui vicerit,
 ille praestantissimus inter suos videtur, et repor-
 tat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud vos
 praemia? SOL. Olympiae corona oleagina;
 in Isthmo de pinu: Nemcae de apio, plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathe-
 naicis,

1. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arbo-
 rum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non
 primum Anthologias epigrammata laudo, ubi
 πότινος, μῆλα, σελίνα, πίτυς forte ipsius
 societatis causa suspicionem moueant, ra-
 mum esse intelligendum: sed hoc, quod
 hoc ipso loco finit plane Panathenaeorum
 prae-

θεῶ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἑλαῖον
τὸ ἐκ τῆς μορίας· τί ἐγέλαιας, ὦ Ἀναχάρσι;
ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖς; ΑΝΑΧ.
Οὐκ· ἀλλὰ πάσσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας
τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθῆσθαι αὐτὰ Φι-
λοτιμῆσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγω-
νισαῖς αὐτοῖς ὑπερσπαδάμεναι περὶ τὴν ἀναιρε-
σιν τῶν τηλικέτων, ὥς μῆλων ἕνεκα, καὶ σε-
λίνων, τσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς
οὐκ

naicis, oleum ex Mineruae olea. Quid rides,
Anacharsi, an quod parua tibi videntur ista?
ANACH. Non; sed magnifica dixisti praemis,
et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
constituerunt: digna, pro quibus auferendis fu-
pra etiam, quam possunt, contendant athletae:
adeo ut malorum causa et apiorum tantum la-
boris praecipiant, et periculum incurrant, ne
alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
non

praemium commemoratur, oleum e. sacra
Mineruae oleum. Deinde quoties praemio-
rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
logo iniicit, iniicit autem aliquoties, μῆλα
semper a coronis distinguit: praesertim c.
15. πρέμειται σέφανος ἢ πίτυρος, εἰδὲ κα-
τίνου ἢ σελίνων. quidni μηλῶν aut μῆλων
adlitteret, si par erat ratio? Gesner.

οὐκ ἐγὼν ἀπράγμονος εὐπορεῖσθαι μῆλων ὅτῳ ἐπι-
 θυμία, ἢ σελίνῳ ἐσεφανώσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε
 πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λα-
 κτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.
 ΣΟΑ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, ἐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόν-
 μενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐς
 σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ
 κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολεθῆσα τέτοις δόξας
 τῷ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ
 λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει ταῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
 κλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ γὰρ ἀπονητὶ προσγέ-
 νοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀε-
 χῇ, τότε ἤδη τὸ λυσίτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ
 τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τέτο Φῆς,
 ὦ Σο-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui
 volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pi-
 nu, etiam vt non linatur tibi luto facies, neque
 calcibus venter ab aduersariis contundatur.

ΙΟ. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista
 munera respicimus. Haec enim victoriae signa
 sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae con-
 sequitur gloria, ea vero quae iuis pretii est victo-
 ribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum
 videtur his, qui bonam ex laboribus famam venan-
 tur: nec enim ea sine labore contigerit; sed opor-
 tet, qui illam appetat, multa ab initio subire
 difficilia, ac tum demum utilem illum honestum-
 que finem, et laboribus expectare. ΑΝΑΧ.
 Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἤδὲ καὶ λυσitteλές, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς ὄφονται ἐς Φαναμένους, καὶ ἐπὶ τῇ
νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον αἰκτεῖραντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσασιν, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ.
Ἀπειρας εἰ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μι-
κρόν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπαυδὰν ἐς
τὰς πανηγύρεις ἀπιδὼν, ὅρως τασσέτον πλῆθος
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν
ποιόντων, καὶ θέατρα μυριάνδρα πεμπληρέμενας
καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἐπαινεμένους, τὸν δὲ καὶ νικῆ-
σαντα αὐτῶν ἰσχύθειον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὰ τέτο, ὦ Σόλων, καὶ τὰ αἰ-
κτιστὸν ἐσιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχασι,
ἀλλὰ

Hunc nempe ais finem iucundum atque vrilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victorias
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. SOL.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc
paullo post aliter de iis senties: cum delatus in
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τασύτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι πῆρ ὑ-
βρεως, οἱ δὴ καὶ εὐδαιμονίσουσιν αὐτὰς, αἶμα-
τι ξαννομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχαμένους πρὸς τῶν
ἀντιπαλάων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα
πρόσσει τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκυ-
θαῖς, ἢν τις, ὡ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν
πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ πρεσβυτῶν, ἢ δοιμά-
τιον περιέρῃξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζῆ-
μίας ἐπάγχει, καὶ ἐπ' ὀλίγων σὼν μαρτυρῶν
ᾤτο πάθῃ τις· ἔτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις,
οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῦ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ.
ὃ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρεν μοι
ἔπεισιν, ὧν πάσχεισι τῶν δὲ θεατῶν, ὥς Φῆς
ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστες παραγίγνεσθαι ἐς τὰς
πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα
παρὲν-

sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui
nempe beatos illos praedicabunt, videntes vt san-
guine fluant, aut angantur ab aduersariis. Haec
enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud
nos vero neythus, Solon, si quis aut pulset ciuium
quemquam, aut impetu facto euertat, aut vestem
deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infli-
gunt, etiam si cui paucis testibus hoc eueniat, nec
in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque
Olympiae. Verum certatorum quidem misereri
subit ob ea, quae patiuntur: Spectatores autem,
quos ais vndique conuenire praestantissimos, ad
istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessa-
rius

παρέντες, ὁχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιχείοις. ἔδὲ γὰρ ἐκεῖνό κω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τᾶτο τερπνὸν αὐτοῖς, ἑρᾶν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἀνσε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς ἔματτην ἐσπεδάκαμεν ἐπὶ τέτοις. ἔ γὰρ ἔτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσσις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀγέτας ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμασίας, καὶ ἐμπειρίας δεινᾶς, καὶ ἰσχὺν

riis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se et conflictantes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur inuictum, et

ἰσχύ·ν· ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀνττήτας, καὶ σπευδὴν ἀληκτον ὑπὲρ
τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδ·α, ὥς ἂν ἐπαύσω
ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβαῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπαγγελῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ἐπύσα
κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετάς, καὶ τὰς εὐ-
ξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ ἄδενός
μεγάλῃ ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, ἔτε πα-
τρίδος κινδυνεύσεως, ἔτε χώρας πορθεμένης,
ἔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥς·ε· τοσάτω γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν,
ὥς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες,
καὶ ταλαιπωρέμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem noui finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bo-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, vt ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis confluentur, ac
pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπώπιοις 3),
ὥς μήλα καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαν-
τες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνησθαι τῶν ἀθλῶν,
τοιχέων ὄντων. ἀτὰρ εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ
λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς,
ἀλλ' αἷς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ.
Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ καὶ ἀμφιβόλῳ
τῆς

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
ac liuoribus, vt pomo aut oleae ramo potiantur
victores. Suaue enim mihi semper meminisse prae-
miorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi,
omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Mini-
me, sed vnus ex omnibus, qui illos superauit.
ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper *ingens*
quid signif. sed quamcumque etiam magni-
tudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque
et de re minima praedicari potest. Neque
plurale μεγέθη ad procerum athletarum cor-
pus spectare puto, sed ad dimensionem i.
e. proportionem membrorum pertinere ar-
bitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam
foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus.
Magnitudinem similiter Latinis de re paru-
dici, notauī in lib. de *Ambiguis*. Reitz.

3. τοῖς ὑπώπιοις] Bos Obseru. Philol. p. 142.
probat ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac
vulneta ipsa et contusiones. Recte. Reitz.

τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕξαι πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πᾶμπολλοὶ μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοημένῃ πολιτείας ὁρθῆς πέρι μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθνῶν ἐν ψέγῳ ἐτίθεσο, ἣν δὲ σοὶ μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινήσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμέμεθα πρὸς αὐτάς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρησίμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ.

Καὶ

incipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem vnum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et honoris studium, quo in illis versamur, et scies, multam habere admixtam laboribus vtilitatem, etiam si frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quin

Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' ἐδὲν ἄλλο ἂπὸ τῆς
 Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διο-
 δεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον,
 περαιοθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τὰς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολι-
 τείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 Φίλον ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξένων, προειλό-
 μηνκατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἦκαον νόμων ἰετινῶν ξυγ-
 γραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλων
 πολιτείας τινὸς συναρμοςὴν· ὥς ἐκ ἂν Φθάναις
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιέμενος, ὡς ἔγω-
 γε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἀποτοῦ παρκαταθ-
 εζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων,
 κεχῆ-

Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de causa etiam te maxime
 amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in vniuersum rempublicam quandam
 constituisse. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens, quouisque ipse durare.

T 2

dicen-

κεκηνώς ἐπακχοίμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμῳ διεξίοντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἔρᾳδιον, ὧ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεὶ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν ἐίσῃ ἕνασα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρῶμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξώμεθα συνεῖναι τε τῷ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τὰς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διεξέμι, ὡς μάθοις ἔτινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθένταμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἀθλα δύναντα ἀναιρέσθαι.

dicendo possis, hiansque audiam te de republica et legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Vniuersa quidem, Sodalis, breuiter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea tecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus decernamus, et quomodo illos tractemus vbi primum intelligere quid sit melius incipiant, et virile robur accipere, et pares esse laboribus: haec iam tibi enarro, vti discas, cuius rei gratia haec illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, vt auferre possint praemia; ad illa

σθαι· ἐπ' ἐκείνῃ μὲν γὰρ ὀλίγοι πάντ' ἐξ ἀπάν-
των χωρῶσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει
ἀγαθὸν ἐκ τούτων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώ-
μενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς
ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σέφανος οὐ
πίτυος, καὶ κοτίνης, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐ-
τῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν.
εἶον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῶν τε ἐκάστω ἰδίᾳ, καὶ
κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ
ἐσθίων πατρῴων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτη-
ρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖ ζαι-
το γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάν-
τα τῷ σέφανῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται,
καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed
maius quiddam toti ciuitati ex ea re bonum, at-
que ipsis adeo, conciliamus. Commune enim
quoddam certamen aliud bonis omnibus ciuibus
propositum est: et corona non ex pinu, neque
olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem
complectatur, velut libertatem priuatim
vniuscuiusque, et communiter patriae, et diui-
tias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum,
et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum
pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi
aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua lo-
quor, implexa sunt omnia, et certamine illo pa-

καὶ ἐκ τῆ ἀγῶνος ἐκείνης περιγίγνεται· ἐφ' ὃν
αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγασιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦ-
τά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μῆ-
λα καὶ σέλινα διηγῆ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας,
καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὲν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐδ'
ἐκείνᾳ σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅτε ταν αἰ-
γῶ καταμάθης. ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώ-
μης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐσι μικρὰ
τῆ μείζονος ἐκείνης ἀγῶνος, καὶ τῆ σεφάνης, ὃν
κατέλεξα τῆ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, εὖν
οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέ-
ρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ
Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἄλλὰ νῶ,
(σχο-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores
ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admira-
bilis, talia ac tanta praemia cum recensenda habe-
res, mala narrabas et apia, et filuestris oliuae
ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi,
nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico per-
ceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes
ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coro-
nae illius, quam modo enarrabam, vndique bea-
tae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione
ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in
Isthmo fiunt, et Olympiae et Nemcae. Sed nos
iam,

(σχολήν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυ-
μῇ ἀκίεον) ἀναδραμεύμεθα ῥοδίως πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα
ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ANAX. Ἀμεινον, ὦ
Σόλων, οὕτω καὶ ὁδὸν γὰρ αὖ ἡμῖν ὁ λόγος
μᾶλλον προχωρεῖ, καὶ τάχ' αὖ ἴσως ἀπὸ τῶ-
ν πεσθεῖν, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῶν,
εἴ τινα ἴδοιμι σερμυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελάνῳ
ἐσφαινωμένον. ἀλλ' εἰ δεῖ, ἐς τὸ σύσκιον
ἐκῆσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων,
ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπιμεκραγότες τοῖς πα-
λάεσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν
ἥλιον ἔτι ῥοδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ Φλογώδη
ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πτ-
λὸν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος
ἐν ὑμῖν

iam, otiosi enim sumus, et tu, ut ais, audien-
di cupidus, recurremus facite ad principiam, ad
commune illud certamen, propter quod aio stu-
diose omnia illa agi. ANACH. Melius ita,
Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ser-
mo processerit: et forte celeriter hinc didicero non
amplius illos irridere, si quem videam olea sibi
placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur,
in vmbrosū illum locū progressi assideamus in
sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctan-
tibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem faci-
le fero, qui acutus et feruidus incidit nudo capiti:
pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
ἔτους, ὅτι περ τὸ πυρῳδέσατόν ἐστι τῷ ἀέρεα
(ὃν ὑμεῖς κύναι Φατέ) πάντα καταφλέγοντος,
καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τῷ
ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
κείμενος, Φλογμὸν τῆτον· εἴ Φορητὸν ἐπάγει
τοῖς σώμασιν. ὥς καὶ σὺ θαυμάζω ὅπως γη-
ραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, ἔτε ἰδίαις πρὸς τὸ θάλαπος,
ὥσπερ ἐγὼ, ἔτε ὅλως ἐνοχλαμένῳ ἔοικας, ἐδὲ
περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ
δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
γὰρ ἔτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
ἐν τῷ πηλῷ κυβισήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ
ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντή-
ριον

inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus
autem anni, quae feruidissima pars est astri, quod
caniculam vocatis, adurentis omnia, et siccum
aridumque aëra reddentis; atque sol circa meri-
diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intole-
rabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
quomodo senex iam homo, neque fudes ad ae-
stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
quam sentire videaris, nec umbrifum locum
circumspicias, quo subeas, sed facile excipias
solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
charsi, et perpetuae in luto volutationes, et sub-
dinales in arena aerumnæ, hoc nobis contra solis
iacula

ριον παρέχουσι πρὸς τὰς τῶν ἡλίκ βολαίς. καὶ ἐκ
ἔτι πάλιν δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθι-
κνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπώμεν δ' ἔν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς
αὖν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἔνθα αὖν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δυοῖν γὰρ θατέρω πάντως ἐκ αὖν ἀμάρ-
τοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχεάντα ὅπο-
σα οἶσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι
ὡς ἐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τῶ-
ν πᾶσα αὖν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, ἐκ αὖν
Φθάνοι χάριν ὁμολογῆσα. ὅσα γὰρ αὖν ἐμὲ παν-
δεύσης,

*iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
dium. Sed abeamus nempe.*

17. *Et fac ut non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas:
sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis,
omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad*

δούσης, καὶ μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκεί-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. εἰδέν γὰρ ἂν ἀ-
ποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω Φέρων, καὶ κατασὰς ἐν τῇ πτυκί,
ἔρῳ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὕμῃν ἔγραψα τὰς νόμας, οἷος ἂν ὦμην ὠφελιμω-
τάτας ἔσσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἄτοσι (διδί-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥς τε
εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλ-
κῶν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἔκ αἰ-
σχυνεῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX.

meliozem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celauero: sed in medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus, Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore ciuitati putabam. At hic hospes, (hic te osten-
dam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me instituit, et aliam me meliorem di-
scendi ac viuendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illius
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Mineruam.
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
niensium ciuitatem, a barbaro et peregrino disce-
re, quae profunt.

18. ANACH.

ANAX. Τῷτο ἐκείνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ἔτε οἰκήσας πῶποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακώς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτέχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τριῶν τοσούτοις ἔδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατωκηκότας; καὶ μέλιστα δὲ; ὦ Σόλων, ὦ τῷτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἀρίστα πόλιν οἰκοῖτο; καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσεις. πλὴν ἀλλὰ καὶ τῷτο ὡς νομοθέτη

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam vnde ego, pastoricius et vagus homo, qui in plaustro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de ciuitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam saccula bonis legibus habuerunt? et te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime ciuitas instituat, et quibus vsa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re paren-

θέτῃ πεισθόν σοι· καὶ ἀνταρῶ, ἥ τι μοι δοκῇ
 μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι,
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρεφῇ ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ
 εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχρῇ τῇ λίθῃ. λέγε ἂν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες
 ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἀρι-
 σοι ἄνδρες ἀποβαίνασιν ἐκ τῆ πηλῆς, καὶ τῶν
 ἀσκημάτων τέτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυ-
 βισήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῷτο
 γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθεν ἀκῆσαι·
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με μετὰ παιρὸν ἐκα-
 στον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνε μέντοι, ὧ Σόλων, μέ-
 μνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βαρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam;
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co sumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque, ab initio inde *exorsus*
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigatis, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid pulvis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim
 ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

βαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μὴ δὲ ἀπομηκύνῃς τὰς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπι-
λαιθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα
πολλὰ ἐπιρρέη.

ΣΟΛ. Σὺ τῷτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ
ἄμεινον, ἐνθα ἂν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λό-
γος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ
ῤέων. ἐρήσῃ γὰρ μετὰξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ
διακόνῃς αὐτῷ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώ-
νια, μηδὲ πόρρω τῷ σκοπῷ τὰ λεγόμενα ἢ, κω-
λύσει ἔδεν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ
καὶ τῇ βελῇ ἐξ Ἀρείε πάγῃ, ἥπερ τὰς Φονικὰς
ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὁπό-
ταν γὰρ ἀνελθῇσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέσθῃται
Φόνῃ,

neris, te acturum esse cum barbaro : hoc eo dico,
ne implices aut producas sermonem. Metuo enim
ne priorum obliuiscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis
melius, vbicumque tibi visa fuerit non nimis
plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere
fusa aberrare. Interpellabis enim vt volueris, et
longitudinem intercides. Si vero non aliena sine
a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*,
quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiam si
dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areo-
pagitarum consilio, quod caedis apud nos causas
iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum
enim ascendens in collem confedit ad iudicandum
causas

Φόνε, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς
δικάσοντες, ἀποδίδονται λόγος ἑκατέρω τῶν κρι-
νομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώ-
κων 4), ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀνα-
βιβάζονται τὰς ἐρῆντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
τ' ἂν μὲν περὶ τῷ πράγματι λέγουσιν, ἀνέχε-
ται ἡ βελή, καὶ ἡ συχία ἀκέσα· ἦν δὲ τις
ἢ Φροῖμιον εἶπη πρὸ τῷ λόγῳ, ὡς εὐνεκέρως
ἀπεργασματο αὐτὰς, ἢ οἰκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξω-
θεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων
παῖδες ἐπὶ τὰς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελ-
θὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ ἐὼν λη-
ρεῖν

*causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incen-
dii; facultas dicendi datur litigantium utrique,
et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
Consilium, et audit silentio. Si vero quis aut pro-
oemium dicat ante orationem, ut benevolentiores
illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
nem, extrinsecus arcessitam inducat causas, qua-
lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
gressus in medium praeco silentium statim imponit,
neque*

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, et si sa-
tis notum, et *actorem* notare, eique opponi
τὸν Φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla
pluricula adferentem *Elfuer*. Obseru. ad
Matth. V. 44. Reus.

εἶν πρὸς τὴν βελὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥς τε καὶ σέ, ὦ Ἀναχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῶμαι ἐγώ γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς μὲ νόμον ἄκβε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἣν αἰσθῆ καταρξήτορ εὐόμενος· ἄχρι δ' ἂν εἰκείᾳ τῷ πράγματι λήγηται, ἐξέσω ἀπομνησκύνειν. εἰδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνάσιαν, ὡς ἄχθεσθα εἰ ἀποταίνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιά πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν. ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν εἰ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ ταῖσις, ὅτι πάρεργον τῶ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, Θαυ-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi et involubre causam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: et ex mei Consilii lege audi, et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi insidias frui: quam diu domestica causae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosissimi. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio sunt, me docuisti, admiranda sane et bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν
ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον.
ἐπὶ τέτοις ἐν ᾗδῃ λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης
ἐγὼ, (τῆτο γὰρ ἔδρα με) κατὰ σχῆμα τῆς βε-
λῆς ἀκέσομαι σε.

ΣΟΛ. Οὐκὲν διὰ βραχέων προακῆσαι χρὴ
σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πό-
λιν γὰρ ἡμεῖς ἃ τὰ οἰκοδομήματα ἡγόμεθα εἶ-
ναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσείας, ἀλλὰ
ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἐδραῖον, καὶ ἀκίνη-
τον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν
πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολί-
ταις τιθέμεθα. τέττες γὰρ εἶναι τὰς ἀναπλη-
ρῆντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελῆντας
ἑκάστα,

bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum
laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et
ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad
formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audien-
dum tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciui-
bus. Ciuitatem enim non in aedificationibus
inesse iudicamus, vt sunt moenia, et templa, et
naualia: sed ista quidem vti corpus quoddam
firmum, et immobile esse, ad receptionem et
securitatem ciuium: vim vero oninem ponimus
in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et
gubernent, et perficiant omnia, et custodiant,
quale

ἔκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἐκεί-
 σω ἐσὶν ἡ ψυχὴ. τῷτο δὴ τοίνυν κατανοήσαν-
 τες, ἐπιμελόμεθα μὲν, ὡς ἀρεῆς, καὶ τῷ σώ-
 ματος τῆς πόλεως, κατακοσμήντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλισον ἡμῖν εἶη, ἔνδοθεν τε οἰκοδομήμασι
 κατασκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις
 περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέςατον περιπεφραγ-
 μένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τῷτο προ-
 νοῶμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνωντο. τὰς
 γὰρ τοιάντας σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐν πολέμῳ σώ-
 σαι τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν
 αὐτῶν μητέρα, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est anima.
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem vt vi-
 des, etiam corpus ciuitatis, ornamusque vti quam
 pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedi-
 ficiis, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud prouidemus, vti ciues boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, et in bello serua-
 turos ciuitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθεροῖς ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτάς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδώς, καὶ ἐρυθρία, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τὰς πόνους, παγινώτερά γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνίσταμενα, τῆνικαὐτὰ ἤδη παραλαβόντες αὐτὰς διδάσκομεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τὰς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. ἔ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναί ὡς ἔφαθ' ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτὰς δεόμεθα.

mus, vt liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, et robur, et metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur maius consistentia; tum iam assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsuafaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse vnumquemque vti natus est, siue quantum ad corpus, siue quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina,

θα, ὑφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω
 παραπολὺ γίγνουντο ἂν, καὶ τὰ Φαύλως ἔχον-
 τα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ πα-
 ράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ,
 μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐσι, σκέπχσι, καὶ
 περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν
 πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρ-
 νος, τήνκαῦτα περιτέμνχσί τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ δια-
 σαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ
 ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμματα γρά-
 ψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκο-
 μεν· προῖχσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,
 καὶ

plins, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt,
 meliora multo fiant, tum quae male habent,
 transformantur in melius. Exemplum nobis est
 ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt
 ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ven-
 tis; cum vero iam crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua putatione refecant, et
 ventis eos quatiendos agitandosque dum permit-
 tunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, et
 literas pingere, et clara voce legere docemus.
 Progredientibus iam virorum sapientium senten-
 tias,

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥα-
ψωδᾶμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκρόντες ἀριστείας
τινάς, καὶ πράξεις αἰοδίμους, ὁρῶντες κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ἄδουσιν, καὶ θαυμάζουσιν· ὑπὸ τῶν ὕπε-
ρον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, καὶ δὴ αὐτὰς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ
κοινὰ. καίτοι ἔξω τῷ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἔ-
γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσω, ἐξ ἀρχῆς
πρᾶκταιτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι ταῖς τοιούτοις πό-
νοις καταγυμνάζειν αὐτὰς ἀξιῶμεν· ὥς αὐτὸς
ἑμαυτῷ σιωπᾶν προσάπτω, ἐπεριμένοντας τὸν κή-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones utiles, ver-
sibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praeconimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paullatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerique fecerunt.
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia... Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Areo-
pagi-

φυκα, ἐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, δς ὑπ' αἰδῶς,
οἶμαι, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ
πραγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων.
πρὸς δὲ δὴ τὰς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας
ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀπροσιωπῶντας, ἐδὲν
τῇ βελῇ πρόσμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τῶ-
το ἦρα με; ἐδέπω γάρ δῃλον. ANAX. Ὅτι
τὰ καλλις, καὶ ἐμοὶ ἀκῆσαι ἥδιστα παρεῖς τὰ
περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκάια λέγειν
διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.
ΣΟΛ. Μέννημαι γάρ, ὦ γενναῖε, τῶν
ἀπ' ἀρχῆς προερέσεων, καὶ ἀπαπλανῶν εἰ βέλτο-
μαι τὸν λόγον, μὴ σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων,
ὥς

pagita, qui prae pudore, credo, fustines iam tan-
tum extra caussam blaterare. ANACH. Dic
mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
terminis, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
diendum iucundissima, minus necessaria dicere
cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes
corporum. SOL. Nempe memor sum, vir opti-
me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
inde sermonem abducere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri pot-

ὥς οἶν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν
διασκέψεως ἑτέρῃ ἂν εἴη λόγῃ.

Ῥυθμίζομεν ἔν τας γνώμας αὐτῶν, νέμεται
τὰς κοινὰς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρό-
κεινται ἀναγινώσκειν μεγάλῃς γράμμασιν ἅμα
ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν,
καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνου-
σίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐμμανθάνεσθαι,
καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐν τῇ ἰσχύϊ ἀλλή-
λοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν
αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ
μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες ἔτοι σοφισταὶ καὶ φι-
λόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι
καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὰς δημοσίᾳ

παλ-

est: accurata enim earum rerum confideratio alte-
rius disputationis fuerit.

22. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem
quandam formamus, partim communes leges dum
illos edocemus, quae publice omnibus propositae
ad legendum magnis literis vno in loco descriptae,
quae tum quae faciendā sint iubent, tum quibus
abstinendum; partim virorum bonorum consue-
tudinē, a quibus et dicere quae opus est discant,
et quae iusta sunt facere, et ex aequo capeffere
rem publicam, neque concupiscere turpia, et
honestā appetere, nihil autem quidquam per vim
agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Phi-
losophi appellantur. Verum etiam in theatrum
cor.du-

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίας, καὶ τραγωδίας,
ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
νες, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιτο, ἐπ' ἐκείνα δὲ
σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμικοῖς καὶ ἀποσκώ-
πτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τὰς πολίτας,
ἅς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδύ-
οντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀ-
μείνους γὰρ ἔτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν
πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἅς Φῆς, τοὺς
τραγωδᾶς, καὶ κωμωδᾶς, εἴγε ἐκείνοί εἰσιν ὑπο-
δήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑπεδεδεμένοι,
χευσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι,
κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum viro-
rum et vitia: ab his vt auertantur, ad illa vero
contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere
in ciues, et male illis dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes
sentiant, idque cum illorum ipsorum caussa,
meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitu-
dinis, vt fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tra-
goedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos
habent graues et altos, vestem taeniis distinctam
aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas,
imma-

παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλη τελευ-
 κράγεσαν, καὶ διέβαινον ἐκ οἴδ' ὅπως ἀσφαλῶς
 ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, αἶμα, τότε
 ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμῶδοι, βραχυτέροι
 μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ
 ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ
 τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
 νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκον,
 οἰκτείροντες, αἶμα, αὐτὰς, πέδας τηλικαύτας
 ἐπισυρομένας. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνας, ὦ γὰρ θε,
 ὤκτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμ-
 φορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
 κτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς
 δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰνὸς δὲ σὲ
 καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
 gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
 illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror
 ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breuio-
 res illi quidem istis, et pedestres, et humaniores,
 et minus clamabant; galeae autem eorum multo
 magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
 ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
 vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
 tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
 bone vir, sed poëta forte antiquam spectatōribus
 calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
 gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
 ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
 simile

καὶ αὐλῶντας ἐωραμένους τινὰς τότε, καὶ ἄλλας
συναδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. εἰδ' αὐτά,
ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾄσματα καὶ αὐλήματα.
τέτοις δ' ἔν ᾧ πασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παρεκθη-
γόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνεις ἡμῖν γίνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀ-
κῆσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
τὰ, ὡς ἔφην, ἐκτετι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμ-
παγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιῶμεν πρὸς
τὸν αἶρα, συνοικειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκά-
σαις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς
κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρῶμεν ἐλαίῳ,
καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοι-
το.

simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam
tum vidisse, et alios concinentes consistentes in
circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt
cantica, et moduli tibiarum. His ergo omnibus,
ac quae his sunt similia, dum mentes illorum
acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxi-
me, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non
amplius tenera et minime compacta sunt, primo
adsuefacere volumus aëri, ac singulis tempestati-
bus familiaria quasi reddere, vt neque aestum
aegre ferant, neque frigori non possint pares esse.
Deinde oleo vngimus et subigimus, vt conten-
tionem sustinere maiorem possint. Absur-
dum

το. αἰτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσπραγέεσθαι καὶ
 πολλὰ διαρhexεσθαι γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡ-
 γοίμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ διατεθήσεσθαι. τὰν-
 τεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκάλας ἐκάσων ἐπισήσαντες, τὸν μὲν τινα
 πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκουσαν,
 ὡς τῆς τε πόνος καρτερεῖν ἐθίζοντο, καὶ ὁμοσε
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέπαιντο δέει
 τῶν τραυμάτων. τῷτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελι-
 μώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδὲς τε
 παρσχυνάζον ἐς τῆς κινδύνους, καὶ τῶν σωμα-
 των ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρ-
 τεροῦς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκό-

τες

dum enim fuerit, si coria quidem pute-
 mus ab oleo mollita rumpi difficilius et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, vt labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnere metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res vtilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper vt robusti
 ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίεσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μαν-
θάνεσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθειμᾶς,
καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμᾶς, καὶ ἀγχισθῶν
δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσαι τὸν ἀντίπα-
λον, ἐκ ἀχρεΐα δὲ ἔτοι ἐκμετελῶντες, ἀλλὰ
ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμΦιβόλως
κτώμενοι. δυσπαθέεερα γάρ, καὶ καρτερώτεερα
τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονέμενα. ἕτε-
ρον δὲ ἔδδ' αὐτὸ μικρόν. εὐπείροι γάρ δὴ ἐκ τέ-
τε καθίσανται, εἴ ποτε ἀΦέκοιντο εἰς χρεΐαν
τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γάρ
ὅτι καὶ πολεμίων ἄνδρ' ὁ τοιῶτος συμπλακείς,
καταρρίψει τε θάττον ὑποσκελίσας, καὶ κατα-
πεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα
γάρ

vergentes luctantur, ii cadere discunt sine peri-
culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
plexus, et inflexiones, et vt angi se pati queant,
et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
ercentes isti quoque, sed vnum quidem primum
et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
vero nec ipsum paruum est. Vfu enim inde edo-
centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
stem etiam talis vir complexus supplantatum dei-
ciat, et ipse si ceciderit, surgere facilius possit.

Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγάμε-
θα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ἔτῳς ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώ-
ματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρ-
ρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
κῆφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀν-
αγωνισαῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τῷτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τῆς καὶ γυμνᾶς ἀν' Φό-
βον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυταρ-
μίαν ἀργὴν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρό-
τητος ἐπιδεικνυμένῃς, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε
εὐθύς

Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen
suppeditare studemus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum grauia
aduerfariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis
albamque molem, neque pallidam maciem prae-
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, trementia, sudore statim multo
fluen-

εὐθύς πολλῶ ῥέόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ
 κράτει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν,
 τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγη. οἷς τί ἂν τις χρη-
 σατο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν ἐκ ἀνεχομένοις,
 καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ
 προκαποθνήσκας, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ
 ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίου
 πεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποί, πολὺ τὸ ἐμψυχον,
 καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύ-
 της εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥικνοί, καὶ κατ-
 εσκληρότερες, ἔτε περιπαηθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
 τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαγαλῶ-
 νότες·

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahen-
 tia, praefertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
 diem aestum augeat: quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferentibus, qui ad solum
 sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
 rianturque ante, quam intra teli iactum et ad
 manus hostibus venerint. At hi nobis rubicun-
 duli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
 adspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
 virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu
 gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua
 sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
 nem circumscripti; qui si quid inutile est carniam
 et superfluum, sudoribus absumferint, quod au-
 tem

κότες· ὁ δὲ ἰσχύον καὶ τόνον παρείχεν, ἀμγῆς
τῆ Φαύλης περιλειμμένον, ἐρξομένως φυλάτ-
τοντες· ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμνῶντες τὸν πυρὸν,
τῆτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς
σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυ-
σῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα,
καὶ προσωρεῦντα.

Καὶ διὰ τῆτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήκισον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὁψέ τε ἂν
ἰδίῃσι ὁ τοιῦτός ἄρξατο, καὶ ὀλιγάκις ἀνὰ σθενῶν
Φανσίη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις Φέρων, αἶμα ἐμ-
βάλοιές πυρὸν αὐτόν, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐθις
γὰρ ἐπὶ τὸν λιμνῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν,
οἶμαι, παραπολὺ ἢ καλὰ μὴ ἀναφλεγείη. ὁ δὲ
πυρὸς

tem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis
vitii relictum valide feruent. Quod enim ventri-
lantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant
in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu
abigunt, fructum autem purum separant, et acer-
vant.

26. Hinc valere illos necesse est, et quam lon-
gissime durare in laboribus: seroque sudare talis
incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quem-
admodum si quis ignem simul iniiciat in triti-
cum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo
enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum vero paullatim, ne-
que

πυρὸς κατ' ὀλίγον, ἔτε φλογὸς μεγάλης ἀνίστα-
 μένης, ἔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικ-
 ρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕπερον καὶ αὐτὸς ἂν
 κατακαυθεῖν. ἔ τούτων ἑδὲ νόσος, ἑδὲ κάμα-
 τος, ἐς τοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
 ξειεν ἂν, ἑδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδο-
 θεν γὰρ εὖ παρεσκευάσαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἐξω-
 μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτά, ὥς μὴ
 παριέναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μῆτε
 ἥλιον αὐτὸν, μῆτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τῆ σῶματος.
 πρὸς τε τὸ ἐνδιδᾶν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
 μὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέειν, ἅτε ἐκ πολλῆ προπα-
 रेσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν
 ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπαρδὸν τῇ ἀ-
 κμῇ, καὶ ἀναμάτῃς ἐπιπλεῖσον παρέχεται.

τὸ

que flamma furgente magna, neque vno impetu,
 sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum
 comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
 bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
 aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt,
 et exteriora valide contra ea munita, vt non ad-
 mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
 frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
 cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
 num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
 cessarios vsus repositum, supplet statim, et vigo-
 rem recreat, et labori prope modum inuictos prae-
 stat.

τὲ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαλεῖν, καὶ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκήμεν αὐτὰς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐδίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπιμαρτύνοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ σερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἐνθα ἔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, ἔτε ἐπισηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῷ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλυσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τὲτο ἀσκήνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνης χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἴτα
περὶ

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in breui levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia
mani-

περὶ ἀκοντίε βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες
 δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῆν; περι-
 Φερεῖς, ἀσπίδι μικρᾷ τοικὸς ὄχανον· ἐκ ἐχούσῃ,
 καὶ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτᾷ, κει-
 μένῃ ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσ-
 ληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκείνο τοίνυν ἄνω τε
 ἀναρρήπτ᾽ εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ πόρρω, Φι-
 λοτιμέμενοι, ὅσις ἐπιμήκισον ἐξέλθοι, καὶ τὰς
 ἄλλας ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πένης ἔτος ὦμας τε
 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἀκροῖς ἐντίθῃσιν.
 Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότε-
 ρα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκυσσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτε
 ἔνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὥς μὴ
 ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiiciendis in lon-
 gum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud
 quid in Gymnasio aeneum, rotundum, paruo
 clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac
 tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque
 tibi graue, et difficile ob laeuitatem comprehen-
 su. Illud igitur et sursum iactant in aërem, et
 in longinquum, certamine quodam, quis lon-
 gissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi
 facultatem conciliat artubus.

29. Lutum vero et puluis, quae aliquantum
 tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne
 Luc. Or. T. VI. X in

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτεῖς γίγνριτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοικεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθαν ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι, ἰδρῆτων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχείουσιν εἰκαζες, καὶ ἀχρεῖον, καὶ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τὲτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον ἐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ἔκτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας. ἀρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίᾳ ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρυῆναι τῶν χειρῶν σπεδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἐμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμας καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα

τα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescent in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alterosprehendere, et continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere manibus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem co-

prehen-

τα ἦσαν μετέωρον κομίζοντα· καὶ διὰ τὲτο ἐγ
ὑπερβολὴν ἀσκήμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέν-
τες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέ-
ροιεν.

Τὴν μέντοι κόνιν τὸναντίον χρησίμην οἰόμεθα
εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπει-
δὲν γὰρ ἐν τῷ πληῶ ἀσκηθῶσι συνέχουν τὸ δια-
διδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκ-
Φεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ
ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν
ἰδρῶτα συνέχουν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμε-
νον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ
τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτε-
σθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεω-
γόσι

prehensum sublimem rapere. Ac propter hoc vi-
tra modum illos exercemus, propositis difficilio-
ribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem puta-
mus, ne de complexu elabantur: postquam enim in
luto edocti sunt continere illud quod prae lubrici-
tate facile effugit, aduefiunt etiam effugere ipsi
comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam-
fi, unde fugere difficile fit, teneantur. Verum
etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur,
ne densus nimis effluat: et facit uti diutius durent
vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis
percipiat, qui laxatis tum atque apertis corpori-

γόσι τοῖς σώμασιν ἐπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ
 τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ σιλπτότερον ποιεῖ τὸν
 ἄνδρα. καὶ ἐγὼ γε ἡδέως ἂν παρασησάμενος
 πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ
 δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ
 γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πη-
 λὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι οὖ-
 νέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλαιο ἂν ἐκ πρώ-
 τῆς προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πε-
 ραθεῖς ἐκατέρω, συνεσηκῶς καὶ συγκεκροτημένος
 εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευ-
 κὸν εἶναι ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τῷ αἵματι.

Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τὰς νέας ἡμεῖς
 ἀσκᾶμεν, αἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως
 ἀγα-

bus incidunt. Caeterum fordes etiam detergit,
 ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
 ter in proxime collocatis cum alborum istorum
 vno, qui sub vmbra vixere, tum quemcunque
 delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
 sunt, vt pulverem et lutum abluat; interrogaue-
 rim te, vtri similis fieri praeoptes? Noui enim,
 te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
 neutrum factis tentaueris, consistentem et com-
 pactum esse potius, quam esse delicatum, et
 diffluere, et album esse defectu, et fuga interio-
 ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes
 nos exercemus, rati, custodes nobis ciuitatis bonos
 nos

ἀγαθούς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ-
 ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὥς
 ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς
 πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμεί-
 νουσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰ-
 σχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς
 ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα
 διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις εὖσιν ἐν αὐτοῖς.
 καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν
 ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐς ἡμεῖς λέγου-
 ῖν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄ-
 ριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο. ἡ νεότης, πε-
 ρὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX.

nos futuros, et fore vt in libertate ipsorum opera
 viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terri-
 biles autem vicinis, vti nos metuant plerique, et
 tributa pendant. Pace vero multo illis vtimur
 melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,
 neque ex otio vertantur in contumeliosam libidi-
 nem; sed in talibus rebus agant, et otium omne
 consumant. Et quod dixi commune bonum et
 summam ciuitatis felicitatem, hoc significat,
 quando ad pacem pariter ac bellum optime para-
 ta videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima no-
 bis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκ ἔν, ὦ Σόλων, ἣν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κομισάμενοι, πρῶϊτε καὶ αὐτοὶ, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσασιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγαςι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ σόμα, ἣ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νῶτα γήθησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σάβη περὶ τὴν φασσέρα, καὶ διαγύχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβακόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσαςι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἔκαστιξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. ἔ γὰρ καλὰ μὴ καὶ ἀθέρεις ὑμεῖς ἐσθε,
ὡς

21. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, vncti oleo et pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: et, per Iouem, alii sagittas arcu mittent nimirum, et iaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, et multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae,
qui

ὥς τάχιστα ἐνδεδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
ὄψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατρυφόμενοι βαθί-
σι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε.
τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ καρήματα τοῦ
παραδείγματος.

Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε,
τὰς τῶν κωμῶδων τε, καὶ τραγῶδων. καὶ ἦν
πρῶτηθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κρήνη περιθῇ-
σσεθε τὰ κεκηνότα, ὡς Φοβερῶτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτάς, καὶ ὑπρὸς
σσεθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· Φεύγεσσι τε
γὰρ, ἦν δέη, κῆρα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφικτα
τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμῶν ἔτω μεγάλα διαβαι-
νόντων ἐπ' αὐτάς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῶν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim
dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedo-
rum et Tragoedorum, et si eruptio vobis propo-
sita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabi-
liores fitis hostibus, quos sic laniati perterrestis:
altosque illos induetis catceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-
bis

τὰ κομψὰ λῆρος ἤ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβαὶ ἀργῶσαι καὶ ῥαθυμῆν ἐθέλῃσι τοῖς νεο-
 νίσκοις. εἰ δὲ βέλῃσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησει,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ῥπλοῖς. καὶ
 ἡ ἀμιλλα καὶ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς διδασμενὰς ἔσαι, μετὰ κινδύνῳ μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥς αὖ φέντας τὴν κόνιν καὶ
 τὰ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτὰς τοξεύειν καὶ ἀκον-
 τίζειν, καὶ μὲν φε διδόντες τὰ ἀκοντία, καὶ οἷα
 διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ὄνταμον, ἀλλ' ἔσω λόγχῃ
 βαρεῖα, μετὰ συρισμῷ ἐλκτομένη, καὶ λίθος
 χειροπληθὺς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρεον ἐν τῇ ἀ-
 ριστερᾷ, καὶ δώρεξ, καὶ κράνας.

Ως

bis videntur, nugae sint et ludus temere *susce-*
ptus, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis, ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos docete et iaculari,
 nec data levia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta
 feratur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea,

33. Vt

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τίνος εὐμενείᾳ σώζε-
σθαι μοι δοκᾷτε, οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ
τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδὲ γέ τοι
ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τῆτο ξιφίδιον τὸ πα-
ρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν
ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυ-
γόντων θεινῶν, καὶ ἑδενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδή-
ρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τὰς ἀνδριάντας ἂν πε-
ριΐζαμενοι, καὶ περὶ τὰς κίονας κατακρυπτόμε-
νοι, γέλωτά ἂν μοι παράσχωσιν, δακρύοντες οἱ
πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἰδοὺς οὐκ
ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὰς τὰ σώματα, αἷοι νῦν
εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν,
ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ
εἰρήνη

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam
benevolentia servari mihi videntini, qui nondum
ab ingruentibus paucis levis armaturæ militibus
perieritis. Certe si stricto isto paruo ad Zonam
gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros o-
mnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fu-
gientibus illis, et nemine contra intueri ferrum
auso, sed circumstantes statuas, et occultati circa
columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac
trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non,
ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim
fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum

εἰρήνη διατέθηκε βαθεῖα ἔσα, ὥς μὴ ἀνῃράδῃως
 ἀνασχεσθαι λόφον ἓνα κράνεις πολυμίχιδόντας.
 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι,
 Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπῃ ἐφ' ἡμῶν ἐσρέ-
 τευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππο-
 λύτης ἐλάσασαί ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐδὲ ἄλλοι ὅσοι
 ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μαρ-
 κήριε, ἐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνά τὰ σώματα
 ἐκπονᾶμεν τῶν νέων, διὰ τῆτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξ-
 ἄγομεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καθ' αὐ-
 τὰς ἀριστοὶ γένωνται, ἀσκῶνται τοῖς μετὰ τῆτο
 ζὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαντ' ἀν-
 αὐτοῖς, ἔτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ
 τῆτο ὑμῖν ἔστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις;
 ἔ γάρ

statum longinqua pax adduxit, vt non facile cri-
 stam vnā hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharsi,
 Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditio-
 nem contra nos susceperunt, neque illae vestrae
 mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram
 inuasere, neque alii, quicumque periculum no-
 stri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non
 quoniam nuda sic iuuenum corpora labore subi-
 gimus, propterea etiam inermia educimus ad pe-
 ricula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exer-
 centur cum armis; quibus sic affecti multo iam
 vtantur melius. ANACH. Et ubi est illud vo-
 bis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil
 in

ὃ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τριῖτον οὐδέν,
 ἅπασαν αὐτήν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ.
 Ἄλλὰ ἰδοὺς ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
 συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάσθω μάλα πολλὰ,
 οἷς χρῶμεθα ὅποτεν ἀναγκαῖον ἦ, καὶ λόφους
 καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν
 τὸ τέταρτον τῶν πωλιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφον
 εἶναι αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖν ὥσθ' οὐ, περιστὸν
 ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσμιόν γ' ἐστίν,
 ὅστις ἐκ ἄξει σιδηροφοροῖ μὴδὲν ὄσον, ἢ ὅπλα
 ἐξαιτῆται εἰς τὸ δημόσιον. ὑμῖς δὲ συγγνωστοί,
 ἐν ὅλοις αἰεὶ βιῶντες. τό, τε γὰρ ἐν ἀφρακτῷ
 οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβελήν· καὶ αἱ πόλεμοι μά-
 λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὅποτε τις ἐπιστάς, κοι-
 μώμε-

in vrbe vidi, quam vndique totam lustrauimus.
 SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius
 apud nos moreris, et arma vnicuique nostrum
 multa, quibus utimur, quoties opus est, et cri-
 stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
 fere partem ciuium. Verum arma gestare semper,
 et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
 mus: ac poena sancita est, si quis in vrbe cum
 ferro sit, vbi opus non est, aut arma in publi-
 cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
 armis semper viuitis. Quum enim habitetis sine
 munimentis, expositi estis infidiis; et bella vobis
 bene multa; obscurumque, quando aliquis *subito*
 adstans

μῶμενον κατασπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, Φόνει-
σειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως 5),
καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκάιον αἰ-
τὸν σιδήρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνᾶντα
εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδήραφορεῖν ἔδε-
νός ἀναγκαίᾳ ἔνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν
ὅπλων φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἔντα φθεί-
ροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀπακείμενα, ὡς χρη-
σόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώ-
ματα τῶν νέων, ἔδενός δεινᾷ ἐπείγοντος, κατα-
ποεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων κατ-

ἀνα-

adstans detractum de plauastro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, et
quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in
communione ciuili uiuitis, necessarium semper
ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si
quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum
quidem sine necessitate gestare superfluum videtur,
et armis parcendum, ne si in manibus sint, per-
dantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus
fuerit, utamini: corpora autem iuuenum, nullo
urgente incommodo, labore subigitis, feriendo
et

5. αὐθαιρέτως.] Ante hoc verbum deesse ali-
quid videtur, minimum particulae καὶ τὸ,
vel τό, τε. Et sic interpretatus sum.

Gesner.

αναλίσκοντες, ἔ· ταμειυόμενοι πρὸς τὰ ἀναγκά-
 καῖον τὰς ἀλκὰς 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πη-
 λῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. — ΣΟΛ. "Εοικας, ὦ
 Ἀνάχαρσι, τοῖόν δέ τι ἀνυάμμως πέρι ἐννοεῖν,
 ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐ-
 τὴν ἔσαν· δέδιας ἔν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείας κρη-
 μεῖ λάθῃ διαρρέουσα ἐν τοῖς πόνοις; κάρτα ἡμῶν
 κενὴν καὶ ξηρὴν οἴχεται τὸ σῶμα καταλιπῆσα,
 ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρέμενον. τὸ δὲ ἔχ-
 ἔτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις 7) ὣν αὐτὴν ἐξαν-
 τλῇ

et exhauriendo fudoribus, non reponentes ad ne-
 cessitatem illorum robora, sed temere in luto at-
 que puluere effundentes. SOL. Videris, Ana-
 charsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino,
 aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes:
 metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter
 labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum
 corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo
 intus suppleatur. At illud non ita se habet: ve-
 rum quanto quis magis illas laboribus exhauriat,
 tanto

6. ταμειυόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem mo-
 do vitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem
Wessel. No. 17. pluribus docet, usurpari de
 militibus non omnes vires, primo impetu ef-
 fundentibus, sed *dispensantibus*. Reitz.

7. ὅσω τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite
 repetendum. Reitz.

τλῇ τοῖς πόνοις; τασαῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ
 τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκησας, ὡς ἀντὶ
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεῖ ἄλλαι ἀνα-
 φύονται. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτο-
 νος ἦ, μηδὲ διαρηῇ τὴν ὕλην ἔχει ὑποβεβλημέ-
 νην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτειτο αἶν,
 καὶ καταμαραινόιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύ-
 χνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι,
 τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσας αἶν, καὶ μείζον ποιή-
 σιας ἐν βροχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι·
 καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀποσβέσειας, ἐκ ἔχον
 ἀποχερῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρ-
 κῇ εἶναι πρὸς τὰ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυ-
 ραῖς οἶμαι τῆς ῥίξης ἀναφύετο.

ANAX.

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae
 fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso ca-
 pite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab
 initio non exerceantur neque contendantur, nec
 satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum lae-
 datur a laboribus et consumatur: quale quid in
 igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel
 accendas ignem, et maiorem breui tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel extin-
 guas flammam lucernae, si non satis materiae illi
 suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit:
 nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice
 existit.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆς τινος Φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δεδουκυίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἶπε, τίνος ἕνεκα ἔχῃ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπότε πολλοί, ὡς Φῆς, σφύσσιν ὀφόμενοι τὰς νέας ἀγωνισομένους, εἰδὲ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παραγαγύντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδέκνυτε, καὶ νικῆσαι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τῷτό γε, ἔτινος ἕνεκα τῷτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἠγέμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτως ἂν πλείω ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione et mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium producit, calcibusque petendos et feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciat. SOL. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem in

ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τὰς ἀριστεύοντας ἐν τοῖς ἴδοιεν τιμωμένῃς, καὶ ἀνακηρύττομένης ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τὸ τοῦ ὡς ἐς τοσούτου δ) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότερον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔμικρά, ὃ ἑπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότερον γενέσθαι, καὶ δέκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν κατ' ἑαυτὸν δοκῶντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς κατ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκήσις,

in illis oriturum. si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parua; laus a spectatoribus, et quod maxime fit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter

8. ἐς τοσούτου] τοσούτου Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servaui, quia ad vulgatam, τέτχης, composita nihil incommodi habet. Reitz.

εις, ἀπίασιν ἔμετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνα-
χαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλῃ ἐκ τῆς
βίης, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσει; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τάτων εἰμάζων παρῆχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδας, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ
κατίνε περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφέρόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεάσαιτο καὶ ἐρετύ-
γων

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammatis.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi prae-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincendi cupiditatem auferant.

37. Verum quid diceres, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo adfectus fueris, i. e. παρὰ μιμήσει?
Sed quis sequitur, γελάσῃ δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior

γων καὶ ἀλεκτρυόνων 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ
 σπαδὴν ἐπὶ τέτοις ἔμικράν; ἢ γελάσῃ δηλονό-
 τι, καὶ μάλιστα ἦν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὰ
 δρῶμεν, καὶ προσέτιται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρῆναι, καὶ δρᾶν τὰ δρῆα διατυμπανύοντα μέ-
 χρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγεσθῆσεως; ἄλλ' ἐδὲ τέτα
 γελοῖον. ὑποδύεσθαι γάρ τις ἡρέμα τὰς ψυχᾶς
 δρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγενέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ
 προ-

lorum apud nos pugnas videres, et studium ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praesertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre nos ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Sabit enim sensum aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius quam illi defi-
 ciant

versio, *quid diceres*, ad sensum adcommoda
 non displicet. Reitz.

10. ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia Sam.
 Petrus ad LL. Att. I, 40. l. p. 84. Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet Ae-
 lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad Themisto-
 clem, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum Lucianus, ut neque in illo,
 quod paullo post σύγχρονον Sokoni facere vi-
 detur Lycurgum, ducentis forte annis ma-
 iorem. Gesner.

πρόσπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καυχῶν,
ἢ τὰ ἄλλα δυσχερῆς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶ-
σθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἀπαγε,
θηρῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ πρόστι-
γε ἀλυσίτελές ἀποσφάττειν τὰς ἀρίστους, καὶ
οἷς ἂν τις αἰμενον χρῆσαιτο κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησθ' ἣν πότε καὶ ἐς
Λακεδαιμόνα ἐλθῆς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκεί-
νων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτὰς, ἐπὶ οὐρανῷ
ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαστάντες,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοί,

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacumque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et
plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis utatur aduersus
inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam
etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi
Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
nudi et ipsi, se mutuo inuadunt, donec circum-
scripto

τοῖς, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὰ
 ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὲς κατὰ Λυκῶνον
 οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθῆντες ἐς
 τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λοιπὸν) καὶ
 ἄδεις ἂν ἔτι παῖσαι. μάλιστα δὲ ἦν ὄρεας μασι-
 γημένους αὐτὰς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ξο-
 μένης, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεσιώσας, ἔχ-
 ῶπως ἀνιωμένας ἐπὶ ταῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ
 ἀπειλούσας, — ἦν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς πληγὰς
 καὶ ἰκτευέσας ἐπιμήκισον διαρκέσαι πρὸς τὸν
 πόνον, καὶ ἐγκαρτερεῖν ταῖς δεινοῖς. παλ-
 λοὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιῶσαν-
 τες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν
 οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν· ὧν καὶ τὲς
 ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-

cripto illo loco alterum agmen alteri eiciant,
 nempe Lycurgi factionem Herculanī, aut contra,
 detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caete-
 rum, neque quisquam alterum percusserit: maxi-
 me vero si videas, cum flagris caeduntur ad alta-
 re, et sanguine fluunt; patres vero aut matres
 adstantes adeo indigne, quae aguntur, non fe-
 runt, ut etiam minentur, si non durent ad pla-
 gas, atque illis supplicent, ut quam longissime
 fērant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo
 huic certamini immortui sunt, cum nollent se
 victos fateri, dum vita superesset, in oculis suo-
 rum, neque cedere corpore: quorum etiam sta-
 tuas videbis, honorari publice, a Spartanorum

repu-

Σπάρτης ἀναστρέφεται. ὅταν τοῖνυν ὄρῃς καὶ
κῆνα, μὴτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτὰς, μὴτε
εἴπῃς, ὡς ἔδεμιάς ἔνθα αἰτίας ἀναγκαίας ταῖς
λαίπυρξι, μὴτε τυράννη βιαζομένη, μὴτε πο-
λεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ
ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὐλογα, καὶ ἃ συνιδῶν κολάζει αὐτὰς, ἐκ ἐχθρῶς
αἰν, ἐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ ὀρεῖν, ἐδὲ τὴν νεολαίαν
τῆς πόλεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερι-
κωτάτης, καὶ παντὸς δεινῆς κρείττονας ἀξίων
εἶναι τὰς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι
καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἶπῃ, ἐνναεῖς, οἶμαι, καὶ
αὐτὸς, ὡς ἐκ ἂν ποτε ληφθεῖς ὁ τειχῆτος ἐν
πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης,
αἰμίζο-

republica positas. Etiam ista proinde cum vide-
bis, noli putare illos furere, neque dicito, illos
nulla idonea caussa acrumnas sustinere, neque
tyranno cogente, neque hostibus illam necessita-
tem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam
Lycurgus illorum legislator multa rationabilia,
quidque spectans illos ita castiget, qui non ut ho-
stis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem
ciuitatis ita consumere velit temere, sed quod po-
stulet, ut patientissimi, et malo omni superiores
sint, qui seruaturi sint patriam. Quamquam,
etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis
quam non vnquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enunciaturus sit, hostibus
Y 3 ipsum

αἰμιζομένων τῶν ὀχθρῶν, ἀλλὰ καταγαλῶν αὐ-
τῶν, μαστιγοῖτο ἄν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ΑΝΑΧ. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμαστιγῆτο ἐφ' ἡλικίας, ἥ ἐκπρέψουσιν
ὧν ἤδη τῷ ἀγῶνι, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνα-
πέμψατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὧν ἔγραψε
τὰς νόμους αὐτοῖς. Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀπο-
δεδημήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκαθεν εὐ-
νομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τῷ Διὶ, νομοθε-
τήσαντος ἐν αὐτοῖς. ΑΝΑΧ. Τί ἐν ἡ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μαστιγοῖς τὰς
πέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν εἶναι.

ΣΟΛ.

ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellandum se praebiturum; ut ad certamen prouocet ferientem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pullatus est, an egressus iam aetatem certaminis illius propriam, secure talia iuuenili velut petulantia constituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Creteneses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis digna.

ΣΟΛ. Ὅτι ἤλιν ἱκανὰ, ὧν Ἀνάχαρσι, ταῦτα
τὰ γυμνάσια, οἰκίαι ὄντα· ζῆλόν δὲ τὰ ξενικὰ
ἐπὶ πάνυ ἀξιδμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνήης
οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγᾶσθαι γυμνόν, ἀνετὰς
χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελόμεν, ἢ
αὐτῷ ἐκείνῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἐγώ γε ἦν
πότε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὅν καιρὸν
ταῦτα δεῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθή-
σεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγεληὼν ἐκείνοις,
ὅπότεν ἐρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λω-
ποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ὅτε-
χνῶς γὰρ ἐλεβορεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐ-
τῶν, ἔγω κατὰγέλασα ὑφ' ἐκυτῆς πάσχουσα.
ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exer-
citationes, domesticae quae sint: peregrina au-
tem aemulari non sane dignum nobis putamus.
ANACH. Non? Verum intelligis nempe,
quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in al-
tum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel
ad unumquemque singularem, vel communiter
ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregrin-
er Spartaе, equidem, quo tempore ista faciunt,
metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar,
si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam
fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo gene-
re fecerint. Omnino enim helleboro mihi indi-
gere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fie-
ri publice patiatur.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς ἄλγην, εἰς κρατῶν. ἔσαι γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀνταρῶν ἐν Σπάρτῃ, πλην ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ ἔπειτα ἀρρωσκομένῳ αὐτοῖς εἶσθαι, ἐκ αἵματος αἰτήσας εἶσθαι παρὰ σὲ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρεε διεξέλθης πρὸς μὲ, ἐν τρόπον ὑμῖς αἱ Σκύθαι διασκεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τις γυμνασίῳις ἀνατρέφεσθε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γέγονται. ΑΝΑΧ. Διαισώματα μὲν ἐν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἔπειτα σεμνὰ ἴσως, ἔδὲ κατ' ὑμᾶς εἶγε ἔδὲ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαι-

μεν

40. SOL. Ne putas, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarraui, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque aliam mala

μεν ἂν μίαν πληγὴν· δευροὶ γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ
οἰκίσταί γε ὅποια ἂν εἴη ἐς αὐτοῦ μέντοι,
εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνεργίαν, ὥς ὅ
τε αὐτὸς ἔφη, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαμεν καθ'
ἡσυχίαν, ἢ τε χρεὶ εἰπεῖν, συναγαγόμεν τῇ
μνήμῃ ἐπελθόν. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπείωμεν ἐπὶ
τέτοις, ἐσπέρα γὰρ ἦδη.

mala unam excipere audeamus, meticulosi homi-
nes; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in
crastinum, si videtur, differamus disputationem,
ut et quae ipse dixisti magis adhuc silentio per-
pendam, et quae dicenda sint, in memoria percur-
rens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his
ita dictis abeamus. Iam enim est vespera.

Περὶ πένθους.

Αξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν
ταῖς πένθεσι γινόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ
ὑπὸ τῶν παραμυθεμένων δῆθεν αὐτὰς αὐτοῖς λε-
γόμε-

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a
vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque
vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur;

γόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγῶνται τὰ συμβαί-
νοντά σφίσι τε αὐτοῖς οἱ δαυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις ἐς ἐδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλάτωνα, καὶ
Περσεφόνην, κατ' ἐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, ἔτ'
εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἄτε εἰ τέναν-
τίαν ἡδίστη καὶ βελτίω τοῖς παθῶσι, νόμος δὲ καὶ
συνήθεια τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοί-
νυν ἀποθάνη τις, ἔτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρό-
τερον εἰπεῖν βέλομαι ἅς τινες περὶ αὐτῶν τῶ
θανάτου δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔσται φανερόν,
ἔτινος ἔνεκα τὰ περὶ ταῦτα ἐκείνων ἐπιτηδεύουσιν.
Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ἐς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ
καλεῶσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις μυθοποιοῖς περὶ τῶντων πειθόμενοι, καὶ
νόμον

et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae
sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vi-
cem dolent: non illi, per Plutonium ac Proserpi-
nam! vlla ex parte scientes dilucide, nec, sint
ne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea
suauiora sint ac meliora his, quibus eueniunt,
sed institutis et consuetudini illum dolorem suum
condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-
te ipsa quas habeant sententias: sic enim appare-
bit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.

2. Vultus igitur promiscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabula-
rum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et
legem

νόμον θέμενοι τὴν πόλιν αὐτῶν, τόπον τινα
 ὑπὲρ τῆ γῆ βαθύν, Ἄδην ὑπελήφασιν, μέγαν
 δὲ καὶ πολὺχωρον τῶτον εἶναι, καὶ ζοφάρων
 καὶ ἀνέλικον, ἃν οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι
 δεκνέτα, πρὸς τὸ καὶ καθαρῶν τῶν ἐγόντων ἔκα-
 ζον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματος ἀδελφὸν τῷ
 Δίῳ, Πλάτωνα κεκλημένον (ὡς μοι τῶν τε
 τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλάττειν τοῖς
 νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετυγμένον· τῶτον δὲ
 πόν Πλάτωνα τὴν παρ' αὐτῇ πολιτείαν, καὶ τὴν
 κάτω βίον καταστῆσασθαι πόν τοῖτον, κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεξάμενον δὲ αὐτὰς, καὶ παραλα-
 βόντα, κατέχευεν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἔδενι τὸ

παρά-
 legem sibi statuant illorum fictionem, locum
 quendam sub terra profundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatiosum esse, et tenebrico-
 sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio
 qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo
 sunt conspici possint omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatus fratrem Iouis, Plutonem *s. Di-*
tem nomine, qua quidem appellatione (vt aliquis
 mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus
 est, quod *diues* sit mortuis. Hunc porro Ditem
 suae ciuitatis, et vitae illius apud inferos, haec
 habere instituta. Nam forte ipsi obligasse mor-
 tuorum imperium, quos ille receptos atque as-
 sumptos vinculis contineat, quae effugere nemo
 possit,

παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφίστασθαι, πληρὸν δὲ πάν-
 τος τῆ αἰῶνος πάνυ ὀκλήγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
 Περιρροῦσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτῆ ποταμοῖς
 μεγάλαις τε καὶ φοβεραῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομα-
 των· Κικυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέσθοντες, καὶ τὰ
 τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία
 λίμνη πρᾶκεται, πρώτη δεχομένη τὰς ἀπαντῶν-
 τας, ἣν ἐπ' ἐνὶ διαπλαῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῆ
 πορθμέως· βαθεῖα τε γὰρ περᾶσαι τοῖς ποσὶ,
 καὶ διμνήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, ἐκ αὐτὴν
 διαπταίη· ἐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔση Ἀ-
 δαμαντίνη, ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι,
 τὴν

possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tri-
 buat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni
 aeuo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviiis
 magnis; et terrorem vel ipso nomine iniicienti-
 bus; Cocytii enim (*ploutus*) et Pyriphlegethontes
 (*ignicremi*) et similiter appellantur. Quod vero
 maximum, Acherusia palus obiacet, quae pri-
 mum venientes excipit, quam transire non licet,
 nec praeterire sine portitore; cum profundior sit,
 quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam
 ut natatu transicias; adeo ut neque volucres mortui
 eam transuolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae
 adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus,
 cui

τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ,
κύνων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν
ἐΦικνεμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τὰς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν,
καὶ τῷ χάσματι δεδιπτόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἶσω, λειμῶν
ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰ φύτος,
καὶ ποτόν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῆς
τοῦ νόμασσι, ταῦτα γὰρ ἀμέλα διηγήσαντα τοῖς
πάλαμ' ἐκείθεν ἀφικνέμενοι Ἀλκίης τε, καὶ Πρω-
τεσίλαος αἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεύς ὁ τῷ Αἰγέως,
καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δακύν, αὐτὸς πῶς
τῆς πηγῆς, καὶ γὰρ αὖν ἐμμένοντ' αὐτῶν.

Ὀ μὲν

cui custodia illius credita, et prope illum triceps
canis, asperissimus, qui aduenientes quidem spi-
co vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui
conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
rum suscipit magnum, confitum asphodelo, et
potus expugnator memoriae, Lethes (*abliuionis*)
enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est.
Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redie-
runt, Alcestis atque Protefilaus, Thessali, et Ae-
gei Theseus filius, et Homericus Vlysses, graues
et digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fon-
te illo non biberunt, neque enim alias memoriam
eorum retinissent.

6. Dis

Ὁ μὲν ἔν Πλάτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετῶσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐσχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Φοῖναι, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἕτος μέν γε ἐκ αἰεὶ συμπαραῶν.

Ἦπαρχοι δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ καὶ θηνοταὶ δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθους, Κρη-
τες ὄντες, καὶ φόι τῷ Διός. ἕτοι δὲ τὰς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικάζεις, καὶ κατ' ἀρε-
τὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καὶ ἀπὲρ εἰς ἀπομίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἡ-
λύσιον πεδίον, τῷ ἡρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

Ἀν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐ-
ρινύσι παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκ-
πέμπουσιν.

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrors, et Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vixere, ubi plures conuenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae

πέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας, κολασθῆναι-
 μένους· εἴθ' αὖ δὴ τί τῶν κακῶν ἔπασχουσι,
 σρεβλάμενοί τε καὶ καϊόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν
 ἐσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμφερόμενοι, καὶ λίθους
 ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ
 τῇ λίμνῃ αὖτος ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῶν δίψας
 ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῶν μέσων βίαι πολλοὶ ὄντες ἔτιοι, ἐν τῷ
 λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ
 γαίόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθαπτερ καπνὸς ἀ-
 φανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τᾶφῶν·
 ὥς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς Φί-
 λος, ἢ συγγενὴς, ἅσιτος ἔτος παρὸς, καὶ λι-
 μώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα

suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non
 malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a
 vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum
 voluentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans la-
 cum siccus, siti moxi miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, ma-
 gnus sane numerus, per pratum oberrant sine
 corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu
 fumi instar evanescent. Nutriuntur ergo libami-
 nibus nostris, et inferiis quas tumulis illorum
 mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus,
 et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτις ἰσχυρῶς περιελήλυθε τῆς πει-
λῆς, ὥς ἐπειδὴν τις ἀπαθάνη τῶν οἰκείων,
πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, εἰς τὸ σῶμα κατέ-
βηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμῇ τῆς ναυτι-
λίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες
ἐποῖον τὸ νόμισμα νομίζεσθαι, καὶ εἰ διαχωρεῖ I)
παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐπείνοιο
Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός·
ἥδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχεν τὰ πορθμῆα
καταβαλεῖν. ἔτω γὰρ ἂν, εἰ παραδεξαμένους τῷ
πορθμῷ, ἀναπύμπημοι πάλιν εἰς τὸν βίον
ἀφικνῶντο.

Μετά

10. Haec firmiter adeo occupantur vulgus, ut
si quis moriatur familiarium, primo quidem obo-
lum in os illi imponant, mercedem futuram por-
titori traiectus, non explorato prius, quod numi
genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
meet? valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
cus, an Aegineticus obolus; neque illud cogitant,
multo esse melius, si qui pro vectura solvere non
possint, sic enim portitore non admittente reiecti
in vitam rursus redeant.

11. Postea

I. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
verbum, quam cognato προχωρεῖν copiosa
vindicat *Salmas.* ad Solin. p. 769, b. B. quae-
que convenit cum eo, quem vulgo *cursus*
vocamus? *Geiser.*

Μετὰ ταῦτα δὲ, λείψαντες αὐτάς, ὡς ἔχοντες τῆς κάτω λίμνης λατρεῖν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς θυρωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοὺς ἰσραηλικοὺς ἄνδρας, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιδέσαντες, ἵνα μὴ ῥηγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν ἑδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμῶγαί δὲ ἐπὶ τέτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ ῥέοντα τυπτόμενα, καὶ σπαρattoμένη κόμη, καὶ Φοινισσόμενα παρειά. καὶ πρ καὶ ἐσθῆς καταρρέγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶ νεκρῷ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττεσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχή-

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his, qui ibi sunt) et vnguento optimo vnixerunt procliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud tempestiuis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum, et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum, et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, et pulvis inspergitur capiti, et miseres vjui mortuo: Nam illi quidem hu mi saepe voluuntur, et capita allidunt solo: at
Luc. Op. T. VI. Z iste

σχήμεν καὶ καλὸς, καὶ κατ' ὑπερβολὴν ἐστὶ φα-
νωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὡς
περὶ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἰδ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέ-
σων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
αὐτῷ (προκείμενῳ γάρ τις νέος, καὶ καλός, ἴσως
καὶ ἀμειότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δῶμα ἢ) Φωνὰς
ἀλλοκότας, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ
νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναίτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
Φήσει γάρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φθεγγόμενος,
καὶ παρατείνων ἕκασον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον
ἥδισον, οἶχ' μοι 2), καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας
ἀνὴρ-

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est co-
ronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi
ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iovem, pater, de
medio cognatorum agmine progressus, eumque
complexus (propositum enim fingamus iuvenem,
et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi
fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato,
respondeat. Dicet enim pater lugubri voce pro-
ductis singulis nominibus, *Fili' dulcissime, sic ne
abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem*
abre-

2. οἶχ' μοι] Verbum istud in recenti luctu
vsurpatum illustrat Bergler. ad *Alcibi.* p.
172. Gesner.

ἐνηρηπασθης, μόνον ἐμέ· ἔτι τὸν ἄθλιον κατα-
λιπὼν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιήσάμενος, καὶ
στρατευσάμενος, καὶ γεωργήσας, καὶ εἰς γῆρας ἐλ-
θὼν, καὶ κωμάσῃ πάλιν, καὶ ἐρασθήσῃ, τέκνον,
καὶ ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν με-
θυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσῃ, οἰόμενος
τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέττων, καὶ ἐπιθυμεῖν
καὶ μετὰ τὴν τελευτήν, καὶ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ
καὶ ἵππες, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ εἰσχοῦς
ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον
κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατέωρξαν, ὥς
χρηστέμοις ἐκεί, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν
κάτω;

Ο δὲ

*abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore da-
cta, non susceptis liberis, non attingisti militiam,
agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem!
Non comissaberis iterum, non amabis, fili, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans,
filium suum adhuc indigere talibus, et appetere
ea etiam post mortem, participem autem eorum
non posse fieri. Quamquam, quid ista dico?
Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero et-
iam pocillatores iugularunt in funere, vestemque
et alium mundum una combusserunt, defoderunt-
que, quasi usuris ibi et fruituris apud inferos?

Ὁ δ' ἔν πρεσβύτης ὁ πένθων ἔτωσὶ πάντα ταῦτα ὅποσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τέτων πλείονα, ἔτε τῷ παιδὸς εἵνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ ἐκ ἀκουσόμενον, ἐδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· ἔτε μὲν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἔδει γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἐνέειν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἔθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅποι κενώρηκε, μᾶλλον δὲ ἔτε τὸν βίον αὐτῷ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· ἔ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῷ μετασάσιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχεράνεν.

Εἴποι δ' ἂν ἔν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτήσάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, et his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; nouit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam grauitur ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Dite, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi

γοντ' ἔσομαι ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι
 ματαιάζοντα, ὦ κακόδαμον ἄνθρωπε, τί κέ-
 κρυπας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι
 τιλλόμενος τὴν κάμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπι-
 πολῆς ἀμύσσω· τί μοι λοιδορεῖ, καὶ ἄθλιον
 ἀπακαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σε βελτίω καὶ
 μακριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πά-
 σchein δοκῶ; ἢ διότι μὴ ταιχτοσὶ γέρον ἐγενό-
 μην οἷός εἰ σὺ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν
 δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα
 νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολ-
 λὰς τριακῆδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας,
 καὶ τὰ τελευτήϊα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ το-
 σάτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶ-
 ναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, ἔ μηκέτι μεθέξομεν;
 ἢ τὰς

sibi liceat, et a vanis querelis patrem reuocare,
Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi fa-
cessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruen-
ture. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas,
et fato malo usum, qui multum te melior factus sim
ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne
quod non; talis, qualis tu es, senex factus sum,
caluo capite, facie rugosa, incuruus, imbecillis
genibus, atque in uniuersum a tempore ipso veter-
nosus, post menses multos atque Olympiadas imple-
tas, denique sic delirans sub tot testibus? Stolide,
quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius
 Z 3 *futu-*

ἢ τὰς πότας ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδωκας μὴ τέτων ἐνδεὲς γινόμενος, ἀπόλωμαι; ἐν ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ σπεινῆν 3), τῷ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγᾶν, τῷ ἀμπεχόνῃς εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέσσορον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, τέκνον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πενήσεις, ἀδὲ ῥιγώσεις. οἷχῃ μοι, κακὸ-

futurus sum particeps? Potationes dices nimirum et coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sum? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti

3. διψῆν — πενήν] Διψᾶν et πενᾶν Attica forma postulāre videretur; verum διψῆν, πενήν etiam his potius vsitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph. Nub.* 440. παρῆχω τύπτειν, πενήν, διψῆν. *Phryn.* p. 18. πενήν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τῷ ᾧ. *Reitz.*

κακοδαμῶν, ἐκφυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν
 ἔτι δεδιώς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον· ἐκ ἔρωτος
 σὲ ἀνίσχει, ἔδῃ συνχυσία παρατρέψει, ἔδῃ σπα-
 θήσεις 4) ἐπὶ τέτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, ὦ
 τῆς

*gisti morbos, febrim non amplius metuis, non bo-
 stem, non tyrannum. Non amor tibi facesset ne-
 gotium, non coitus te atteret, neque insuper infer-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex*

Z 4

factus

4. παρατρέψει, ἔδῃ σπαθήσεις] Putabam le-
 gendam esse παρὰτρέψει, quod verbum
 conuenire huic loco, non est opus ut
 ostendatur. Alterum σπαθᾶω intelli-
 gam de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam instaurari in singu-
 los dies, vel nomina ἀρίστει, δεῖπναι, ac δορ-
 πει satis indicant. Ποικρο ipsa propria verbi
 σπαθᾶω natio non tam ad dissipationem et
 dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
 aliquid densandum, inferciendum, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra staminis tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθαῖν vel σπα-
 θαῖσθαι dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri aua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commode
 transtuleris ad loca auctorum, quae collegit
 Spanhem. ad Aristoph. Neph. 55. Ἐπὶ τέτῳ
 verti eodem sensu atque ἐπὶ τέτοις insuper;
 non

τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρον
γενόμενος· ἃ δ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλέπομενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, ἀκ οἷε πολὺ ἀ-
ληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων εἶναι; ἀλλὰ
ὄρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν
ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, καὶ τα δεδίας μὴ σρι
ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ
δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διασαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ'
ὀλίγον, εἶγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκό-
τος, οὔτε Φῶς ὄραν δυνησόμεθα. καὶ ταῦτα
μὲν ἴσως μέτρια.

Τί

*factus conuictus, neque molestus eris ipso con-
spectu iuuenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo
veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum vi-
de an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae
apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud
metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? O-
portet autem adcoGITare illud, putrefactis oculis,
aut etiam, per Iouem, combustis paullo post, si qui-
dem cremare me decreuistis, neque tenebras neque lu-
cem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolera-
bilia.*

19. *Quid*

*non quo vehementer probem, sed quod nihil
noui rectius. Gesner.*

Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς
τὸν αὐλὸν αὐτῇ σενοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναι-
κῶν περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ
τάφου λίθος ἐξεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δυνατὰ
τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κατασάξεν
αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἰδῆ διΐξεσθαι;
τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαιγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὀρά-
τε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρε-
σκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἀνω εἰς τὸν
ἐρανὸν εἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὰς κά-
τω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κένις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπι-
σεύκατε. ἔχ' ἔτως ἄσπορος, ἔδ' ἀκαρπος ἡ τῆς
Πλάτωνος ἀρχῇ, ἔδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφύ-
δελος,

19. *Quid vero me fletus ille vester iuuat, et ille
ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immo-
derata lamentatio? Quid vero coronatum in sepul-
cro saxum? Aut quid apud vos valet infundere
illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos,
peneurraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim
ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis,
cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad
superiora in caelum abire, neque quidquam vobis
prodesse inferis: quod autem relinquitur, puluerem
inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis.
Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ictis im-
perium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis
cibus*

δελοῖς, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταξελλώμεθα.
ὥς μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλαμ δὴ, ἐφ' οἷς
ἔποιεῖτε καὶ ἐλθέτε, παμμέγεθές ἐπ' ἔπει ἀνα-
καγχάσαι· δισκόλυσε δὲ ἡ ὀφθῶν, καὶ τὰ ἔρια,
οἷς μὲ τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστρα-
φείς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, ἔκ' ἂν οἴω-
μεθα δικαιοτάτα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἄλλ' ἔμως
οἱ μάταιοι καὶ βωῶσι, καὶ μετασελῶμενοί τινα
θρήνων σοφιστῶν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς
συμφορὰς, τέτῳ συναγωνισῇ, καὶ χορηγῶ τῆς
ἀνδρίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκείνος ἐξέρχῃ
πρὸς τὸ μέλος ἐπαλάζοντες.

Καὶ

*cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachin-
nari subiit: at impedit linteam ac lanae, quibus
mibi deninxistis maxillas.*

20. Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.
At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
uersus mortuus, et nixus cubito; nonne aequis-
sima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ho-
mines et vociferantur, et arcessito quodam la-
mentationum Sophista, qui veteres multas calami-
tates collegerit, hoc adiutore et praecentore quasi
suae amentiae vtuntur; et ubi ille incepit, suas
querelas illius cantui subiiciunt.

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος
 τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τέτων, διεκλόμενοι
 κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἔκαυσεν,
 ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδοὶς ὑάλῳ περι-
 χρίει 5), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει
 δὲ

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
 si per gentes quantum ad sepulturae rationem,
 Graecus illos cremat, humat Persae, Indus vitro
 quodam obliniit, Scythia vero edit, *succis velur*
muria

5. ὑάλῳ περιχρίει] Περιχύει vel περιχέει
 malim ex *Diod. Sic.* Nam de mortuis hoc
 modo condendis et condiendis loquens saepe
 et constanter verbo περιχέεισθαι utitur ut II,
 15. de Aethiopibus; nec non III, 9. non
 tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
 priorem No. 45. monet *Wessling*. At si ar-
 tificialis, quod *Gesner.* existimat, compo-
 sitionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani
 περιχρίει aequè satisfaciat. *Reizz.* Non vi-
 trum proprium hic intelligi posse, manife-
 stum est ex verbi περιχρίει notionē. *He-*
sych. non tantum ὑαλόν et ὑαλόν λαμπρόν
 interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
 ὑαλόν. Et quid similis vitro, quam illa
 accepta a Seribus, h. e. Indis pigmenta,
 quas *Laccas* vocamus? et variae gumma-
 tum solutiones ac praeparationes ad condi-
 turam corporum idoneae? *Gesner.*

δὲ ὁ Αἰγυπτίος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν)
ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην
ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκῆντα, πῶς
ἔ περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους
ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες παρὰ τοῖς κἀ-
τω δικασαῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ

muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi
narro, siccatum cadauer conuiuium suum et com-
potorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-
digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
tus in tempore frater paterue.

21. Aggesti quidem tumuli, et pyramides, et
cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
quei non superflua, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
nes habuerunt, quasi causam defuncti agerent,
aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τῆτοις τὸ περιδείπνον, καὶ πᾶραι-
σιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονὰς παραμυθάν-
ται τῷ τετελευτηκότῳ, καὶ πείθουσι γεύσασ-
θαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Δι', εἰδ' αὐτὰς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμῷ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν
ἀπηυδακτότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος,
ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τὰς τῷ μακα-
ρίτῃ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παραπάνω κλάειν διό-
γνωκας, αὐτῷ τε τῷτῃ ἕνεκα χρεὶ μὴ ἀπόσιττον
εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τῷ πένθει τὸ μέ-
γεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ῥαψώδην-
ται δύο τῷ Ὀμήρῳ σίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠΐκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτῃ. καὶ,
Γαστέρι δ' ἔπῳς ἐστὶ νέκυν πενθήσας Ἀχαιῆς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae:
Adfunt cognati, et parentes consolantur defuncti,
et gustare illos cogunt, ut qui non inuiti, per
Iouem, cogendos se praebeant, sed iam trium-
dierum fame macerati ferre inedia diutius non
possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus?
amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si
vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei caus-
sa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus
sufficiat. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt
duo Homeri versus:

*Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita cibo-
rum*

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

III

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶ-
τα, καὶ δεδιότες, εἰ φανένται μετὰ τὴν τελευ-
τὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν
ἐμμένοντες. τὰῦτα, καὶ πολὺ τέτων γελοιο-
τέρα εὗροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γι-
γνόμενα, διὰ τὸ τὰς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν
κακῶν τὸν θάνατον εἶσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio,
et veriti, si videantur post carissimorum mortem
humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et
multo his magis ridicula, inueniat aliquis si ob-
seruet, quae in luctu fiunt propterea, quod vul-
gus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ἐρωτᾷς, ὦ μαθητάκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο,
καὶ τὸ σεμνέτατον τέτο καὶ πάνδημον ἔνο-
μα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ
εἶναι σοὶ φης, εἰ μὴ τοιαύτην τινα τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhe-
tor, atque honestissimum illud et omnium
ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris.
Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem
quan-

περιβάλλοις ἐν τοῖς λόγοις, ὥς ἀμαχον εἶναι,
καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάν-
των, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπένδασον ἀκ-
σμα τοῖς Ἑλλήσι δοκῶντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ
τοῦ ἀγῶντος ὁδῶς, αἱ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις
ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ εἰδείς Φθόγος, ὦ παῖ· καὶ μά-
λιστα ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν
ἀρίστων, ἔκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιο,
ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβαλὴν ἔσσαν, καθάπερ
νῦν σὺ, τῷτο αἰτοίῃ προσελθὼν. ὥς ἀκχε τὰ
γε ἐπ' ἐμοὶ 1), καὶ πάνυ θαρρῶν, ὥς τάχιστα
δαινὸς αἰτὴρ ἔσῃ γυνῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρ-
μηνεύ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut in-
uictus sis, neque quisquam consistere te contra
audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspi-
cuis, et quem audire Graeci omnes vehementer
studcant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quae-
cumque tandem sint, studes edificare. Verum
nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis
aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus
autem vnde haec petat, illud *sanguam* consilium,
rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Au-
di ergo quod in mea potestate est, et cum fidu-
cia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-
gno-

I. τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ] Recte Gesner. iungit, pro
κατὰ τὸ γε, i. e. quantum in me. Reitz.

μηνεῦσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τῆτο ἐθελήσεις αὐ-
τὸς ἐμμένειν εἰς ἂν ἀκέρσης παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
λοπόνως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν
τὴν ὁδόν, ἕς' ἂν ἀΦίκη πρὸς τὸ τέλος.

Τὸ μὲν ἂν θήραμα ἐ σμικρὸν, εἰδὲ ὀλίγης τῆς
σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆται
πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὅτι ἐν ὑπομεί-
ναι ἄξιον. σκοπεῖ γὰρ ὅποσοι τέως μηδὲν ὄντες,
ἐνδοξοί, καὶ πλεῖστοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι
ἐλόξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς
τὰς πόνους προπονήσῃν οἰηθεῖς. εἰ γὰρ σε τρα-

χειάν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
neque paruae curae indigum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil non sustinere ae-
quum sit. Vide enim, quot homines, qui an-
tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te ma-
gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infini-
tos tibi ante subeundos labores. Neque enim aspe-

χραὴν τινά, ἐδὲ ὀρθιον, καὶ ἰδρωτός μεσὴν ἡμῶς
 γε ἄχομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
 μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
 ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγῶνται, μακρὰν, καὶ
 ἀνάγνη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπε-
 γνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον
 τῆς συμβελῆς, τῆτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἄμω
 καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἰππήλατου 2) καὶ κατ-
 ἀντή, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ
 λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιαῶς ἀκριβῆς, σκολῇ
 καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπισήσῃ τῇ ἀκρᾷ,
 καὶ ἀγρεύσεις ἔ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχίῃ
 κατὰ

desperam te neque arduam et plenam sudoris viam
 ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas:
 alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui
 consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
 et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
 rum eximium in consilio nostro illud est, quod
 per iucundissimam simul et maxime compendia-
 riam, et equos etiam capientem viam, atque de-
 cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
 per prata florida et vimbram solidam, otiose ince-
 dens, sine sudore stabis in summo, et prae-
 dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
 epula-

2. ἰππήλατον] *Hemsterb. equitabilem* superscri-
 pserat, quod *Gesner.* per circuitiōnem de-
 dit. *Reitz.*

κατακείμενος, ἐκείνους 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπὀρειᾷ τῆς ἀνάδου. ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐξεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐσὶν

epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adscensum, adhuc per difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deuolutos nonnunquam in caput, et vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tempore,

3. ἐκείνους] Ante Benedictum iam Flor. Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris ἐκπνους. du Soul.

4. ἐκπνους, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus, tentatus vt videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Vt ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους qui difficulter: sic ἐκπνους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo *anbelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἐκπνούς et deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. Gesner.

ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονεχὶ καθεύδων λαβών.

Ἡ μὲν δὲ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίᾳ Διὸς, μὴ ἀπίσῃσῃς, εἰ ῥᾷδ' αὖτε ἅμα καὶ ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ τῶ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέσῃ, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μεισῶν γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαί σοι βέλομαι Σιδωνίᾳ τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτε-
λῇ

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorice tantum non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego te amicitiae praesidem Iouem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul et suauissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim de pastore factus est, et Deorum genera atque hominum, a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum infra poeticam magniloquentiam est, breui tempore fieri posse negabimus, si celerrimam quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-
gatam

αὐτῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀνέσσαντι ἀνόνητος. ἤρ-
 χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
 ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθ' ἑλληνικῶς. ἔδει
 δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
 τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ κομι-
 ζόντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγί-
 γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
 διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν.
 εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας 5), ἀΦικέσθαι,
 ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηνίσεως ἀνδρὶ
 εὐζώνῳ σαθμὰς τέρας διανύσαντας. ἤχθετο
 ἂν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῷ, διότι Αἰγυπτίως τι πα-
 ραι-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
 dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
 xander, post devictum praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
 rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
 Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae.
 Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
 niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
 gione multa superata, peruenire denique in Ae-
 gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
 siones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander,
 quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
 erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari, pera-
 grare regionem*, etiam supra *Alex. c. 46.*
γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Reitz.

ρακινῆν ἀκέων, ἔκ εἴχε διαταχέων ἐκπέμπειν
 τοῖς σατράπαις τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
 τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ
 βασιλεῦ, ὑπισχνῆμαι δείξαι ὁδὸν, ἢ πολλὴν ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ
 ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα
 μάλα δ) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἑς· καὶ εἶχεν ἔτω·
 πλὴν

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
 illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
 Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
 viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
 enim montes istos superet, superauerit vero triaui,
 ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit.

Aa 3

Verum

6. αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam.
 Lucianus, merito fides non est habita ho-
 mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
 edocere nempe poterant mensores sui. In-
 ter fines occidentales Persidis et Orientales
 Aegypti interfant gradus non minus xv,
 id est milliaria Germanica minimum co, ex-
 pedito etiam homini xx mansiones deno-
 rum milliarium. Itaque puto hanc ipsam
 narrationem vel fictam vel veram pertinere,
 ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
 ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
 eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν
 ἔτω, ducunt. Gesner.

πλὴν ὅγε Ἀλεξάνδρος ἐκ ἐπίστυσεν, ἀλλὰ γή-
 τα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤστο. ἔτω τὸ παράδοξον
 τῆς ὑποσχέσεως ἀπίστον ἔδοκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πει-
 ρώμενος ὡς ἔδδεν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
 ἔδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
 Περσῶν ἕς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
 ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ
 λόγῳ, ἐκχέραν ἐπιδειξάμεν τὴν ὁδὸν (δύο γάρ
 ἔσονται, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγεται) ἧς ἕρξῃ οὐ
 μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
 λᾷ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος,
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
 παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι
 ὀκνεῖ

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter
 spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat.
 Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhe-
 tor videaris, intra vnum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo
 autem tibi prius, ut ille Cebes, imagine verbis
 depicta utramque viam ostendere. Duae enim
 sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
 mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
 iam in alto sedeat, pulchra undique, Amalthaeae
 cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
 genis:

δοκεῖ τὸν πλεῖστον παρεσῶτα ὄραν, χρυσῶν ὅλον
 ὄντα, καὶ ἐπέρασεν. καὶ ἡ δέξα δὲ, καὶ ἡ ἰσχὺς
 παρέσῳσαν, καὶ οἱ ἔπανοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
 ἔρῳσι μικροῦς θοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν
 περιπλεκόμενοι. εἴπερ τὸν Νεί-
 λον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμε-
 νον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινὶς ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον
 οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δὲ τινα παι-
 δία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτὰς 7) σὺ
 Αἰγύ-

genis: ad alteram vero manum imaginare adstam-
 tem Plutum, aureum totum atque amabilem: ad-
 stent vero etiam Gloria, et Vis, et Plausus circa
 illam undique, paruis Cupidinibus similes, multi,
 amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando
 Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem
 in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut pleri-
 que in eo repraesentando pingunt: paruos autem
 ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-
 cant

Aa 4

7. πῆχεις αὐτὰς] Si quis inspicere velit *Pbi-*
lostrati Icona I, 5. et quae ibi dedit *Olea-*
rius, nihil ad explanationem huius loci
 desiderabit. Caeterum *Πῆχεις* in vers. re-
 liquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi
 dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Dignos*
 vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor.
 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe
 utrobique ad significationem nominis respi-
 citur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156.
 Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῶσι) τοιῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικήν οἱ ἔπαινοι. πρόσθεν δὴ σὺ ὁ ἔρασις, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἡφρας, ὡς γαμήσειας τε αὐτὴν ἀναλθὼν, καὶ
πάντα ἐκείνα ἔχοις, τὸν πλῆτον, τὴν δόξαν
τὰς ἐπαινας. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίνεται τοῦ
γεγαμημένος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσης τῷ ὄρει, τὸ μὲν
πρῶτον ἀπογινώσκεις τὴν ἀνοδὸν· καὶ τὸ πρῶ-
γμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥαδίαν,

Διονύ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimis
quam celerrime in summo esse, ut et ipsam
uxorem ducas ubi escenderis, et omnia illa habeas,
Plutem, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt o-
mnia mariti.

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visā Macedonibus, cum
præruptam undique cernerent, neque auibis ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam

aut

Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ξύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitum notante, utebantur.
Gesner.

Διονίσει τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαι-
ρεθῆσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ
πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ἄρα δύο τινας ὁδούς·
μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ γενή, καὶ ἀκανθώ-
δης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα,
καὶ ἰδρωῖτα. καὶ ἔφθη γάρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ
μάλ' ὑποδείξας αὐτήν, ὥς ἐδὲν ἐμὰ δεήσει· ἢ
ἐτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐώδης,
τοιαύτη, οἷαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ
τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτο-
ρα εἶναι δυνάμεον.

Πλὴν τὸ γε τοσῶτο προσθήσειν μοι δοκῶ,
ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, καὶ πολυ-
λὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάν-
τα παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec
tibi primum videntur. Tum post paullo vides
duas quasdam vias: quin altera semita modo est
angusta et spinis obsita, et aspera, sitim multam
ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam
pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea ope-
ra indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua,
talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam ea-
dem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhe-
tor esse posses.

8. Verum illud modo adiiciendam puto, aspe-
ram illam atque arduam, non multa habuisse
viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλοῖς ἀνῆλ-
θον, τοσαῦτα καμῶν, ἔδδ' ἐν δέον· ἡ ἑτέρη δὲ
ἄτε ὁμαλή ἔσα, καὶ ἀγκύλον ἔδδ' ἐχασα, πόρ-
ρωθ' ἐν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, ἔχ' ὁδύσαντι αὐ-
τῇ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην, λεί-
γοντα, ἐν τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὰ
δ' ἐν εἶχεν ἔτως. ἀπονητὶ γ' ἐν ὁρῶ τὰς πολ-
λὰς μειζόνων ἀξιζμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰδέσσης
τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' ἐν 8) εἰς τὴν
ἀρχὴν.

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero,
utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e
longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
qui ipse ea iucrim, nec enim, iuuenis cum es-
sem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
sine labore plerosque maiora consequutos quadam
eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
initium

8. ἐπεὶ δ' ἐν] Ἐπεὶ non habet, quo satis
cominode referatur: sequitur enim ὡς ἐν.
Equidem aut ἐπειτ' ἐν legendum putem,
aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ,
proinde omittendam. Atque hoc interpre-
tando expressi. *Gesner.*

ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ εἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁπότεραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥῶσα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδακμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμασὸς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἰκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς οὖν πρόσσεισί σοι κατ' ἐρὸς τις ἀνὴρ, ὑπόσιληρος, ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὸς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδὸς ἡγεμὼν, λήρης τινὰς ὁ μάταιος διαξιὼν πρὸς σά, ἔπεσθαι οἱ παρακλυεόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἶχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-

λων

initium igitur *uirisq̃ue viae* delatus, dubitabis, scio, et iam dubitas in vtram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime elcendas in summum, et beatus sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, vt sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, vti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliorum quo-

λων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀ-
 μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφὴ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
 χρόνου, καὶ Φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νό-
 μῳ γαμήσῃ τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
 ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κέλων βαίνοντες.
 εἰ δὲ καὶ μακρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐ-
 θείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθεῖς τῇ βάσει,
 ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ἀρετῆς ὁδῶ, καὶ ἀγέσης ἐπὶ
 τὸν γάμον. εἴτα σε κελύσει ζηλὸν ἐκείνης τὰς
 πρῆλαις ἀνδράσι, ἔωλα παραδείγματα παρτι-
 θεῖς τῶν λόγων, ἢ ῥᾶδιον μιμεῖσθαι, οἷα τὰ
 τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐσίν, Ἡγησίε, καὶ τῶν
 ἀμφὶ Κράτῃτα, καὶ Νησιώτην), ἀπεσφιγμέ-
 να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his;
 quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
 raque a tempore euanida: ac dicet, beatum te
 futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
 haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
 vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
 lineam, aut in alterutram partem magis inclines
 vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
 recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
 tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
 propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
 sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
 et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera,
 et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτῃτα, καὶ Νησιώτην]
 In

ἡα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρά, καὶ ἀκριβῶς
ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές (10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum maris medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. *Graevius*. Vide omnino
Φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recen-
tur. *du Soul*.

10. τὸ λιπαρές] *Quom. Hist. c. 1. λιπαρεῖ*
τῷ πυρετῷ, febrī continua, s. magna. Ab-
dic. c. 4. προθυμία λιπαρεῖ. Gesn. reddi-
dit, multo studio. At quum hic dedit, cul-
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placuif-
se. Iam vero verterem, adfauisatem, imo
indi-

ἀναγκάλα ταῦτα, καὶ ἀπαρξίτητα Φήσει. ἀδύ-
 νητον γὰρ εἶναι ἀνευ τέτων διανῦσαι τὴν ὁδόν.
 ὃ δὲ πάντων ἀνιερότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρό-
 νον πάμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη
 πολλὰ, καὶ κατὰ ἡμέρας, καὶ κατὰ τριακάδας, ἀλ-
 λὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προ-
 αποκαμῆν τὸν ἀνέοντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολ-
 λὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐ-
 δαιμονία· πρὸς δὲ τέτοις ἐδὲ μισθὸς ὀλίγους
 ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ ἐκ ἂν ἡγή-
 σαιτὸ σοι, εἰ μὴ μέγала πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam
 absque his emetiare. Quod vero omnium est mo-
 lestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi
 temporis itineris huius praescribet, annos multos,
 non secundum dies aut menses, sed secundum
 totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit,
 ante succumbat et renunciaret labori, et longum
 valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter
 haec etiam mercedes non exiguas poscere aufert
 talium malorum, neque viae se ducem praestite-
 rit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

ΙΟ. II.

indigentiam, cum Hesychio, qui λιπαρές, τὸ
 δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν,
 ἀπὸ τῆς λίαν παρῆναι unde et λιπαρεῖν
 δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic
 intelligo aliorum gratiam auxiliumue ro-
 gandi necessitatem. Reitz.

· Ο μὲν ταῦτα. Φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος οἷς
ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸς εἰς μί-
μησιν παλαιὰς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιώσ-
λόγας πάλας καταρωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον
ἀγαθόν, μαχαιροποιῶ ἕν, καὶ ἄλλον Ἀτρωμή-
τε τινὸς γραμματισῶ, ζηλῶν ἀξίων, καὶ ταῦ-
τα ἐν εἰρήνῃ μῆτε Φιλίππου ἐπιδόντος, μῆτε Ἀ-
λεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως
ἐδόκει χρήσιμα· ἐκ εἰδῶς ὅποια νῦν κεκαινοτό-
μηται, ταχέϊα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ
τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆ-
τε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίσῃ που
παραλαβών, ἢ τὸ τελευταῖον, προηγάσῃ τοῖς
πόντοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ
τάχι-

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo et
obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos
antiquos ad imitationem proponat, et eruere te
postulet rationes olim sepultas, tanquam maxi-
mum quoddam bonum gladiatorum fabri filium,
et alium Atrometi grammatistae, aemulari te iu-
bens; idque in pace, neque Philippo inuadente,
neque imperante Alexandro, vbi illorum ratio
utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens
inuenta sit, brevis, et minime laboriosa, et dire-
cta via Rhetorices. At tu noli credere, neque
attendere illi, ne te forte assumptum euertat, aut
denique ante tempus vt conseneskas laboribus,
efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et
quam

τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμαῶν
 ἔτι, ὡς καὶ σπευδάσαις πρὸς αὐτῆς, ἴδι τῷ μὲν
 θαυσεῖ τάτω, καὶ πέραν τῆ μετρίαι ἀνδρικῶς μα-
 κρὰ χαίρειν λέγε II) ἀναβαίνουσιν αὐτὸν καὶ ἄλ-
 λας, ὅποσας ἂν ἐξαπατᾶν δύνηται, ἀνάγειν,
 καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι
 συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς
 μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τι-
 να, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασπασαμένον τὸ
 βάδισμα, ἐπιμεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναι-
 κεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύ-
 ρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῃ τὴν κεφα-
 λήν

quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigo-
 re dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet
 hirsutum illum et ultra mediocritatem virilem,
 longum valere iube, escendere ipsum, et alios;
 quotquot decipere potest, educere; anhelantes-
 que et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum
 alios multos inuenies, tum in his omniscium
 quendam et usquequaque pulchrum hominem,
 fluctuante incessu, infracta ceruice, vultu femi-
 neo, mellita voce, vnguenta ispirantem, summo
 digi-

II. χαίρειν λέγε] Ita construo, λέγε μακρὰ
 χαίρειν, λέγε ἀναβαίνουσιν etc. Reitz.

λὴν κινώμενον ὀλίγας μὲν ἔτι, ἔλας δὲ καὶ ὑα-
κινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόντι-
να Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέρασον ἐκείνον ποιη-
τὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τῶν γνωρίζεις αὐτὸν,
μηδὲ σε ἔτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀ-
Φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί Φη-
μι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι,
τὸ Ἱμῆττιον ἐκεῖνο ἀνοιξας στόμα, καὶ τὴν συν-
ῆθη Φωνὴν ἀΦίῃ, μάθοις ἂν ὡς ἐχὶ τῶν καθ'
ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ
τί ξένον Φάσμα δρῶσιν ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμε-
νον. τῶν τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδὲς σεαυ-
τὸν,

digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem,
sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapa-
lum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragœdiae. Dico autem
ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tius. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e
Luc. Op. T. VI. B b vesti.

τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περὶ βλαπτός, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτός, βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ κατασῆσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τῷ λόγῳ. διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκείνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τῆς λέγης, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικέτων, μὴ καὶ συντρίψω περὶ πᾶσων τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὲν πρὸς σέ ὥδὲ πως, ἐπισπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ φθέγματι. ἄγροικον

vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis orationis inuectus: assumptum enim te prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut metus sit ne lapsus alicubi personam Herois quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim

κον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ἔπρὸς ἀνδρῶν καὶ ἐρα-
σμίας ῥήτορος.

Φήσκει δ' οὖν πᾶνι μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ·
μὲν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μὲν,
ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ὅτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτόν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅσους ἦν ὁ σ-
φώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τότε, ἀλλὰ
κατὰ κλῆρος αὐτὸς ἦκεις ἀκέρων ἀπάντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνῶντων, καὶ
τεθνηκότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἴση πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἦκεις.
προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιαῦτον ὄψεσθαι, οἷον
τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς,
ἢ Ὠτός, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκένως πᾶνι Φα-
νείται

enim est virilis illis vultus, nec delicatum amabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicet igitur modestè admodum de se,
Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chaecephontis
se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui cum
viuerent, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria inuitatus sponte venis, cum omnes audias su-
pra modum ad nostra percelli, et decantare eadem,
atque stupere, et fascēs nobis submittere: statim
sane scies, ad quam diuinum virum veneris. Ex-
pectabis vero nihil te eorum visurum, quale huic vel
illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi
nostrum

νῆταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφύες, καὶ τεράσιον.
ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσῶτον ὑπερφωνέοντα εὐρή-
σεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέτ-
ταρες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδι-
δόντας 12).

Ἐπεὶ

*nostrum opus et prodigiosum videbitur: quandoqui-
dem ita superari meis clamoribus inuenies alios;
quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a cho-
ris, qui tonos accinunt.*

14. *Quan-*

12. τὰς ἐνδιδόντας] *Versum est, qui remissè
canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam
illa concedendi et remittendi notio, sumpta
ab his qui poculum, vt hoc vtar, ministrant
et praebent bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. Xenoph. Cyrop. 1, 3.
Vnde deinde ἐνδιδόναι et ἐπιτείνειν oppo-
nuntur apud Plut. de diser. adul. p. 95. fin.
Steph. Verum haud paullo melius conuenire
videtur ille intellectus, quem monstrat no-
men τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeo explica-
tum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
cum submissa voce choro tonum indicat,
quo iam statim vtendum sit. Etiam nostri
vocant, den ton angeben, cum praecentor
tenui voce, vt nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetractyn, c,
e, g, c, vel similem accinit, quam illi dein-
de legem carminis habent. Hinc demum
vis illa comparisonis apparet. Gesner.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέσθαι, καὶ τῷτο ἐκ ἂν παρ' ἄλλας ῥᾶον μάθοις, ἔπου-
μόνον, ὧ Κλητίε μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζή-
λα πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆ-
σθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ
ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς,
εἰ μὴ προτελεσθῆς ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς,
ὅπως ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλῶν καμάτων ὁδοποιεῖ· ἐδὲν γὰρ
αὐτῶν δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἢ παρ-
οιμία Φησὶν) ἐμβανε, καὶ μαῖον ἔξων διὰ τῷ-
το, ἐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ
γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ πάντα
ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri,
et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tan-
tum, o cura Clyti, ea quae dicam, et aemulare
omnia. Et leges quibus te vti iussero, accurate mibi
observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis,
quae ante Rhetoricen altera illa praeuia disciplina
dementibus et vanis hominibus mulso cum labore tan-
quam viam substernit. Nihil enim iis opus erit.
Sed illotis pedibus, aut proverbum, ingredi, ni-
bilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiam
si neque communissimum illud scias scribere literas.
Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρεὶ αὐτόν σε οἷ-
κοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν,
καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς αὖ τάχιστα διανύ-
σαι δυνηθεῖς. ἔπειτα καὶ αὐτὰς, αἱ μὲν προϊόν-
τι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, αἱ δὲ καὶ παραι-
νῶν, πρὶν ἤλιον δῶναι, ῥητορὰ σε ὑπὲρ τῆς πάν-
τας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως
τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευτὰ τῶν λέ-
γειν ἐπιχειρῶντων ἔχων. κόμιζε ταίνυν τὸ μέ-
γιστον μὲν τὴν ἀμυχθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τέ-
τοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν.
αἰδῶ δὲ ἢ ἐπείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθη-
μα, οἴκοι ἀπόλππε. ἀχρεῖα γάρ, καὶ ὑπεναν-
τία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοήν ὅτι μεγί-
στη,

15 Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te
viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo
commeatum parare, ut quam celerrime emeriri illud
possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via
ostendens, partim admonens ante solem occasum Rbe-
torem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui
extra controuersiam primas et medias et ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur maxi-
mum quidem inscitiam, deinde confidentiam post
haec, et praesertim audaciam atque impudentiam:
pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut
ruborem domi relinque: inutilia enim et contraria
negotio. Verum enimvero clamorem quam maxi-
mum

την, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον
τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα
ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔσω εὐανθῆς, καὶ
λευκῇ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς δια-
φαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές 13)· ἡ ἐμβάς Σικυω-
νία,

*umque affer, et modulationem impudentem, incessum-
que qualis meus est. Huec vero necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant: Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarenisio texetino, ut cor-
pus perluceat: crepida Attica, et muliebris, illa scif-
B b 4 filis:*

13. πολυσχιδές] Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de quo Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελές ὑπόδημα, καὶ θρυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
σχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβάδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβάς legendum puto ἡ. Denique πῖλας
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἄτως ἐκαλεῖ-
τα, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρα-
τῖνος ἐν Μαλθακῆς λέγων, λευκὰς ὑπὸ
ποσίν ἔχων πῖλας. Gesner.

νία, πύλους τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπασα, καὶ ἀνό-
λεθοι πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεί. ταῦτα μὲν
αὐτὸν χρὴ συντελεῖν.

Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρας καὶ
ἄκουε. καὶ δὴ σοὶ τὰς νόμας δίδωμι, οἷς χρώμα-
νόν σε ἡ Ῥητορική γινωρίει καὶ προσήσεται, εἰδὲ
ἁποσφραφήσεται καὶ σφορακισί (14), καθάπερ ἀ-
τέλεσόν τινε καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
Ἄλλα σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθήναι
χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμέρφε τῆς ἀναβολῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά πε, ἢ εἰ πλείω γε τῶν εἴκοσιν
Ἄττικα ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*fills: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper
liber. Ex haec ipsum te conferte oportet.*

16. Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus
vientem agnoscer te Rhetorice atque admittet, neque
duserfabitur et iubebit facessere, tanquam non ini-
tatum et mysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ami-
tus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligen-

14. σφορακισί] Quasi tu dicas incornabit, h. e.
in cornuorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reiiciet, a vulgari illo ες κόρακας.
Illustrat Bergler. ad Alciphbr. p. 177. Gesner.

ἀκριβῶς ἐμμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἀκρας τῆς
 γλώττης ἔχε, τὸ ἅττα, καὶ καῖτα, καὶ μῶν,
 καὶ ἀμνηγέπη, καὶ λῶσε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
 ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαιτε
 αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰν ἀνέ-
 μοια τ' ἔτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῶδά. ἡ
 πορφύρα (5) μόνον ἔσω καλὴ, καὶ εὐκνή, καὶ
 σισύρα τῶν παχεῶν τὸ ἱμάτιον ἤ.

Μετὰ

*diligenti meditatione comprehensa, in promptu et ex-
 tremo lingua habeto, illud ἅττα et καῖτα et μῶν,
 et ἀμνηγέπη, et λῶσε, et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condimentum illorum adsperge;
 reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, et
 ex alia quasi tribu sint, et absona. Purpura modo
 pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula
 sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post

15. ἡ πορφύρα] Nimirum ad clauum illum
 purpureum tunicarum respicit, et ad prae-
 textam togae purpuram, i. ἐσθῆτα περι-
 πορφύρον. Absurdam nempe huius Prae-
 ceptoris orationem sic declarat, ut dicat si-
 milem centoni misero, de leuidentis panno,
 filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας
 nomen non satis definitam habet notionem,
 et ista complecti potest omnia; quod appa-
 ret, si quis conferre velit, quae ad Aristoph.
 Nub. 10. attulit Spanhem. et antiquus Schol.
 ad Euid. Ran. 1507. Gesner.

Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νιάκεις ὑπὸ τῶν πάλαμ εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμ-
 φορήσας ἀποτόξους προχειρίζομενος ἐς τὰς προσ-
 σμιλῶντας. ἔτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ παλὺς ἀπο-
 βλέψονται, καὶ θαυμασὸν ὑπολήψονται, καὶ
 τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοῦς. εἰ ἀποσλεγγίσασ-
 θαι 16) μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ
 ἡλίω θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα
 δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές· ἐνίοτε
 δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα,
 καὶ

17. *Postea abstrusa sunt et peregrina verba, et
 rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in
 promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum
 loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque ad-
 mirandum hominem putabunt, cuius supra captum
 factum sit eruditio, si ἀποσλεγγίσασθαι dicas pro
 destringi et pro sole vni εἰληθερεῖσθαι, et arrha-
 bonem, nomines προτίμιον, et diluculum ἀκροκνε-
 Φές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,
 noua*

16. ἀποσλεγγίσασθαι] Nisi consultum vide-
 retur in ipsa interpretatione signare voces
 damnatas, possit forte effingendis de Latino
 fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet
 Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσασθαι esset de-
 strigilari, εἰληθερεῖσθαι folicalere, προτί-
 μιον proprietium, ἀκροκνεΦές summicrepuscu-
 lum, εὐλεξιν benedicam, σοΦόνην doctanimum,
 χειρόσοΦον manidoctum. Gelsner.

καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινόν, εὐ-
 λεξὸν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόν, τὸν ὀρ-
 χηστὴν δὲ χειρόσοφον. ἂν σολοικίσῃς δέ, ἢ βαρ-
 βαρίσῃς, ἐν ἔσω Φάρμακον, ἢ ἀναίσχυντία·
 καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, ἔτε ὄντος τινός,
 ἔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
 ὃς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
 Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
 καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μη-
 δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσμεράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοι-
 ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς
 τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἅς Φασιστικῆς
 μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισά-
 μενος

*nomen et absurda nomina, vocans eum, qui eloquen-
 do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόν, salta-
 torem vero χειρόσοφον. Si vere vel in iungendis
 verbis peccaueris, vel barbata singula protuleris;
 unum sit remedium, impudentia, ac in promptu sta-
 tim nomen, alicuius, qui neque sit, neque fuerit
 unquam, poetae, vel solutae orationis scriptoris,
 qui ita dicendum probauerit, vir doctus, et linguae
 ad summam accuratorem peritus. Verum leges et-
 iam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille
 Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut
 frigidus Plato, scripsere: sed libros paullo ante no-
 stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
 cant, ut commoneat ab iis instructus habeas, quo in
 tempore*

μενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμείᾳ προαιρῶν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῇ (17),
λεγέ-

tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu depromas.

18. *Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praesentes subiiciunt, atque dicendi materient; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et*
con-

17. ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῇ] Editi misere hic corrupti omnes. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio indicat, nempe hunc in modum: Ἄπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἡ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μαλλίστας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα εἴθῃ. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῇ. Parum nouit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γὰρ κέλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: Postulat hoc supplementum sequens ἐκφραυλίζεσθω. Quam imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel praua interpunctione,

λογέσθω, καὶ ἐκφραυρίζεσθω, ὡς ἔδεν ὅλως
 ἄνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελήσας,
 λέγε ὁ, τιτις ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἐλθῇ, μη-
 δὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσπερ
 ἔν καὶ ἐς πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι,
 καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ'
 ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λε-
 γέσθω, καὶ ἢν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώ-
 πῳ μὲν ἡ κνήμῃς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς.
 πλὴν

contemnatur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint:
tu vero nihil cunctatus dicere, quodcumque tandem
verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut pri-
imum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas,
et secundum post hoc, et post illud tertium: sed
quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita
usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.
Vtrum

Etione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an
 vilo modo huc conueniat, valde dubito;
 μελήσας aptum esse apparet. Rhetor non
 permittit longum deliberandi spatium audito-
 ribus, sed fortiter occupat argumentum, de
 quo ipse mauult dicere. Cui κα in γε muta-
 tum audacius videtur, illum rogo, vti me
 doceat, ecquid possit κα post κεν, proximae
 voci adiectum, orationi addere? Denique
 ῥῆμα esse nominatiuum casum, et ab ἐπὶ
 regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, vt
 ἐπὶ ad γλῶτταν admouetur. Gesner.

πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνερε, καὶ μὴ σιώπα μόνον.
 καὶν περὶ ὕβρις ἔτινος, ἢ μοιχῆ λέγῃς Ἀθηνησι,
 τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ
 πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν ἐκ ἂν
 τί ἄνθ' γενόιτο: καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθως πλείσθω, καὶ ὁ
 Ἑλλήσποντος περζεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
 Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω,
 καὶ ὁ Λεωνίδαῶς θυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδε
 γράμματα ἀναγγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
 τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
 καὶ πυκνὰ, καὶ ἐπίπασα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα
 ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχὲς τὸ
 ἄττα καὶ τὸ δῆπεθεν, καὶν μηδαμῆ αὐτῶν δέη.
 καλὰ γάρ ἐσι καὶ εἰκῇ λεγόμενα.

*Hv

*Verum insta, et verba continua, et modo ne tace.
 Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Azbenis,
 quae apud Indos aguntur et Ecbatans, dicantur:
 praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine
 quibus nihil fiat: et semper nauigetur Aebos, et pe-
 dibus transcantur Hellespontus, regaturque sol a sa-
 gittis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
 miratione sit, et legantur sanguinea Otbryadis lite-
 rae, et audiantur Salamis, et Artemisium, ac Pla-
 taeae. Multa haec sunt et crebra: tum adpersa
 pauca illa nomina in summo quasi natant, et florum
 instar praeniteant: perpetuumque sit illud ἄττα,
 atque δῆπεθεν, licet nusquam illis sit opus: pulchra
 enim sunt, etiam cum dicuntur temere.*

19. Si

Ἦν δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδύσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀπορήσης πράγματος ὥδιμῃ, τὰς ἀνδρας τὰς δικάσας ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι οἴου τὴν ἀρμονίαν. τὸ δὲ αἶμα τῶν κακῶν, πολλὰ καὶ ὁ μηρὸς πατασέσθω, καὶ λαρυγγίζε (18), καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορεῖ αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐσήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἐξόδον

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud bei malorum! frequens esto, et percutiatur femur, cum modulanti gutture pronuncia, et screatu verba distingue, et inter agendum fluctuante podice ingredi. Et si te non laudent, indignator illis, et maledictio: sui pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, affide-

18. λαρυγγίζε] Quod Aeschini obliicit Demosthenes pro Cor. c. 90. repetit Plinius Epist. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque reddere sonum studet. Gesner.

ἔξοδον ἔτοιμοι, καθέζεσθαι κάλει, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἑλικῶν ἀρξάμενος, ἢ καὶ, καὶ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πυρρῆας γάμων, ἢν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἢν δὲ καὶ λέγῳσί τι, ὑπὸ Φθόνης αὐτὰ δόξασι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φανήν, καὶ βᾶδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἔχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπισήσασιν μὴ ἔχει πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις

affidere illos iubeto, atque in uniuersum, regnum quosdam exerceto.

20. *Ut vera vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis iude temporibus facto initio, aut, per Iouem, a Deucalionis et Pyrrhæ nuptiis, si videatur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. In primis*

γοις ἀγωνισὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχύ
τῷτο, ὃ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαυ-
μα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥσπερ ὄρα μὴ ποτε γρά-
ψῃς, ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ
σαφὴς ταῦτά γε.

Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοντο σε
καταπεσόμενον, χεῖρα ἐρέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξύ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι 19). καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷδε
μελέ-

*primis vero etiam illa extemporality excusationem
non parvam praestat, atque apud populum admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim aperte deprehendaris.*

21. Amici autem semper plaudant pedibus, et
mercedem soluant coenarum, si quando labare te sen-
tiant, praebentes manum, et inter moras laudatio-
num inveniendi quid dicas occasione suppeditantes.
Nam

19. τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι] *Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.
Illud artificium dissimulandi haesitationem
tanto feliciter procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster resistere subito, et laudem
silentio postulare, ut ait Fabius l. c. f. 121.
Hoc ut ponerem dedi Fabio, e quo illud
etiam πηδάτωσαν explicari potest, cum re-*
Luc. Op. T. VI C c pre-

μελέτω σοι τὸν χρόνον ἔχεν οἰκεῖον, καὶ συνά-
δοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορεῖτωσαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτόν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σουτᾶ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς
γίγνηται αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παλιανεύς πρὸς ἐμέ; καὶ,
πρὸς ἓνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ
τοιαῦτα.

Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκμεῖν ἀναγ-
κασιότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἦν μὲν τις καλῶς
εἶπη, ἀλλότρια, καὶ ἔχ' ἑαυτᾶ δεικνύειν δοκεῖται

ἦν δὲ

*Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum
viti habeas, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero procedentem
te deducant, suo rectum satellitio, et de his, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Pae-
nienis? Et, Ad unum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam paran-
dam in primis necessarium, fere praetermissem.
Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene di-
xerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fera-*

tur

*prehendit 2, 2, 9. affurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔσω ἐπιλήψιμα.
καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ,
ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξέ-
νον τινὰ ἔπαινον ἐπιπλεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
όντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυ-
τιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ἐνομάτων,
καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ
πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μὴδ' ἀνα-
στῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον· ὑπομει-
δία δὲ τὰ πολλὰ; καὶ δῆλος γίγνηται μὴ ἀρεσκό-
μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ
ἀφορ-

sur mediocriter, reprehensione digna sunt omnia.
In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: et tacentibus omnibus peregrini-
nam quandam laudationem subiicere memento, quae
aures praesentium aduertat et offendant, ut nauseent
omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
Neque vero manum saepe ad laudandum moueas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte
aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipi-

C c 2

tes

20. ἀμφιλαφεῖς] Et etymon huius nominis
et rem ipsam praeclare explicat *Epiet. Ench.*
c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
μὲν Φορητὴν, τὴν δὲ ἀΦόρητον. Sed pot-
est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
portunum notare: qui reprehendere volunt,
aniam ubique accipiunt. *Gesner.*

ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς σικοφαντικοῖς ταῖς
 ᾠταί, τὰ δὲ ἄλλα, χρηθ' ἀνέρεϊν· ἡ τόλμα γάρ,
 καὶ ἡ ἀναίσχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρὸ χειρὸς,
 καὶ ὄρκος ἐπ' ἄκραις αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ Φθό-
 νος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
 καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν
 βραχεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα
 μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιῆν σοι δεδόχθαι,
 κυβεῖν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν,
 αὐχεῖν γε, καὶ μὴ πομπήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας
 λέγειν, καὶ γραμμᾶτια ὑποδεικνύειν ὑπὸ γυναι-
 κῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλω,
 καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπαδάζεσθαι
 δοκεῖν.

*res autem sunt reprehendendi occasiones apud eos,
 qui pronas ad calumniandum aures habent. Cae-
 zarium confidendum est: audacia enim, et impuden-
 tia, et mendacium in promissa, et iusiurandum in
 extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et
 odium, et maledicentia, et calumniae probabiles.
 Haec celebrem te breui ex conspicuum facient. At-
 que talia sunt quae extra sunt et apparent.*

23. *In privato autem facinora omnia committere
 tibi decretum sit, aleasorem esse, inebriari, libidi-
 nari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque
 apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a
 mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, et hoc
 agere, ut mulieres studiose videantur te factari.*
 Nam

δοκῆναι. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τὰτα ἀνοίστα-
σιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τὰτα σκ. καὶ ἄχρι τῆς
γυναικωνίτιδος εὐδοκίμῆντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ
μὴ αἰδεσθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ
ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦτα γενεήτης, ἢ καὶ
νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔβωσαν οἱ καὶ
ἐπὶ τῷ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκῆται
ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῆ τοιαύτης πρὸς τὴν
ῥητορικὴν χρῆσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ
ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστραι
αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ
ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν; εἰ δὲ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοί-
σεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττεῖσθαι χρὴ
μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα.
καὶ

Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referunt,
quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratio-
sus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
pudori sit, etsi a viris aliterius rei causa amari vi-
deare, idque barbarus cum iam sis, aut, ita me
Iupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caus-
sa semper tecum sint. Si vero non sint, serui certe
sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda
facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impu-
dentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint
mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si
ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis.
Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum

καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως
 κειμήλιον, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δὲ καὶ σοδοικίζειν μόνον, καὶ δὲ βαρ-
 βαρίζειν, καὶ δὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖ-
 σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 ὡς τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς
 ἔτω πολλὰς τὰς ἐρωτάς μὴ διαρκέσης, πάντα
 αὐτῇ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα 21) γιγνέ-
 σθω, καὶ μηδὲν ἀποσρεφέσθω.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐμαθήης (δύνα-
 σαι δὲ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρρύνων ἐπ-
 αγγέλ-

vero os tibi ad omnia bier facile, et ministres lin-
 gua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque por-
 erit. Potest autem non soloecismos tantum commit-
 tere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
 peierare, aut male dicere, aut calumniari ac menzi-
 ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
 primis ad multos adeo amores si non sufficiat. Omnia
 quidem illa norit, et nativa magis fiat, neque quid-
 quam auerfetur.

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
 vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
 confi-

21. γονιμωτέρα] Illud monemus, etiam apud
 Longinum l. 31. γόνιμον esse orationis virtu-
 tem, quam forte commodissime expressit
 Pearcius, cum nativam reddidit, fecundam
 sublimitatis alii, alii puram, genuinam. Gesner.

αργέλλομαι ἕκ. εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ
 ἡμῶν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τῆ-
 το δὲ ἐκ ἐμῆς χρή λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρέσαι.
 σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γάρ
 ἐμὰ, ὅς πατὴρ μὲν ἀφανὴς, καὶ εἰς καθαριῶς
 ἐλευθέρα ἐγενόμην, ὑπὲρ Ἑσίου καὶ Θυμίου δεδου-
 λευκός, μητὴρ δὲ ἀνεστίας, ἐπ' ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν ἔκ παντὶ πασι ἀδόκι-
 μος εἶναι δόξας, τὰ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ
 τρέφεσθαι συνῆν, τινὶ κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ
 ἐραστῇ. ἐπὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥᾶσιν οὖσαν
 κατεῖδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια,
 πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος,

*confidens tibi polliceor, non longo interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditum
 iri. Quod sequitur, non opus est ut ego dicam,
 quot breui bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sum, et ne
 pure quidem libero, ut qui ultra Xoin et Tbmuiū
 seruieris, matre autem sarcinatrice triuiali. Ipse
 vero qui forma viderer esse non omnino contemnenda,
 primo solorum alimentorum praeio fui cum amatore
 misero atque auaro. Cum autem viderem, hanc
 viam essem facillimam, eamque emensus in summo
 iam esse, (Aderant mihi enim, parcecara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,*

σες, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναίσχυντία) πρῶτον μὲν ἐν ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παυσὶν ὀμώνυμος γογγύζω· ἔπειτα δὲ γεαὶ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμεν 22) πρὸς αὐτῆς, ἑρῶν προσποιώμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντάτιδος, τέτταρτος ἔτι λοιπὰς ὀδόντας, ἐχέσσης, χρυσίῳ καὶ τέττας ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σαρῆς Φιλήματα, ὑπερήδισά μοι ἐποίει ὁ λαμὸς. οἷτα ὀλίγῳ δῶν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστη, εἰ μὴ

dentia, inscitia, impudentia) primo quidem non amplius Porbinus, nominor, sed iam Iovis et Ledaе pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me ad animum mulierem, a qua primum laute alebar, amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor habentem reliquos, auro reuinctos et ipsos. Verumtamen paupertatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula suavisissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres constitutus essem, quas habebat, omnium, nisi seruus

22. ἐγαστριζόμεν] Recte Attici Pbrynichus, Thomas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κατένυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. *Gesner.*

εἰ μὴ κατάρατος τις εἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν ἐσσημένους.

Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὁμῶς ἔδεδότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκάων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδάς τὰ πολλὰς καὶ τὰς δικαστὰς τοῖς ἀνσῆτοῖς καθυπισχυνόμενος. καὶ ἡττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες 23) δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐσεφανωμένοι· τέτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρωμαί τοῖς δελάσιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῆ τρέ-
πε,

seruus execrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emzum.

25. Praeceptis igitur eiectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in iudiciis probandum me praebeo, praecuaricans saepe, et iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque caussa equidem cado: sed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum
Cc 5 peruer-

23. οἱ Φοίνικες] De palmis ad ianuas Rhetorum et caussidicorum *Casaub.* ad *Sueton.* *Domit.* 23. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐσεφανωμένη, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse non est. *Gesner.*

πρ, καὶ πολὺ πρότερον. 24) τῷ λ' ὄν, καὶ τὸ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῆσαν ἐκείνον τὸν αἰρετάτον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἃ μικρὸν ἔμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, γῆ τὴν πάνδημον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἃ μικρὰν ἐπισπασάμενος.

Εἶεν· ὁ μὲν γενναῖος εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπὶ θείας ἐλθεῖν.

καὶ

peruersitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non paruum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam mihi non parvam conciliaui.

26. *Sint ista satis!* Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio de-

fide-

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῆ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitium hominis norunt, odio tantum illum habent ob orationis peruersitatem, cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Venerem* Deam quidem intelligi notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem vniuersam suam nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ ἄδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ὄντε
τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθε-
σιν εὐδοκμεῖν, καὶ ἐπέραςεν εἶναι, καὶ γαυεῖν
καὶ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέ-
της καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν
Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτῳ ἐκείνο πτηνὸν
ἄριμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπει
περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκζητοῦμαι
ὑμῖν τῆς ἑδῆς, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπι-
πολάζων, ἀσύμβολος 26.) ὣν πρὸς αὐτὴν τὰ
ὀμέτε-

fiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo
minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas,
tum bene audias apud multitudinem, et amabi-
lis sis, ducasque non anum quandam comicam,
vt tuus ille legislator et magister, sed mulierem
pulcherrimam Rhetoricen, adeo vt magis te deceat
de te dicere, te Platonis illo volucris curru ve-
ctum ferri, quam ipsum de Ioue dicere decuit.
Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via
vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari,
qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris vti non
possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vul-
gatum ἀσύμβολος esse factum, quilibet vi-
det; sed alterum potius esse credens, iam
verterem: qui vestra ad illam spectata, (i. e.
cum illa) conciliare nequeam. ἀσύμβολος enim
αὐτοματὸς coniciō, hic est, qui conie-
ctura

ὑμέτερα μᾶλλον δὲ ἤδη πέποιμαι. ὥς ἀκο-
 νητὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον
 τῆτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κα-
 κρατήκατε, ὠκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥά-
 γῃ καὶ πρανῇ τροπέσθαι τὴν ὁδόν.

possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pul-
 vere praedicandos vos atque admirandos praebe-
 te, illud solum recordati, non celeritate vos ve-
 stra viciisse, qui velociores iudicati sitis, verum
 quod facillimam et declivem viam elegistis.

εὐρα ἀσέχει nequit; et licet ἀσύμβελος
 quoque bonum esset, si solum poneretur;
 tamen haud adsequor, quo modo cum πρὸς
 αὐτὴν et ὑμέτερα construi possit; ideo id
 adripui quod intelligo. *Reiz.*

Φιλοψευδής, ἡ ἀπιστῶν.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλῆς.

ΤΥΧ. Ἐχθρὸς μοι, ὦ Φιλόκλης, εἰπεῖν, τί ποτὲ ἄρα τὰτό ἐσιν, ὃ τὰς πολλὰς εἰς ἐπιθυμίαν τῶ ψεύδεσθαι πρᾶγνται, ὡς αὐτὰς τε χάρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διηγιᾶσι μάλιστα πρᾶσθαι τὸν νῦν; ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐσιν, ἃ τὰς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρησίμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἑπὶ ταῦτα, Φασίν, καὶ περὶ τέτων ἡρώων, ἐπὶ τοῖς τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαρὲν εἶτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπὶ πάντε τινας αὐτῶν

Philopseudes, siue incredulus.

Tychiades ac Philocles.

TYCH. Potestne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alienius causa mentiantur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes

πάντες ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολέμους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιαύτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτὰ ψυχὴν ἀρτύνμενος, καὶ τὸν νόσον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧς ἄρισε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλὰ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἁδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τέττες ἂν ἐθέλω εἰδέναί, τί νὸς ἀγαθὰ τέτο ποιεῖσιν.

ΦΙΛ. Ἦ πᾶ κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιαύτας, οἷς ἔμφυτος ἔρως ἑστὶς ἐς πρὸς τὸ ψεῦδος; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοίαν χερὶ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς Φάναί τᾷ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε
τὸ

hostes deceperunt, vel ad salutem talī remedio in malis vti sunt, qualia etiam Vlysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, caque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus infusus sit talis amor mendacii? TYCH. Et plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod
possi-

τὸ χεῖριστον ἀντὶ τῆ βελτίστου προαιρουῖται;
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τᾶτο· ἐπεὶ πολλὰς ἂν ἐγὼ σοὶ
 δείξαιμι, συνετὰς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαν-
 μαστὲς, ἢ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας 1) τῶν τῷ
 κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι μὲν
 εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐξαπα-
 τῶντες. ἐκείνας μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς πρὸ ἐμῆ
 σε χερὶ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τὰς ποιητάς, καὶ τὸν
 Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ
 τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-
 τῶν

peffimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia,
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent seque et
 illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim
 antiquos prius quam ego, ut noveris, oportet,
 Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante hos,
 poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberr-
 mos, scripto vsos mendacio, adeo ut non mo-
 do,

1. ἐαλωκότας] Hoc exemplum *Iensius* ad Ty-
 ran. c. 12. adlegat, quo probet hoc particip.
 actiuum, aequè ac ἀλὰς valere passiuè. Re-
 cte; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. *Bad. Comment. L. Gr. et. Sebaldii* Ind.
 Herodiani. *Reitz.*

τῶν τὰς τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρ' ἡκῶν διικνέισθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεισι καὶ μέτροις Φυλαττόμενον. ἐμοὶ γὰρ πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπου πᾶν ἔραν' ἑτοίμην, καὶ Προμηθεὺς δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γίγαντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδῃ πῶσαν τρεχυδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσας, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντ' ἄποκα, καὶ τεράσια μυθῖδια, καίθων ψυχὰς πηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ 2), καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων.

Καί·

do, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam verbis, versibusque pulcherrimis commendatum, peruenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promethei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Iupiter sit taurus vel cynus factus, et ut ex muliere in auem aut vrsam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegasos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cyclopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omnino et portentosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Laruam Lamiamque metuunt.

3. Quam-

21. τὴν Μορμῶ] Μορμῶ, ὅς· ε. μορμῶν, ὄνος laruam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὰ
 δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλά, κοινῇ καὶ
 δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔ γελοῖον; εἰ Κρήτες
 μὲν τῷ Διὶ τάφον δεικνύοντες ἐκ αἰσχύνονται,
 Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδόν
 θῆναι Φασι, καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς ἀναφῆναι, καθάπερ τὰ Κάχαια· πο-
 λὺ σεμνότερον ἵστοῦν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφews
 ὀδόντων, Σκαρτές τινες ἀναβεβηλασμέναι διη-
 γνῆνται. ὅς δ' ἂν ἐν ταῦτα καταγέλασα ὄντας,
 μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξε-
 τάζων ταῦτα, Κοροῖβε τινός, ἢ Μαργίτα νο-
 μίζοι

3. Quamquam poetarum forte tolerabilia fue-
 rint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes
 multae, communiter, et publice, mentiuntur,
 qui non ridiculum? Si Cretenses Iouis sepulcrum
 ostendentes non erubescunt, Athenienses vero
 Erichthonium de terra exstitisse aiunt, primos-
 que homines, olerum instar, de Attico solo ena-
 tos: multo hi quidem speciosius quam Thebani,
 qui de serpentis dentibus Spartos (*satiuos*) quos-
 dam germinasse narrant. Si quis vero haec tam
 ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter
 examinatis, Corœbi cuiusdam aut Margitæ iu-
 dicet,

larnam esse, pueris terrendis confectam a
 nutricibus, vnde μορμολύττειν est, et μορ-
 μολύμειον, peruulgatum est. *Gesner.*

μίσοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι
 διὰ τῷ αἰέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάναν
 ἦκεν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
 Ὀρείθυϊαν ὑπὸ τῷ Βορέᾳ ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς
 ἄτος γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἄτω προ-
 δήλοις καὶ ἀληθεσί πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τὸ
 σῆτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ
 αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν. οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῷ μῦθῳ Τριπτόνον ἐπαγωγότατον ἄν, ἐγ-
 καταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἄπερ μάλιστα δεόν-
 ται πρὸς τὰς ἀκροκτάς. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θη-
 βαῖοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαί-
 νονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γὰρ τις
 ἀφ' ἐ-

dicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum
 alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arcadia
 auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
 Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
 qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget.
 Eo usque mendacium inualuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et ciuitates
 veniam consequuntur; alteri suauitatem ex fabu-
 lis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptio-
 ni admiscentes, qua scilicet maxime, ad audito-
 res suos opus habent: Athenienses vero ac Theba-
 ni, et si qui alii, augustiores talibus commentis
 reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia
 fabulo-

ἀφ' ἑλπίος τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, εἰδέν ἂν κωλύσῃ λιμῶ τὲς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἔνεκα ποιούτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι παργέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἂν.

ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτης ἤμω σοι τῶ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκήσας· μᾶλλον δὲ μεταξύ λεγομένων ἀπιῶν ὠχόμην, ἔ φέρων τὰ πρᾶγματος τὴν ὑπερβαλὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράσια καὶ ἀλόκοτα διεξιόντος. ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιάπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστίν, καὶ εἰς ἂν εἰς πειθεύσειεν, ὡς ἐκείνος, ἔτω βαθύν

fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

5. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in media eorum enarratione, discessi, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa multa et absurda enarrante. PHIL. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαθὺν πώγωνα καθεμένος, ἐξηκοντάτης ἀνῆρ,
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ζυνών τὰ πολλὰ, ὑπομεί-
 νειεν ἂν καὶ ἄλλα τινὸς ψευδομένῃ ἀκῆσαι παρ-
 ὢν, ἔχ' ὅπως αὐτὸς τι τολμήσαι τοιᾶτον. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπισώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς
 πελείοις, παρασησάμενος τὰ παῖδιά, ὥς με
 καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐνοεῖν.
 ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τῷ καθεσηκό-
 τος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσῶτον χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθη-
 κον περιεέλω, ἕτως ἄτοπα διηγέïτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑσίας, ἢ Τυχιάδῃ; ἑθελῶ
 λω

xam adeo barbam submiserit, hominẽm sexage-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel su-
 stinere posse, vt audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum vt ipse tale quid audeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deieraue-
 rit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iuraret) interponens, vt etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitarem: iam quidem furere
 hominem, et mentẽ non constare; nunc, impo-
 storem esse ac tamadiu me fugisse, qui leonina pel-
 le simium tegeret ridiculum; adeo absurda narra-
 bat. PHIL. Quænam ista? per ego te Vestam
 τὰγα,

λω γὰρ εἰδέναι ἦν τίνα τὴν ἀλαζανείαν ὑπὸ τη-
λικέτῳ τῷ πώγωνι ἔσκεπεν.

ΤΤΧ. Εἶπα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλης,
Φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχο-
λὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
δεόμενος (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκῆσας
παρὰ τῷ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλ-
θοι, νοσῶντα ἐπισκεψόμενος 3), ἀμφαῖν ἔνεκα
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγεναίμην, κακῶϊναν
ἴδοιμι (ἠγνοῆκειν γὰρ ὡς νοσῶν) παραγίγνομαι
πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντι-
χον ἐκ ἔτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον
προσέ-

rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub-
tanta barba tegat vanitatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Philocles,
venititē ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
vero cum Leonticho conuento mihi opus esset,
qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab
eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegro-
tantem videret; utriusque causa, ut nempe et
Leontichum convenirem, et viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
chum quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
lo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios fre-

D d 3

quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκέψασθαι
proprie esse inuisere aegros, docet *Elfner*.
ad *Matth.* 25, 36. ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέ-
ψασθέ με. *Reinz.*

προεξεληλυθώς) ἄλλας δὲ συχνάς, ἐν οἷς Κλεό-
 δημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δει-
 νόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἰων· οἷσθα τὸν ἐπὶ
 τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἄξιόντα,
 ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην
 τῆ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνά-
 μενον. ἑρᾶς οἷας ἀνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους,
 καὶ παναρέτας; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
 ἐκείνης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ
 μονοειχί φοβεράς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἶμαι,
 τῆς νόσου ἐπικληθείς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν.
 τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλύθει. καθέζεσθαι ἔνμεπαρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλῖ-
 νῃ ὁ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum
 qui Platonicarum disputationum causa admi-
 rationi esse postulat, tanquam qui solus accurate
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni et virtute praeditos, quodque caput rei est,
 de vnaquaque secta, venerabiles omnes, ac tan-
 tum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto,
 aduocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,
 sub-

ἢ ὁ Εὐκράτης θέλει, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ Φω-
τῇ εἰς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδε με, καίτοι βοῶν-
τος αὐτῷ καὶ διατεινομένῃ, τί μεταξὺ εἰσιῶν
ἐπήκεον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτῷ, ἀπολογησάμενος τὰ
εὐνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς
ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμεν
πλησίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῷ νοσήματος
τὰ μὲν ἤδη προεῖρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξ-
κόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑπο-
βάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησί,
τῇ ἀριστερᾷ τις ἀναλόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα
τῆς μυγάλης, οὕτω φονευθείσης, ὡς προῖπον,
ἐνδὴ-

submissa paulum ad infirmitatem significandam
voce, cum me vidisset, quamquam clamantem
illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso
ingressu audirem. Et ego summa cautione adhi-
bita, ne forte pedes illius attingerem, excusatio-
ne illa vulgari prolata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim statim venisse, pro-
pe illum affedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, par-
tim adhuc disputabant, insuper vero etiam cura-
tiones unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam
Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis bu-
ni tollat dentem mastelae, ita ut dixi interfectae,

ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρῆντος, εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη· αὐτίκα παύεται τὸ ἀλγος. καὶ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤμας ἐλάφῃ δὲ θηλείᾳ, ἐτι παρθένης καὶ ἀβύττῃ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἔτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλγίμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτῆς, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τῆς πύγωνος αἱ ὀρθαί· μεγάλα δύναντο, εἴ τις ἐπίσχιτό αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς αἰκείας ἐπωδῆς ἐκάστῃ. ποδῶν δὲ ἴσκειν ἤμισα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἢ δ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἔτω πᾶσι ἐγίγνωσκον ἐλάφῃ χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι 4),

διάτα

et excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed cervae virginis et nondum inixae: et probabilior fides est: celere enim cerna et robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim praeceperam, cervae oportere pellem esse, propterea quod velox cerna. Sed

4. χρῆναι — εἶναι] Nonnihil incommodi praefereunt hi infinitivi; verum quia recte ἐς χρῆναι licet uti, vel utendum est, dicitur; non offen-

διέτι ὠκύ-ἐλαφας. ἑναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φός τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὡκυτέ-
ρες εἶναι τῶν ἐλαφῶν τὰς λέαντας. αἰελέα
ἔφη, καὶ αἰεῖσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπῆνεσαν
οἱ παρόντες, ὡς εὔ εἰπόντας τῷ Λίβυος.

Εγὼ δέ, οἶσαθε γάρ, ἔφην, ἐπρωδαῖς πισ-
τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παρὰ
τήμασι, τῷ κακῷ-ἐνθόν διατρέιβοντας; ἐγέλα-
σάν ἐπὶ τῷ λόγῳ μὲ, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνω-
κότας μὲ πολλὴν τὴν ἀνοίαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστάμην
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν εἰδείς φρονῶν
ἀντεῖποι, μὴ ἔχῃ ἔτῳς ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρός
Ἀντί-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum diceret, valociores esse leones cervis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

8. At ego; Putatis enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
penfis, cum tamen intus habuerit malum? Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam inscitiam, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-

D d 5

deba-

offendet peritum, vtrumque infinite, vt
structura postulabat, efferri. Reitz.

Ἀντίγονος ἐδόνει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ με·
 πάλαι γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἷός τε παραγγέλ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτέεσθαι, καὶ
 ὅλως ὑφαρξῆν τῶ τόνῳ). ὁ γέν Κλεόδημος,
 ὑπομειδιῶν ἄμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;
 ἀπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιαύτων γί-
 γνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἐμοὶ
 γὰρ ἦν ὃ ἐγὼ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖνιν κορύζης με-
 σθὸς εἶην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινω-
 νῆντο.

debatur delectari mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua
 afferre vellet Eucrati, et vino illū abstinerē
 iubens, et vesci oleribus, et in vniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile*
tibi videretur, quasdam existere e talibus utilitates
ad morbos? Mibi vero, inquam; nisi omnino pi-
uitia plenus mibi sit nasus, ut credam, externa,
et

5. ὑφαρξῆν τῶ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, vt circa vinum
 et carnes, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiorem pertinere non ignōrem.
Gesner.

πάντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρασι τὰ νοσήματα με-
τὰ ῥηματιῶν, ὡς Φατέ, καὶ γοητείας τινὲς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἰασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμε-
να. τὰ δ' ἐκ ἀν-γένοντο, καὶ ἦν ἐς τῷ Νευεῖξ
λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήση τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυ-
γαλάς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸνλέοντα εἶδον πολλὰ-
κίς χλωεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ
αὐτῷ δέρματι.

Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἰ,
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐμέλησός σοι ἐμαθεῖν, ὅν
τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, καὶ τὰ προφανέστατα
ἀν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρε-
τῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς κατα-
θέσεις.

*ei quae nihil communicent cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
tis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Enimvero hoc non conti-
gerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sex-
decim rotas mustelas deliget. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.*

9. Omnino nimirum idioza es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adbibentur, prosint: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrium intermit-
tentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et
tumo-

ἑλξης, καὶ βαβρώνων ἑασεις, καὶ τὰλλα ἐπά-
 σθαι καὶ αἱ γράες ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ ἐκείνα γί-
 γνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχῃ ταῦτα οἴσῃ
 γίνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ'
 ἐγώ, συμπεράνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φα-
 σὶν, ἐκκρέεις τὸν ἥλον. ἔδὲ γὰρ ἂν Φῆς, ταῦ-
 τα δὴλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα,
 ἦν γὰρ μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον
 διότι Φύσιν ἔχει γίνεσθαι, τῶ τε πυρετῶ, καὶ
 πῶ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα Θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν Βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῆτο ἐκ τῶ βαβῶ-
 νος δρακπεύοντος, ἔτι σοι γράων μῦθοι τὰ λε-
 γόμενά εἰσι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἦδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοι-
 οῦτα λέγων, ἔδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἶγε μὴ οἶε
 τὰς

*tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
 iam et anus faciunt? Si vero illa fiunt omnia, quid-
 ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
 consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
 clauo, quod aiunt, clauum eiicis. Neque enim,
 quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ni-
 si enim prius eo conuersa disputatione persuaferis,
 quomoda fieri ista possint, metuente febris aut ru-
 more, vel diuinum nomen, vel sermonem Barbari-
 cum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc
 quae dicis aniles sunt fabulae.*

10. *Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui
 dicas, neque Deos credere, si quidem non putas fie-
 ri*

πάς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γί-
γνεσθαι. τῆτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, καὶ
ἄρισε· κωλύει γὰρ εἶδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ἕμωσ
τὰ τοιαῦτα ψευδῇ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεὰς σέ-
βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιᾷσι τὰς
κάμνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνι-
στάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὰς, καὶ οἱ πᾶν-
δες αὐτῆς, ἥπια Φάρμακα πάσσοντες, ἐθερά-
πνυν τὰς νοσῶντας, καὶ λέοντας καὶ μυγᾶλας
περιάπτοντες.

Ἔα τῆτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμά-
σιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μετράκιον ἔτη,
ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχαδόν· ἦκε δὲ
τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδα τὸν ἀμπελουργόν,
ἐρρύον

ri posse, ut per diuina nomina sanationes contin-
gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir op-
time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
curationes illorum video, et quae bene faciant la-
borantibus, quos medicamentorum et medicinae ope-
ra restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
medicamentis bonis miscendis sanabant aegros,
non leonibus mustelisque alligandis.

II. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile
quiddam vobis enarrabo. Adolescentulus eram cir-
ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
quis patri messianus, Midam viniserem, robustum
caere-

ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν,
ὧμφί πλήθασαν ἀγοράν, ὑπὸ ἐχέδνης δηχθέν-
τα, κλισθαί ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδέν-
τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι πε-
ριπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακύν κα-
τὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν Φθάσαι,
καὶ καταδύναι αὐτὸς ἐς τὸν Φωλεὺν, τὸν δὲ οἰ-
μώζειν, ἀπολαύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά
πὲ οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδα ἐρωῶμεν
αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ἐμυδέλων προσ-
κομιζόμενον, ὄλον ὠδηκότα, πελιδνόν, μυδῶν-
τα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λα-
λυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν Φίλων τις παρέειν,
Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον
τῶν Χαλδαίων, ὡς Φασιν, αὐτίκα μέτεμι, ὃς ἰά-

σεται

caetera servum, ei efficacem, pleno foro a serpente
morsum, iacere iam putrescente crure. Deligantē
enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
ram, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam rur-
sus cauernam subiisse: illum vero plorare, qui peri-
ret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Mi-
dam videbamus ipsum in grabato adferri a conser-
vis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescen-
tem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spiran-
tem. Twisti autem patri amicorum aliquis, qui
forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim
tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Er

ne

σεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέ-
γων, ἦκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μί-
δαν, ἐπώδῃ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τῆς σώμα-
τος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθρηκυίας
παρθένῃ λίθου ἀπὸ τῆς σῆλης ἐκκόψας. καὶ
τῆτα μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
ἀράμενος τὸν σκύμποδα, ἐφ' ᾧ ἐκκόμισο, ὥχε-
το ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιὼν. τοσῶτον ἢ ἐπώδῃ ἐδυ-
νήθη, καὶ ὁ σηλάτης ἐκείνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια, ὡς ἀλη-
θῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἑώρα, ἐπειπὼν
ιερατικά τινα ἐν βίβλῃ παλαιᾷς ὀνόματα ἐπτά,
θεῖω καὶ δαδὶ καταγνίσας τὸν τόπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐν τῇς
τῶν

ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiciens de corpore
venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
derat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de seplucro.

12. At ille alia quoque patrauit vere diuina. In
praedium enim cum abiisset, mane, pronuncians ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
phur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur

τῶν ὄρων. ἦκον ἔν' ὥσπερ ἐλλόμενοι πρὸς τὴν
 ἐπιπύρην ὄφεις πολλοί, καὶ ὠσπίδες, καὶ ἔχιδναι,
 καὶ κερῆσαι, καὶ ἀκοντίαι, Φρῶνσί τε, καὶ Φύ-
 σαλοι· ἐλείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ
 ἡγήρω, οἶμαί, ἐξέρευσαι μὴ δυνάμενος, παρα-
 κήσας τῷ προσάγματι· ὁ δὲ μάγος, ἐκ ἔφῃ
 παρῶναι ἅπαντας, ἀλλ' ἵνα τινὰ τῶν ὄφρων τὸν
 νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἀπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε κακῆϊνος·
 ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βα-
 βυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαν-
 τα ὑπὸ τῷ Φυσήματι, ἡμοῖς δὲ ἐθαυμάζομεν.
 Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρεσ-
 βευτὴς ὄντος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν δράκοντα
 ἡδὴ, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
 νος,

igitur velut iracū ad incantationem angues multi et
 aspidēs, et viperæ, ac cerastæ, et iaculi, et rube-
 æ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui
 præ senio, arbitror, non poterat exepere, ac pro-
 pterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat
 omnes adesse, atque unum serpentium minimum na-
 tu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit
 paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent,
 afflauit illos Babylonius: ut illi confestim ab illo
 ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille
 legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem,
 vetulum, ut dicebas? an ille scorpione nixus ingre-
 dieba-

νος, ἐπασχερίζετα; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πά-
 λαι τὰ τοιαῦτα (ᾧμην γὰρ ἔδενί λόγῳ δυνατόν
 γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πισεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶ-
 τον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον (ἐξ
 Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ
 ἐπικλήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ἀρῶντα διὰ τῆ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας
 ἔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς
 διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βιάῃ; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῆ ὕδατος βεβηκότε; καὶ μάλα,
 ἦ δ' ὅς, ὑποδαδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μά-
 λιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

*diebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit:
 ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus
 circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse
 putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volan-
 tem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicti-
 tabat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus
 tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem,
 qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, su-
 per aqua incedere, per ignem transire otiose et gra-
 datim. Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperba-
 reum hominem volare, et super aqua incedere? Ego
 vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut
 plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid
 Luc. Op. T. VI. Ee dicere*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκρὰς ἐώλες ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παριςύς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέῃς. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τῷ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν ἐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτης θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τὰς λέγας· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐνέεινος ἀπήσχολησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῷ Περιπάτῃ ἠπίσατο· ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκάτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μὲνύει μοι τὸ πᾶν.

dicere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus euocandis, mortuis veteribus reuocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna.

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum patre vix mortuo adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticae scholae placita didicisset, qui duodeuiginti annorum adolescens iam analysi uteretur, et acroamaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero,

πάν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα,
τὸν Ἵπερβόρεον ἐκτὶνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα. (ἔδδει
γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τη-
ρήσας τὴν σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
ποιαῦτα τελεσιργεῖται) βόθρον τε ὀρυζάμε-
νος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, παρὶ μέσας νύκτας
ἀνεκάλυπεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναγκλέα τὸν
πατέρα τῆ Γλαυκίης, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν πεθνεῶ-
τα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ὠργίζετο, τὰ τελευτᾶν δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ
ἔρᾳ. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπα-
γομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
σπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε
ἀλ-

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim nu-
merare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui
daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset
Lunam, tum enim plerumque talia sacra peragun-
tur, fossa in subduali domus depressa, circa me-
diam noctem euocavit nobis primo quidem Axaxiclem,
patrem Glauciae, ante menses septem defunctum.
Grauiter autem ferebat senex amorem, atque ira-
sciebatur: denique vero tamen amare illi permisit.
Post vero Hecaten euocavit, quae Cerberum secum
duceret, et Lunam dextraxit, multiforme spectacu-

ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ὅ) ἐπεδείκνυτο, εἴτα βῆς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφάνετο. τέλος δ' ἦν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλῆς ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, "Αἰκιδι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπλετο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέσκη κόπτασα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσαλθῶσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὥς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ αἰετρυόνων ἠκέσασμεν ὠδόντων. τότε δὲ ἦτο σελήνη ἀνέπτατο ἐς Ἴον ἄρατόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφάνισθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτὴν πε σχεδὸν τὸ λυκαυγές.

Ei

lum), diuersamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde caecilla videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset paruulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Auolat luto, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna euolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra euanescere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem.

15. Haec

6. γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. Gesner.

Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, ἔκ αὖ ἔτι ἠπί-
 ησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ
 λέγεις, ἦν δ' ἐγώ, ἐπίστυον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον
 αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
 ὑμῖν ὀξυδαρκεῖν ἔχω· πλην ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν
 Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἑρασὴν γυναῖκα καὶ πρόχει-
 ρον· ἔχ' ὅρῳ δὲ τίνος ἔνεκα ἐδεήθηται ἐπ' αὐτὴν
 τῇ πηλίνῃ πρεσβυτῇ, καὶ μάγε τῇ ἐξ Ὑπερ-
 βορέων, καὶ σεληνῆς αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν
 ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέας δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ
 ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ γυνή, καὶ
 τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν
 γὰρ ἦν ψόφον ἀκρόσι χαλκῷ, ἡ σιδήρεα πέφευ-
 γε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φάτε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀρ-
 γυρίῳ

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
 dem negares dicentibus, esse multa in incantationi-
 bus utilia. Recte, inquam, mones. Credrem
 enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
 parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
 sum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem,
 quam dicis, amatricem mulierem, facilemque ex
 promptam, non video quam ob causam opus habue-
 rit legato ad illam luteo, aut maga ex Hyperboreis,
 ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos
 abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
 cedis mulier, ei contrario spectris ingenio est. Nam
 illa si strepitum audiat aeris aut ferri, fugiunt;
 nampe et haec vos dicitis: haec autem argentum si

γυρίον περ ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτῷ τῷ μάγῃ, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλησιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ μικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραςον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἂν ἐροίμην σε τί περὶ τέτων Φῆς, ὅσοι τὰς δαيمονῶντας ἀπαλλάττει τῶν δειμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ Φάσματα. καὶ ταῦτα ἂν ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τέτων σοφιστὴν), ὅσας παραλαβὼν
κατα-

qua innuat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si cum possit ipse amari a di-
tissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipere; pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddidit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus.

16. Itaque lubens interrogauerim te, de illis quid sentias, qui daemones liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere iubil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam:
quos

7. ἐπὶ τέτων σοφιστὴν] Ἐπὶ cum secundo casu notat eum qui praest, praepositus est illi negotio, vt Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὼ ὀφθαλμοὶ διασρέφοντας, καὶ ἀφρῶ· πημπλαμένους τὸ σῶμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίως ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν· ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμέναις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἐλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἀνθρώπου· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων,

εἰ δὲ

quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distortquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, et sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiurationis, et, si non pareat,

E e 4

minis

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτῶ. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII. 1. ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliobecarius. Et apud Nostrum Toxar. c. 29. ὁ ἐπὶ δεσμῶν, praefectus carceris. Reitz.

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Gesner.

εἰ δὲ μὴ πεισθεῖη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελαίνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἔν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλατα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἔ μέγα, ἦν δ' ἐγώ, τὰ τοιαῦτά σε ὄραν, ὦ Ἴων, ὦγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται, ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρόν τι θεῖαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀμβλυώττοντας.

Μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τριαῦτα εἶδεν, ἔχι δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐν-
τετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, αἱ δὲ μεθ' ἡμέ-
ραν; ἐγὼ δὲ ἔχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάσις ἤδη τὰ
τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταρατ-
τόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τῷ ἔθας, ἔδεξι
παράλογον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ
ἧ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἀραβὶ ἔδωκε, σιδήρου
τῷ

*minis daemoneum expellit. Atque ego vidi etiam
exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat ma-
gnum, inquam, talia te videre; Ion, cui ipsae et-
iam ideae apparent, quas Plato, pater vester, osten-
dit, emundum ac tenue spectaculum, quantum ad
nos qui caecus sumus.*

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vidit
Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu partim, partim interdum? Ego vero non semel,
sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem
ad ea perterrebar. Iam vero ob consuetudinem inu-
sitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime,
a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro
pati-

τῷ ἐν τῶν σκυρῶν 9) πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπὶ
δὴν ἐδίδαξα τὴν πολυνύμῳ, ἐκτός ἐστι μὴ καὶ καὶ
ἀπισήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ'
ἐγὼ, ἀπισήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δεινῶνος, σοφῷ
ἀνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκῶντα οἱ
λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας;

Τὸ γὰρ περὶ τῷ ἀνδριάντος, ἡ δ' ἐς ὃ Εὐκρά-
της, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτας
φαινόμενον, καὶ πασι, καὶ νεανίας, καὶ γέρας,
τῷτο ἔ παρ' ἐμῷ μόνον ἀκέρειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ'
ἐγὼ,

*paribulorum factum; et carmen me multorum nomi-
num docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
Ex quomodo, inquam, non credam Eucrati Dinonis
F. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-

Et 5

quam,

9. ἐν τῶν σκυρῶν] Caue hoc ad Christianos
referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
perstitionis deuolutos, ut ligno virtutem tri-
buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
tutem magicam affingunt. de Senl.

ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσημότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρίου ἔργον τῷ ἀνθρωποποιῷ; μῶν τὸν δι-
 σκεύοντα, ἣν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφάσεως, ἀπεσεραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον 10), ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ
 ἐτέρῳ, ἰοικότα ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 λῆς; ἐκ ἐκείνου, ἡδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτὸ ἔστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις·
 ἔδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδόμενον τὴν
 κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτης γάρ
 τῷτὸ ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόν-
 των, ἀφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίε τῷ Νησιώτῃ
 πλά-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Num discobalon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emi-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paululum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud iacunia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polyclezi opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesio-
 rae

10. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

πλάσματα ἔστησαν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ τῷ
τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὰ ἐπιρρέον εἶδες προγώσο-
ρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡγε-
μωμένον τῷ πώγωνας τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίση-
μον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον II),
ἐκείνον λέγω, Πέλιχος ὁ Κορινθίος στρατηγὸς εἶ-
ναι δοκεῖ.

Νῆ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ
τοῦ Κρόνου, ταυνίας καὶ σεφάνες ξηρὰς ἔχοντα,
κεχρυ-

tae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influentem aquam, ventre promi-
nulo, caluam, seminudam amictu, cuius barbae
pilos aliquot ventus videtur iactare, insignes habentem
venas, iudicreta hominis similitudine, illam
dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur.

19. Per Iouem, inquam, vidi quandam ad de-
xtram Saturni, vittas habentem et corollas aridas,
cuius

II. αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον] Omnis statua hu-
mana vel leui arte facta similis est homini;
talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλά-
σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
vum ac spirantem i. e. verum hominem, vt
nihil differentiae appareat, quin sit ipse ho-
mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχίᾳ,
αὐτοσοφίᾳ etiam aliis vsurpantur, vt αὐτό-
παις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος fur
pecudes lupi instar furari solitus. Reitz.

κεχρυσωμέναν πετάλοισι τὸ σῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ
 Εὐκράτης ἔφη, καίνα ἐκρυσώσω, ὁπότε μὲν
 ἰάσασθαι διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἡπιάλης ἀπαλλύμενον.
 ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἕτος
 Πάλυχος; ἔστι, καὶ μὴ σκώπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τής· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδαι
 ἐγὼ ὅσον δύναται ἕτος ὁ ὑπὸ σῆς γελώμενος ἀν-
 δριάς, ἢ ἔτομάς τις τῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ἐπιπέμ-
 πειν ἡπιάλης, οἷς ἂν εὐθέλοι, εἶγες καὶ ἀποπέμ-
 πειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔσω ὁ
 ἀνδριάς, καὶ ἡπιος ἕτως ἀνδρείος ὢν, τί δ' ἔν
 καὶ ἄλλα ποιεῖντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ
 οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τῆς βασιλίσσης, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ
 καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἢ ἔσηκε, περι-
 μισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνου-
 σιν

cuius pectus brachia inauratum est. At ego inquit
 Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium
 iam febris querquera pereuntem. Fuit nempe medi-
 cus etiam optimus ille Pelicbus? Est; et noli irri-
 dere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille
 te vir visceretur. Noui ego quid possis ista derisa
 a te statua. Aut non putas eiusdem esse immutare,
 quibus velis, querqueras, sed expellere potest? Propi-
 tia, inquam, sit et placata viridis adeo statua!
 quid igitur aliud quaque facientem quicumque in
 domo estis, videris? Cum primum, inquit, nox
 oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum
 orbe quaedam circumis, et omnes illi occurrunt, non-
 nun-

σιν αὐτῷ, ἐνόσπε καὶ ἄδῶσι· καὶ ἐκ ἔσιν ὄντα
να ἠδίκησαν, ἐκτρέψεσθαι γὰρ χρεὶ μόνον· ὁ δὲ
παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὰς ἰδόντας· καὶ
μὴν καὶ λαεταὶ τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης
νυκτός, ὥστε ἀκένει τῷ ὕδατος ψαφέντος. ὅρα
τοῖνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ ἔχι Περίχως ὁ ἀνδρὶας
ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ
ἐκείνος χαλμῆς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος
οἱ δὲ μὴ χαλμῆς, ὧ Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλε ἐπα-
ποίητο, ἔδεν αὐτὸν ἐκώλυεν ἔ Δημητρίῳ ἔργον
εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλε τεχνημάτων. δραπα-
τεύει γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βύσσως καὶ ἔταξ.
Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμνήσῃ
τῷ σκώμματος ὕστερον. αἶδω ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ
τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, ἔς κατὰ τὴν νεμηνίαν
ἐκάσθην

*nonquam etiam cantanti, neque est, quem laeserim
modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla
molestia afficiens videntes. Quin etiam lauat saepe,
et tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiatum
Vide ergo, dicebam; ne non Pelichus sit illa statua,
sed Cretensis Talus, Minois F. Nam et ille aeneus
erat Cretae circunior. Si vero non ex aere, sed ex
ligno factus esset, Eucrates; nihil prohiberet non
Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificiiis
Nam, ut ais, fugis de sua basi hic quoque.*

20. *At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te
postea poeniteat. Novi ego quid usu venerit ei qui
obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi
offeri-*

ἐκείνην τίθεμεν αὐτῷ· πάνδυνα ἔχρην, ὃ Ἴων
 ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα· πῶς ἔν αὐτόν ἡμύναι-
 το, ὦ Εὐκράτης; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι, εἰ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἔτοσι Τυχιάδης ἀπειρήσει. πολλοί, ἦ
 δ' ὅς, ἔπειντο ὀβλοῖ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μη-
 ρόν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου,
 εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δὲ
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν
 γαίβυσ τις οἰκῆτης, κατάρατος ἱπποκόμος. ἔτος
 ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελίσθαι πάντα ἐκείνα,
 καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω
 περισεσυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύναιτο,
 καὶ

offerimus. Gravissima quidem oportuit euenire,
 inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est
 illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades negaturus sit. Malui, inquit,
 aboli ad pedes illius intebant, et nummi aliquot alii
 argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti
 bracteolae, vatum cuiusdam, aut sanationis merces
 eorum, qui per ipsum febre erant liberati. Erat
 vero nobis scituus a Libya, sacer homo, equiso.
 Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffu-
 ratus est, observato tempore, ubi descenderas statua.
 Cum primum vero rediens cognouit se spoliatum
 esse Pelicibus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac
 depre-

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς ἐν
 ὀλίγας ἔλαβεν αἰσές· ἔπειτα δὲ ἐπιβίβας χρό-
 νον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγόμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὥς καὶ μύ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιῖσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῇ
 σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν
 Πέλιχον σκῶπτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος
 ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δοκεῖ. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔς' ἃν ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κός, τὸ δ' ἐργὸν Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰρ-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός
 ὢν,

*deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velut in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehende-
 retur cum rebus furtivis. Ac tum quidem depre-
 hensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum supervixisset, malus male perit, qui diceret;
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelicbum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam
 Peli-*

ῶν, ἔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Παλίχην,
ὃν ἔδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλῶντά μοι.

Ἐπὶ ταύτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι,
ὦ Εὐκράτης, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκῆς, ὅσον πη-
χυαῖος τὸ μέγεθος, ἐς μόνον ἐπειδάν ἡ θύραλλος
ἀποσβῇ, περίοισι τὴν οἰκίαν ἔλιν ἐν κύκλῳ ψο-
φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περικρέπων, καὶ
μάλιστα ἐπειδάν τὴν θυρίαν ὑπερβαλῶμεθα, ἣν
κατὰ τὸ ἔτος ἑκάστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γάρ,
ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύε-
σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν
ἐφ' ἱερῶν τεκείων ἐστιαθῇ· ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ
τις ἐπαγίσαιεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεί-
ψαιεν, ἢ σεφανώσαιε τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλος

*Relucti rimuero, quem, neque si uiuus mihi minatus
esset, valde metuissim.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam
mibi, Eucrates, ueneus Hippocrates est, cubitali
circiter magnitudinis, qui tantum, ubi linum lam-
padis exstinctum est, totam orbe domum circumit,
perstrepat, pyxides euertit, medicamenta confundit,
conuertit ianuam, praesertim ubi rem sacram diffe-
rimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat
ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
sibi, et indignatur, si non suo tempore opimis epuletur
hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias
illi mittat, aut libet mulsum, aut caput coronet

22. Au-

"Αἴκε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τῆτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσάσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφίεις τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆεν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπόμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεί ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ οἶώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' ἔκ εἶχεν ἔτως, ἀλλὰ μετ' ἐλίγον σεισμῷ τινος γενομένῃ, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὀρῶ προσιῆσαν φοβεράν, ἡμισαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκο-

σάπη-

22. *Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogitans interim aliquid et commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum; et ego arbitrabar Mnasonem filium pro more ludere, et venatus caussa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextera gladium, viginā*
Luc. Op. T. VI. Ff circi-

σάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφιοῦδες ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὰς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, ἐκλειμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίς ἐσπειρωμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγόμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῇ πῆχεος τρίχας-πᾶσιν, ὁρθὰς ὑπὸ τῇ Φόβῃ.

Οἱ μὲν ἔν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, νεχληνότες ἀτερεῖς, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς εἰ-
 νός, ἡρέμα προσκυνᾶντες ἄτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισαδιαίαν γυνῶκα, γιγάντειόν τι μορ-
 μολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant circinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum; quidam etiam in humeris spirarum in modum se voluentes. Hic, Videre, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quod-
 dam

μολύνειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόον μεταξὺ οἷοι ὄντες
αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλᾷσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ
πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ
πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα
καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος.
Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐ-
κράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλικοί τὸ μέγεθος
ἦσαν; ἐλεφάντων, ἥδ' ἔς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰν-
δικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πι-
ραρεῖ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ιδῶν
ἔστην, ἀνασρέψας ἅμα τὴν σφραγίδά, ἣν μοι ὁ
Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τῷ δακτύλῳ. ἡ Ἐ-
κάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τῷ δα-
φρος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἤλίκον τὰρ
τάρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogita-
bam, quales hi homines et versentur sapientiae
caussa cum adolescentulis, et multis admirationi
sint, qui tamen solo capillitio cano et barba di-
stent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius
mendacio ductari se patiantur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit,
Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis;
inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti,
oculis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem,
constiti, conuersa ad interiorem parietem digiti pal-
anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum
percussisset anguino pede solum, biazum effecit ma-
ximum,

τάρρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὥχετο μετ' ὀλίγου
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρεα τινὸς πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφα-
 λήν· εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδῃ ἅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 νεκρὰς, ὥς ἐ γνωρίζειν ἐνὶ αὐτῶν. τὸν γὰρ πα-
 τέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἐτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν αἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἐπρατ-
 τον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
 ἔλλο, ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ
 τῶν Φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ
 ἀσφodelοῦ κατακείμενοι. ἀντιλεγέτωσαν οὖν
 ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον
 τῷ

ximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum defiliens euauit. Ego summo animo, praten-
 soque capite introspexi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps in-
 tiderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegetonem, lacum, Cerberum, mortuos,
 adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indurum, in quibus eum sepeliueramus. Quid vero
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradiciant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino

τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ
 τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
 την ἔγωγε, ἦ δ' ὅς, ἔδὲ τέτον σαφῶς, ἀλλὰ
 εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάζωρ ἦν· τὸν
 Πλάτωνα δὲ ἔκ ἐγνώρισα· χρη γάρ, οἶμαι,
 πρὸς Φίλκας ἄνδρας τἀληθῆ λέγειν. ἅμα γοῦν
 ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα, καὶ τὸ χάσμα
 συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητῶντές με,
 καὶ Πυρρείας ἔτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν ἔπω τέ-
 λεον μεμυκότος τῷ χάσματος· εἶπε, Πυρρεία,
 εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρείας, καὶ ὕ-
 λακῆς δὲ ἤμσα διὰ τῷ χάσματος, καὶ πῦρ τε
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδὸς μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγέ-

*diuino Platoni et libro de animis. Tu vero num-
 quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
 mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
 dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
 vus erat et ventricosus. Platonem vero non agnoui:
 oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
 Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et biatus
 clausus est, et quidam seruorum requirentes me, et
 in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nandum plane
 clauso biatu. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam?
 Per Iouem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui
 per biatum, et ignis subiacere de face mihi videba-
 tur.*

ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος 12) τῷ μάρτυρος τὴν ὕλακην καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, ἀδὲ ἄλλοις ἄρρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔπερὸ πολλῷ νοσήσας, τοῖον δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ἕτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. ἔγω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγоне, εἴ πως δυνήσθην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε
 ἔν

tur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem, Non noua, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visibat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, ut solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc
 igitur

12. ἐπιμετρήσαντος] Quid proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V. Plut. et Merc. §. 1.* ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose vsurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

ἔν ἐφίσταται μοι νεανίας ἐγγήγορότι πάγκαλος,
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τیکا ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν· καὶ Τιτυὸν, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι;
 ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἑρηνύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆσο, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ἕς ἥδη ὑπερημέρας
 τῆς ζωῆς συνεβάνην εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὰ
 Φέρων

igitur adstat mihi iuuenis vigilantī undique pulcher-
 rimus, veste candida indutus: deinde surgere mo-
 iussū deducit per biatū quendam ad inferos, ut
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (adcrat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morituri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere
 contingerat. At iuuenis me illi sistebat. Sed

Ff 4

Pluto

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. du Soul. Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. Reitz.

Φέρον παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπὶ πωπλήρωται, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥς ἐ ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκίεα Δημῦλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημῦλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠέκομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμασόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ εἶδα τινὰ μετὰ εἰκοσὴν ἡμέραν, ἧ ἐτάφη, ἀναζάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆ θανάτε, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἀνθρώπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγώ,

Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum viuit. Ex ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febris eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Ex paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent.

26. *Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim noui quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, reuixisse, qui et ante mortem, et cum rediisset in vitam, hominem curauerim. Ex quomodo, inquam,*

ἔγω, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα
ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμᾶ διεφθάρη, εἰ μὴ τινὰ γε
Ἐπιμενίδην σὺ γε ἐθεράπευες.

Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ
τᾶ Εὐκράτης υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἦδη
ἐξ ἐφύβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη
θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη,
τάτων 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
ἀληθῆ, ὧ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἐρεῖ. τὴν μα-
καρίτιν

*inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quocu-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superueniunt filii
Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam
ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, *Ita*, inquit, *bisce fruar*, iniecta vtrique
manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem*
Ff 5 *meam,*

14. ἔτως ὀναίμην — τάτων] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τάτων pertinere
ad υἱέων, monuit *Elfner*. in Ep. ad *Philem*.
20. *Reitz*.

καρίτην με γυναῖκα, τὴν τῶν μητέρα, πάν-
 τες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
 αὐτὴν ἔπραξα ἔζωσαν μόνοι, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας,
 καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαρην. ἑβδόμη δὲ με-
 τὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
 τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθόμε-
 νος τὸ γε πένθος· ἀνεγίνωσκον γὰρ τὸ περὶ
 ψυχῆς τῆ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
 εισέρχεται δὲ μετὰξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη,
 καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκράτιδος
 ἔτοσί, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐ-
 τήκα ἐφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλα· ἦδη
 ὥχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ᾧ
 Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάμην
 ἀνάκω-

*meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes
 quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
 causa feci non vivientis modo, sed etiam vita fun-
 ctæ, qui mundum illius omnem vna cremaverim, et
 eam, qua vna gaudebat, vestem. Septimo autem a
 morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
 bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter haec supervenit
 Demaeneta ipsa illa, et prope affidet, ut nunc Eu-
 cratides hic, ostendens filium suum iuniorum: qui
 statim puerili more cohorrui, pallidus iam ante
 ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
 cum viderem, complexus illam cum eiulatu lacrima-
 bar.*

ἐγκαυκύσας· ἡ δὲ ἐκ εἰς βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλιον χρυσοῖν ἔντοι, ἐκατα-
 καύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπесὸν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τῆτο ἡμεῖς ἐχ εὐρέν-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
 διαλεγομένων, κατάρκτον τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ ἐν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ Ἰφάνι-
 σθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μέντοι σανδάλιον
 εἰρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕπερον.
 Ἔτι ἀπισεῖν τέτοισ, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐν-
 αργέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάσῃν Φαι-
 νομένοισι; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλω γὰρ
 χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία,
 παίε-

bar. Illa non passa me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erant autem aurea, non cremave-
 rim: decidisse vero illud dicebat iuxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissemus, alterum mo-
 do cremaueramus. Adbuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latra-
 vit; ad quem illa latratum euanuit. Sandalium ta-
 men, sub arca repertum, postridie eius diei crema-
 cum est.

28. Adbuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iouem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio na-
 tes,

παίσσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτι
ἀνασχυντῶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τέτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσ-
ῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσώπῃ,
οἶσθα τὸν κοῖδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν
ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ ἐν τῷ ὄντι, ὡς εἶδον αὐτόν,
ἀνέπνευσα, τῶν ἐκείνου ἡμῶν μοι νομίσας, πέ-
λαιόν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομῶν
γὰρ αὐτῶν, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτι τερά-
στια διεξόντας· καὶ τὸ τῆ λόγῃ, θεὸν ἀπὸ μα-
χανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι τῶτον ὥμην ἀπὸ τῆς
τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαστὸς, ὑπεκστάντος αὐ-
τῷ τῆ Κλεοδήμῃ, πρῶτα μὲν περὶ τῆ νόσου
ἤρπτο· καὶ ὡς ῥᾶρον ἤδη ἔχεν ἡμῶν παρὰ τοῦ
Εὐκρά-

*tes, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent
credere, et impudenter adeo veris repugnent.*

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae
caussa celebrem, divini cognomine insignem.
Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum
venire mihi ratus, securim contra mendacia. *Os
enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens,
prodigiosa adeo narrantibus.* Et, quod est in pro-
verbio, e machina Deum aduocatum mihi hunc
a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset,
assurgente illi Cleodemo, primo quidem percon-
tari de morbo, et cum mollius iam habere, ab
Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλο-
σοφεῖτε; μεταξύ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκησα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ ταυτονί τὸν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμέ) ἡγεῖσθαι
δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνε-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἔν ηερυθρίασα,
καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ
δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τῷτο Φησὶ Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγγεστο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιαύτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆ βίης,
ταῖς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et vi-*
detur mihi, bene vos esse disputationem collocuturos,
Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamanti-
no huic, me autem ostendebat, persuadere studemus,
ut putet daemones quosdam esse, et spectra, et vita fun-
ctorum animas vagari in terra, et quibus velint appa-
rere. Igitur et ubui equidem, et vultum Arignoti
verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eu-
crates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui
violenta morte perierunt, animas oberare, ut si
quis se suspendarit, aut capite truncatus, aut palo
fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus
fit:

τάς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐκέτι;
 ἦν γὰρ τέτο λέγει, ἃ πάντα ἀπόβλητα Φήσει.
 μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως εἶ-
 νοι τὰ τοιαῦτα, ἐδὲ συνεστῶτα 15) ὁρᾶσθαι
 οἶεται.

Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἐδὲν σοι τέτων γίγνεσθαι δοκεῖ;
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἶπεν, ὁρώντων; ἀπο-
 λελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμῆ, εἰ μὴ πιστεύω,
 δίδτι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων;
 καὶ

*fit: fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est,
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitratur.*

30. *Quid ais? inquit Arignotus, totuum me
 intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixero, videant? Iam causam pro me
 dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter
 alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum,*
uti

15. συνεστῶτα] Συζητῶναι etiam c. 32. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑφεστη-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνεστηκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat,
 non inuoluit contradictionem, vel implicat.
Gesner.

καὶ ἐπίστανον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ,
ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐρᾷ ἐνθα
ἐστὶν ἡ Εὐβατίδα οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ
παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε
πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ἔθεν
τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας
ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰ-
κίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τᾶτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκρά-
της. ἀοίκητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλῶ ὑπὸ δαι-
μόνων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγείς
ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεῖ καὶ τα-
ραχώδους Φάσματος. συνέπιπτεν ἔν ἡδῃ, καὶ
ἡ γῆγη κατέρρεε. καὶ ὅλως ἔδειξ ἦν ὁ θαρρῆτων
παρελ-

uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum
veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: et
cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus
in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre vi-
de daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco,
exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum
praeftiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, interroga-
bat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu pro-
pter terrores. Si quis vero immigraret, mox percut-
sus fugiebat, a terribili et tumultuoso spectro eie-
ctus. Ergo iam collabi domus, et desuere rectum;
nec omnino quifquam erat, qui auderet in illam in-
gredi.

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκου-
σα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτια
μάλα πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς τὴν
οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ
ξένου, καὶ μόνον ἐν ἐπιλαμβανομένῃ, ἐπεὶ ἔμα-
θεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῆπτον κακὸν, ὡς ᾤετο.
ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ
ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθείς τὸ Φῶς, ἀνε-
γίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσα-
ται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκεν
νομίζων, καὶ δεδίζεσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥσπερ
τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάν-
τερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό με
πανταχόθεν περισβάλλων, εἴ πόθεν κρατήσεις,
καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμε-
νος

gredi. At ego his auditis, sumo mecum libros, sunt
autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior do-
mum circa primam quietem, debortante meo hospite,
ac tantum non manum iniiciente, cum quorsum irem
audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem.
Ego vero sumta lucerna ingredior solus, et in maxi-
mo conclavi depono lumine, lego tacite, humi sedens.
Adest daemon, ad unum se de multis venire putans,
et futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos
perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior;
atque adstans tentat ab omni parte me invadere, si
forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc
taurus

πος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρι-
κωδεςάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ,
συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινῆ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυ, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
κότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσεν με οἰομένων, καθά-
περ τὰς ἄλλας, προσελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ,
ὅτι καθάραν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν
οἰκίαν οἰκῆν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ
τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τῆ παραδόξε
ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἔκα-
παδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν,
λαβόντας δινέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποί-
ησαν,

taurus fit, aut leo. Ego vero deprompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, in-
surgendo illum adegē in angulum quendam tenebri-
cosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat,
reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent
omnes, et mortuum me inuentum iri putarent, vii
reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo
ad Eubaridem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram
ei metus expertem domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumtis cum ipso tum aliis pluribus,
sequebantur enim rei miraculo mori, deductisque
ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram,
iussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto
Luc Op. T. VI. G g inuen-

ησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορυγυμέας
τις νεκρὸς ἔωλος, μόνα τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα
συγκείμενος. ἐκείνον μὲν ἐνέθαψαμεν ἀνορύ-
ξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνης ἐπαύσατο
ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δα-
μόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος,
ἄδεις ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς εἰ κατεγίνω-
σκε μὲ πολλὴν τὴν ἀνοίαν, τοῖς τοιέτοις ἀπι-
στῆντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτης λέγοντος. ἐγὼ
δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε
τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', εἶφη.

*inuentum est ad passus altitudinem defossum cadaver
antiquum, cuius sola ossa sua figura composita ia-
cerent. Hoc igitur effossus sepeliuimus. Caeterum
domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.*

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sa-
pientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat
praesentium, quin magnae me accusaret amen-
tiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso
dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, ne-
que ob comam, neque ob opinionem de viro;

Quid

16. δαμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in du-
plici significatu; quum et pro valde sapiens,
et quasi pro eo [qui in spectrorum negotio
callidus est, accipi queat. Reitz.

ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιᾶτος ἦσθα, ἡ μὲν ἑλπίς τῆς ἀληθείας, καπνὸς μεσὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γὰρ τᾶ λόγῳ ἐκεῖνο, "Ανδρακες ἡμῖν ἁ θρασυρὸς πέφηνας. σὺ δέ, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἔμοι πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπὲ, τίνα περὶ τῶν τοιᾶτων αξιοπιστότερον ἡγῇ πάναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς ἔτις ἄρα ἐπέπαιστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συζητῶν τοιᾶτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθεύξας αὐτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διέτελει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων,

Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abdexitarium illum Demacritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu; adolescentulis quibusdam ludificari illum, et

σκων, ἐρεσχελεῖν βελλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειμα-
τῶν, σειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
στάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βά-
σει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδεισε τὴν προσ-
ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὰς·
ἀλλὰ μεταξύ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστρεψε μηδὲν εἶναι τὰς
ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τῷ-
το Φῆς, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄν-
δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἰ γε οὕτως
ἐγίνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὸς πα-
θὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν
καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων, προσβιβασθείης
πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsul-
tantes: nihil ipse hanc illorum assimilationem metue-
rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
bendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo
firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
sunt extra corpora. Hoc, ais, inquit Eucrates, amen-
tem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem
ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortas-
se enim tu quoque, Tychiade, audiens vi quadam
ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῆσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἡχῶντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκεῖνα μὲν ἦν ἡκαστα, κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς παλλοῖς ἄσημόν τινα Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτεσεν ἑπτὰ. καὶ εἰ γὰρ μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη.

Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλυν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσιν ἔτη

ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuuenis adhuc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum, Coptum inde aduerso flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi superuacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus.

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπέργειος ὠκημένα, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη,
 λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθά-
 ρως ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον,
 ὑπέλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἢ δ' ὅς, ἐκείνον
 τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόων ὅστις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἶποτε ὀρμίσσασθαι τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράσια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχάμενον, καὶ συν-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ
 σαίνοντα ταῖς ἑρᾶϊς, ἔγνω ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος,
 ἔλαθον ἐταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος.

ὥς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab
 Ifide. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, linea indu-
 tum, cogitabundum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, si quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has vero illi se submittere,
 et adulari caudis; diuinum quendam hominem esse
 agnoui: et cum paullatim blanditiis ad illius amici-
 tiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac
 fami-*

ὥς πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τὰς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῶ, μὴ γὰρ ἀπορήσκειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τῆτο ἔτω διήγομεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζεν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὸ ἡντλεῖ, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διακονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχοι τῆς διακονίας,

familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperitui arcana, et tandem persuasit mihi, ut, seruis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita vivimus.

35. *Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibis induebar, et carmine quodam pronuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas*
 G g 4 *scopas,*

νίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τῷ-
το ἐγὼ πάνυ ἐσπερχομαι, ἔκ εἶχον ὅπως ἐκμά-
θοιμι παρ' αὐτῷ, ἐβάσκανε γὰρ αὐτῷ, καίτοι.
πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μιᾷ δέ ποτε
ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκασα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ τρι-
σύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποσᾶς. καὶ ὁ
μὲν ὥχετο εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ
ὑπέρῳ ἃ ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δέ, εἰς τὴν ὑπεραίαν ἐκείνη τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν πραγματευομένου, λαθὼν τὸ ὕπερον,
σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβάς,
ἐκέλευον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν
ἀμφορέα ἐκόμιζε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέ-
τι ὕδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐθις ὕπερον. τὸ δὲ
ἐκέτι

*scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronun-
ciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim inui-
debat, licet ad alia esset promptissimus. At certo
tandem die clanculum sublegi incantationem, erat
vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tene-
bricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepis-
set pistillo, quid facto opus esset.*

36. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid
in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatum-
que, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo.
Cum vero plenam amphoram attulisset, desino in-
quam, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto
pistil-

ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει
 αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμμηχανῶν τῷ πράγματι
 (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγα-
 νακτῇσιν, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
 κόπτω τὸ ὑπερὸν εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
 ρον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ
 ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι. ἐν τῷ
 τῷ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνείς τὸ
 γενόμενον, ἐκείνα μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
 περ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀποκλιπὼν με-
 λαθὼν, ἐκ οἷδ' ὅποι ἀφανῆς ᾤχετο ἀπιών.
 νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο
 ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τῶ ὑπέρη; νῆ Δί', ἡδ' ὅς.
 ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum adferre aquam perrexit, donec aqua baurien-
 da domum oppleuisset. Ego consilii inops (metue-
 bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
 etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum
 diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
 stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectuque
 quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
 incantationem fuerant; ipse vero clam me relicto,
 subduxit se nescio quorsum, et conspici desit. Nunc
 igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti cerre,
 hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γε· ἐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν
τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἣν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος,
ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπ-
αντλημένην.

Οὐ παύσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερα-
τολογῶντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δέ μὴ, ἀλλὰ καὶ
τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον κειρὸν
ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξας ταύτας καὶ φοβε-
ράς διηγῆσαι, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλη-
σθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογη-
μάτων. Φείδεσθαι ἔν χερὶ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦ-
τα ἐθίζεν ἀκέειν, ἀ διὰ παντὸς τὰ βίῃ ἐνοχ-
λήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεῖς παιήσει, ποικί-
λης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα.

Εὖ γε

*ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in
pristinam eum formam reducere; cum semel factus
est aquarius: sed elueretur nobis illo semper bau-
riente domus.*

37. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui.
senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulo-
rum cuius in aliud tempus differre incredibiles istas
horribilesque narrationes ne sensim impleantur ter-
roribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis
oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae
per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et
ad unumquemque strepitum meticulosos facient, va-
riaque superstitione implebunt.

38. Re-

Εὖγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδης;
περὶ τῶν τοιᾶτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν;
καὶ θεοφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀνα-
βοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέεται, ἢ παρθένος ἔμ-
μετρα φθσυγομένη, προφθασπίζει τὰ μέλλοντα;
ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιᾶτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἰσρὸν ἔχω, Ἀπόλλω-
νος τῇ Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπᾶσης τῆς σφραγίδος;
καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, ἔ-
λέγω, μή σοι ἀπίστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλ-
αυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἡμουςα
ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβαλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
αὐτὸς,

38. *Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videretur, de oraculis dico, et divinis vocibus, et quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus deincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi templo audiui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere*

αὐτός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἂ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήεν οἴκαδε, ἀκούων τὸ
ἐν Μαλλῷ τῆτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε, καὶ
ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χράν ἐναργῶς πρὸς ἔπος
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχεν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τῶ χρησῆρι,
καὶ τι περὶ μελλόντων συμβεβύσασθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ
τὸ πρῶγμα προχωρήσεν ἔμελλε, καὶ ὥς ἔπερι
μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρησῆρια τραγω-
δίας, ἔδοκεν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ὁ-
πασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Pataris. Cum enim ex Aegypto do-
mum redirem, auditu, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in
tabellis scripta Propetae iradat aliquis; optimum
factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorsum res euaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum nauigantem adhuc ex Aegypto ver-
sus

γύπτει εἰς τὴν Μαλλόν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
 ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν
 ψευσμάτων). Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόν-
 τιχον ἐπιζητήσω· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγε-
 νέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχικανὰ ἡγείσθε τὰ ἀν-
 θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
 τε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογαμένων·
 καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
 ρίας λαβόμενοι; εἰσίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς,
 καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
 σοι, ὦ Φιλόκληις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω,
 νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῶν γλευκούς πιόντες,
 ἔμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος·
 ἡδῶς δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδά-
 νον

sus Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
 meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
 disputarem) Ego vero, inquam, discedo requisi-
 turus Leontichum: etenim illo mihi conuenit opus
 est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
 humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosa-
 rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
 dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
 arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
 Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis
 venio, vt qui multum biberunt ventre inflato,
 vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et
 magno emerim medicamentum obliuionem indu-
 cens

νόν τι Φάρμακον, ὧν ἤκιστα, ὥς μή τι κακὸν
ἐργάσηται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικερεῖσθαι. τέ-
ρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι
δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι
ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μό-
νον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπως
ᾧ οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ
ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύνα-
ται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακῆϊνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους
δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδω-
κέναι καὶ μοι τοῦ δήγματος. ἔτω δαιμόνων μοι
τὴν

cens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faci-
at in me residens illorum memoria. Portenta
enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi
videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale
quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe,
non solum insanire et aquam metuere, quos canes
rabioli inuoluerint; sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem quam canis, vim habere
illum morsum, eademque illum quoque me-
tuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a
multis mendaciis, mihi videris aliquid illius mor-
sus impertuisse; ita daemonibus mihi mentem
opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΤΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
 μεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιφάρ-
 μακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
 σι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ-
 μὴ ταραξή τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
 σμύχτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono fimus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, et rectam in omnibus rationem, qua vsos nos de vanis hifce atque inanibus mendacijs nullum turbabit.

Ἰππίας

Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλισα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινῆν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν ἔχων οὐ τὰς ἀρίστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μετασσεύεται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τὰ διακρίνειν ῥυθμὸς καὶ ἀρμονίας ἐπισαμένους, ὁ καὶ ψάλλει καὶ κιθάρισαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ

Hippias, seu Balneum.

ERuditorum ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se parauerint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non

οὐ τὰττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαμ μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; ἃ γὰρ ἄλλως ἰσορίαν ἐπιδείκνυσθαι βεβλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνης ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ἔμωσ τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτὰς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γὰρ τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστῶν ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον

non in ordinanda modo acie et adhortandis *militibus* praestantes, sed etiam vt in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrham fuisse cognouimus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, vt historiae peritum me ostenderem, sed hoc vt ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius quam sapientes dici meruerint. Talem

τον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν
Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρω-
σάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας,
ἀποστροφῇ καὶ διαρέσει τῶ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς
τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα. τῇ τέ-
χνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑπο-
σχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρα-
τὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τῆς στρατοπέδεω μιᾷ νυκτὶ
τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, ἔ μηχανικὸς ἔτος γενό-
μενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοήσας, καὶ συνέιναι πι-
θανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῷ Ἐπειῷ πάνυ ἀρ-
χαῖον, ὃς ἔ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς
τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς
αὐτὸν λέγεται.

Ἐν

audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostra-
tum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque
Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dis-
persione fluvii; ille vero triremes hostium arte
sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales,
cum promississet Croeso, se siccum traiecturum
exercitum, commento quodam a tergo castrorum
intra vnam noctem circumduxit Halyn; non
quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acu-
tus ad inveniendum, et in sermone vehementer
probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis,
qui non tantum machinatus esse Achiuis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

3. In

Ἐν δὴ ταῖτοις καὶ Ἱππία ταταῖ τῷ καθ' ἡμᾶς,
 μεμνήσθαι ἄξιον, ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τι-
 να βέλει τῶν πρὸ αὐτῷ γεγυμνασμένε, καὶ συν-
 εἶναί τε πόζέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτα, τὰ
 δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρσχομένου,
 καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντος,
 ἃ καὶ ἐν τοιαύταις μὲν ὑπόσχεσεσιν 1), ἐν αἷς οἱ
 πρὸ αὐτῷ γενέσθαι ἠτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν
 γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν,
 εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισχυμένε. καί-
 τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπισήμης ἔρ-
 γον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκίμησας, εἶ-
 ναι

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui no-
 stra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est,
 viri literarum exercitatione cuius antiquorum
 comparandi, in disputando acuti, disertissimi in
 explicando, opera autem verbis multo melliora
 praestantis, et artis suae professionem implentis,
 non in argumentis modo talibus, in quibus bona
 quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed,
 ex Geometrico proverbio, in data quacumque
 recta triangulum accurate construētis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in uno quodam artis
 opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen

H h 2

esse

I. ὑπόσχεσεσιν] Repetiit, puto, librarius
 improuide vocem, quae paullo ante adfue-
 rat: legendumque ὑποθέσεσιν, vt non ita
 multo post κοινῇ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

καὶ τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μουσικῶν φαίνονται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τῶν
 ἄνω ἐντελῶς δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόμον ἐπι-
 σάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παλᾶδες τὰς πρὸ αὐτᾶ ἀπέφη-
 νεν, ἐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπανεῖν.

Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼν αὐτᾶ τῶν ἔργων κατεπλά-
 γην, ἐκ ἐκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ κατ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βα-
 λανεῖα κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοι-
 νῷ τᾷ τῷ σύνεσις θαυμασῇ. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ἔρδιος,
 ὅν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen vnumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum vnum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit vt pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitiei, sed accliuus admodum et ere-
 ctus,

ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν τα-
πενὸν, ἰσόπεδον· θάτερῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα
μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος,
καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφά-
λειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ 2) ἀπο-
τόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ
ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ
τε τῷ τόπῳ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλό-
γῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν
φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλὼν

Etas, quem cum accepisset ab una parte vehemen-
ter humilem, solo alterius aequavit, subiecta
toti operi firmissima crepidine, eorumque quae
imponenda erant securitate, positis rite funda-
mentis, stabilita. Altitudinibus autem *montium*
praeceptis valde, et ad securitatem continuis, to-
tum opus roboravit. Quae porro inaedificavit,
ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum
propter observatam in tota structura proportio-
nem, maxime sunt concinna, et respondentem
sibi fenestrarum rationem servant.

H h 3

5. Ve-

2. ὕψει δὲ π.] Accipio haec de montium iu-
gis circumpositis, quae portu quasi quodam
facto tutum a ventis undique praestarent bal-
neum. Laudatur hic prudentia Hippiae in
eligendo loco, et quatenus opus erat, ac-
commodando. *Gesner.*

Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας
 ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθὸς πρὸς τὴν τῶν
 ἀνιόντων εὐμαίρειαν. εἰσιόντα δὲ τῆτον ἐκδέ-
 χεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀ-
 πολέθοις καὶ ὀπηρεταῖς διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ 3)
 δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων.
 βαλανεῖω δ' ἐν καὶ ταῦτα περικυδέεσθαι, χα-
 ρίσσασθαι, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενα ὑπο-
 χωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς
 μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum
 latos habens, supinum magis quam arduum, ad
 ascendentium commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit Oecus communis, be-
 ne magnus, vbi morari commode pedissequi et
 ministri possint, *sinus* ad sinistram paratorum ad
 delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec
 pulchre conueniunt, secessus iucundi et multo
 lumine collustrati. Tum continens illis oecus,
 super-

3. ἐν ἀριστερᾷ.] Oecus ille, (vid. noster *περὶ
 τῆς οἴκου*) atrium illud magnum et commune,
 ita constitutum est, vt sinistrum sit concla-
 vium, siue ad dextram ingredientium per
 vestibulum habeat conclauia illa voluptuaria.
 De his conclauibus primo dicit auctor, ea
 decere balneum, deinde laudat a iucundita-
 te et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi
 fallor, οἰκημάτια et ὑποχωρήσεις. Gesner.

μὲν ὡς πρὸς τὸ λαιτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαμονεσέων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τῆτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀπαδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὲ ὑψηλότατος, καὶ Φωτὶ Φαιδράτατος, ψυχρὰ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαῖνῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ἑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλειανό-
μενος οἶκος, ἐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφισρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ
οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσή-
νως

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spoliaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa* luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetusti operis Hygeae una, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non molesto occurrens, longus, vtrinque rotundus: post quem in dextra parte hilaris admodum oecus vngendi facultatem comiter praebet,

νῶς παρεχόμενος, ἐκατέρωθεν εισόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τὰς ἀπὸ παλαιστρας εισιόντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, σῆναι τε καὶ ἐγκαθίστασθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποσίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διαδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, Φωτὸς τε πολλὰ ἀνάμεσος, καὶ ὡς πορφύρεα διηνδισμένος.

Τρεῖς καὶ ἕτος θερμαὶς πυέλαις παρέχεται. λασχμένῳ δὲ, ἐνεξί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐτίς ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψυ-

bens, ianuas vtrunque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcher-
rimus, ad stationes ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum vsque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, et purpuræ instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebe- Cum vero
laueris, licet tibi non per eisdem redire oecos,
sed

ψυχρόν, δι' ἡρέμα θερμᾶ οἰκήματος, καὶ ταῦ-
 τα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ
 ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ
 πλάτῃ τοῖς μήεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ
 πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ
 τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρόσω-
 πον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τῷτο δ' ἂν εἴη ἐκ
 τῆς αὐγῆς μάλισα, καὶ τῷ Φέγγυα, καὶ τῶν
 Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς
 ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς
 βορρᾶν προνεχωρηκότα ἐποίησεν ἐκ ἁμοιβῶν 4)
 ἡ δὲ

sed celeri via ad frigidam per conclaue mediocri-
 ter calidum, idque in multa luce, et multo
 intus die. Ad haec altitudines congruentes, et
 latitudines longitudinibus pro portione respon-
 dentes, et multa vbique Gratia atque Venus eni-
 tet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui
 opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit maxime, e splendo-
 re, et luce, et fenestris, si quis machinetur.
 Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium
 fecit, vt in boream procurrat, nec meridiani ta-
 men

4. ἐκ ἁμοιβῶν] Vt nempe non quiescens aër
 esset, sed copiose a Septentrionibus adflu-
 ens, angustum versus meridiem exitum ha-
 beret, eaque ratione ventilatus esset salu-
 brior. *Gesner.*

ἐδὲ τῷ μεσημβρινῷ ἄερος· τὰς δὲ πολλὰς τῆς θαλάσσης δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τέτῳ λέγοιμι παλαιστράς, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακέντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λετρὸν, καὶ μὴ διὰ μακρῆς τὴν ὁδὸν ἐχέσας, τῷ χρησίμῳ τε καὶ ἀβλαβῶς ἔνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρέσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, κανὼν ἐπινοῆσαι καὶ ἄλλας δειγμάτων, ἢ μικρὰς σοφίας ἔγω γε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἰππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείας ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαίρον, τὸ εὐφεγγές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lauacra nec per ambages transitum, utilitatis pariter causa et salubritatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, clarita-

γῆς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον,
τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσ-
έτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφ' ὧν
μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσασιν, ἐξόδους τε
πολλὰς τεθυρωμένον. ὧρ' ὧν δὲ διττὰς δηλώ-
σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος 5)
τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
μὴ ἀποδῆναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ,
ἐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλ-
λον

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
commodatum sit, quod vñum suū securum prae-
beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: sel-
larum familiaricarum duobus secessibus, et iānu-
is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
alterum per aquam et mugitum, alterum per so-
lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
gnam operi laudem tribuerit, ille non stupidus
modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
mihi

5. ὧρ' ὧν — μυκήματος] Non igitur simplex
clepsydra hic indicatur, sed operosior et ma-
gis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo
genere *Vitruvius* 9, 9. ubi inter multa deli-
ciarum genera etiam horologiorum ex aqua com-
parationes memorat, in quibus praeter cae-
tera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυ-
κηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner.*

λον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν
 εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
 καὶ δημιουργὸν ἡμεψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
 παράσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
 καὶ ἄλλους ἔξω τούτοις κοινωνήσοντάς μοι τῶν
 ἑπαινῶν.

mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem muneris oratione
 remuneratus sum. Si vero fortuna praebuerit,
 ut etiam lauare quandoque hic possim, multos
 novi et alios in partem laudum mearum venturos.

S omnium, seu Gallus	1
Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
Bis accusatus, seu Fora	131
De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
De Luctu	345
Rhetorum praeceptor	366
Philopseudes, seu Incredulus	413
Hippias, siue Balneum	480

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.